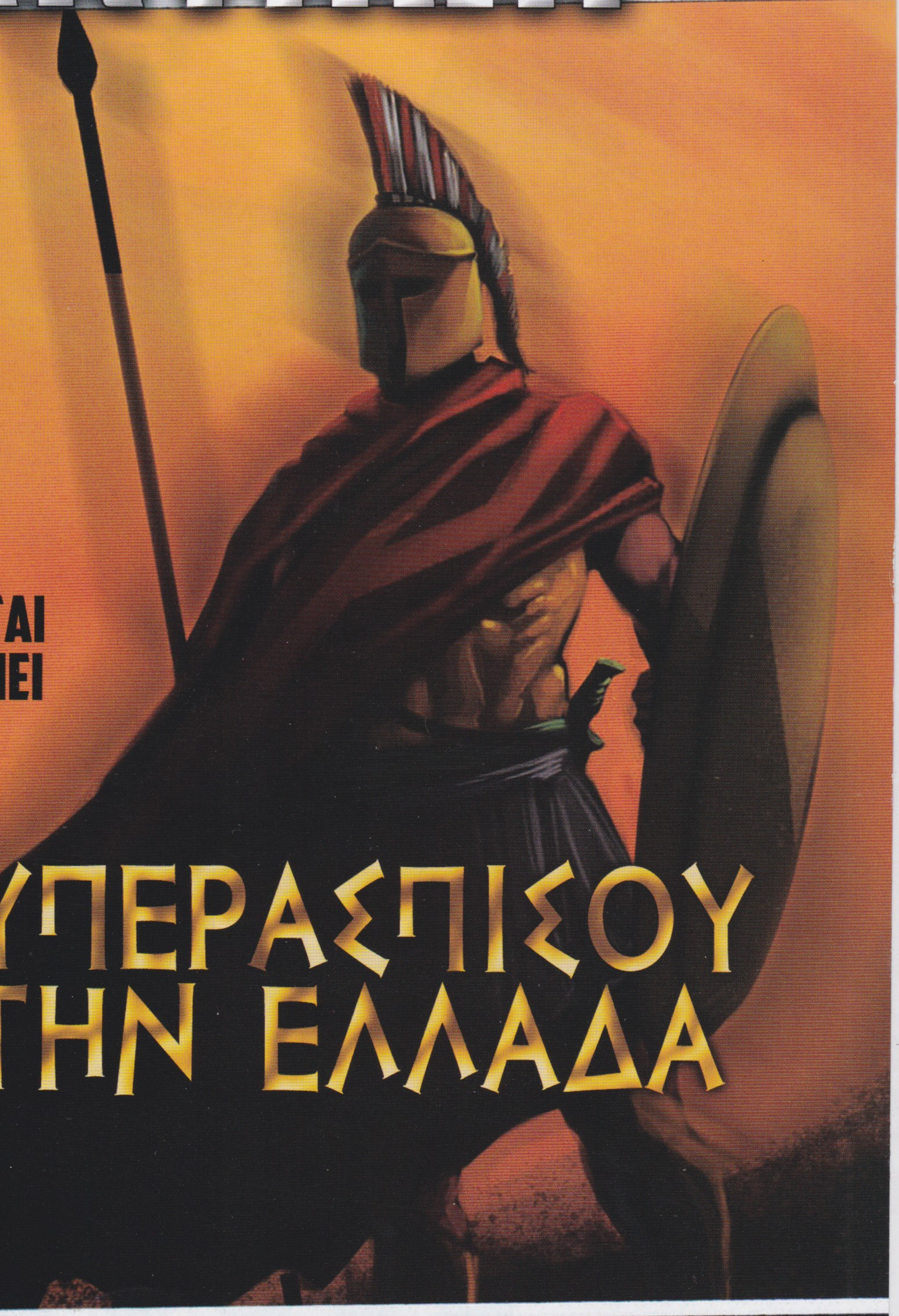
Ο ΤΑΥΤΟΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΨΩΡΑ

52 ΣΕΛΙΔΕΣ
3,50 €

ΑΝΑΚΤΗΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ
ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΤΕΥΧΟΣ 5 ΕΤΟΣ 2
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ
- ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2017
www.anaktisi-mag.gr

ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΟΥ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ
ΑΛΑΙΝ ΝΤΕ ΜΠΕΝΟΥΑ
ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΤΛΕΜΠΑ

ΕΝΑ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΓΙΑ ΤΟ ALT-RIGHT ΚΙΝΗΜΑ

1940 Η ΕΥΡΩΠΗ ΦΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΕΙ

Ο ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

ΤΟΥΡΚΙΑ
Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

EUROPA TERRA NOSTRA
ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΗ ΣΛΟΒΑΚΙΑ

100% Politically Incorrect
εθνικιστική ενημέρωση
εφημερίδα ραδιόφωνο τηλεόραση
YouTube
24 ώρες 7 ημέρες 12 μήνες
www.elkosmos.gr

EDITORIAL

του Άγγελου Δημητρίου

ΑΣ ΒΑΔΙΣΟΥΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ!

Δεν μένει καιρός για λιποψυχίες, για αναβολές, για δεύτερες σκέψεις. Όπου κι αν βρισκόμαστε ας βαδίσουμε μπροστά!

Στην μεταιχμιακή εποχή μας, είναι προφανές ότι κάτι πεθαίνει και κάτι άλλο καινούριο τείνει να διαμορφωθεί. Είναι στο χέρι μας, αυτό το καινούριο να έχει το πρόσημο του αξιόλογου και ανατρεπτικού του παλιού κόσμου.

Το ελληνικό εθνικιστικό κίνημα έχει περάσει από δυσκολότερες εποχές. Από περιόδους αδράνειας και στασιμότητας, από περιόδους διώξεων, από περιόδους που τις χαρακτήριζε η εσωστρέφεια και η ομφαλοσκόπηση.

Γι' αυτό και σήμερα, πρέπει (οφείλουμε αλλά και το έχουμε ανάγκη) να δούμε τα θετικά και να αντλήσουμε αγωνιστικότητα από την αισιοδοξία. Ο μοντέρνος άνθρωπος στρέφεται στις παραδοσιακές ιδέες για να εντοπίσει νόημα στην καθημερινότητα του και να δώσει ποιότητα στην ζωή του, διότι βίωσε για μακρό χρόνο την οδύνη των επιλογών του, διότι ο τερατώδης κόσμος που απερίσκεπτα δημιούργησε, καταλαβαίνει σήμερα ότι αποτέλεσε την αιτία της καταστροφής του. Αυτή και μόνο η σταδιακή συνειδητοποίηση είναι σημαντική και ελπιδοφόρα.

Αν κατοπτεύσουμε την Ιστορία μακροσκοπικά, είναι πασιφανές ότι τουλάχιστον από το 1204 μ.Χ. ο ελληνισμός βρίσκεται σε μια πτωτική πορεία. Φτάνοντας στο σήμερα παρατηρούμε παντού γύρω μας τα συμπτώματα και τις εκδηλώσεις μιας παρακμής, που καταπίπτει πάνω μας βαριά σαν μολύβι. Εξάλλου, σε ολόκληρο τον κόσμο οι παραδοσιακές ιδέες, σε θεσμικό επίπεδο, υφίστανται αποδυνάμωση.

Ωστόσο, κατά πρώτον, για τους Εθνικιστές ο πολιτικός αγώνας είναι αυτοσκοπός, ακόμα κι αν όλα τα αντικειμενικά δεδομένα συντείνουν στην βεβαιότητα της ήττας και προτείνουν την άνευ όρων παράδοση. Η αυτοδυναμία όμως της αγωνιστικότητας των Εθνικιστών, με όλο το μεταφυσικό φορτίο που φέρει, είναι και το μεγαλύτερο πλεονέκτημα που οδηγεί στις πιο απροσδόκητες και γλυκές νίκες.

Έπειτα, μέσα από την εσωτερική αυτάρκεια που μπορούμε να αντλήσουμε δρώντας εντός των «δικών μας» - ομότροπων πολιτικών κοινοτήτων και συλλογικοτήτων, έχουμε την δυνατότητα να ντύσουμε τις Ιδέες μας με μια πριγκιπική ομορφιά, η οποία υπόγεια και μυστικά, αργά και μακροπρόθεσμα, θα δυναμώσει και θα διαχυθεί, αλλάζοντας ουσιαστικά το περιβάλλον μας που σήμερα σήπεται και καταπίπτει.

Εάν δεν έχουμε εμπιστοσύνη στις προτάσεις ζωής που κομίζουμε, αν δεν τρεφόμαστε εμείς οι ίδιοι από την παρηγορητική δύναμη των Ιδεών μας, πώς θα καταστεί εφικτό να τις καταστήσουμε κοινό κτήμα;

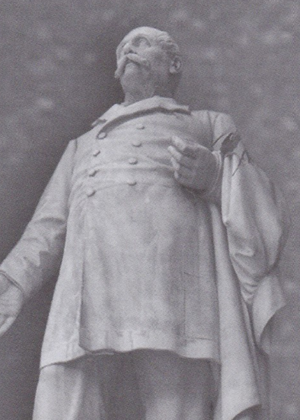
Επομένως, όπου κι αν βρισκόμαστε ας βαδίσουμε μπροστά!

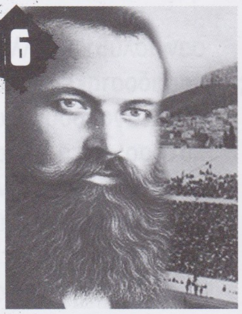
ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΟ 5ο ΤΕΥΧΟΣ...

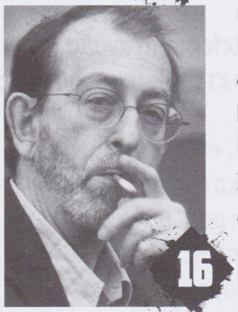
...περπατήσαμε στην οδό Αβέρωφ στην περιοχή του Μουσείου στο κέντρο των Αθηνών, μία περιοχή όπου το πρωί διακινούνται ναρκωτικά και μόλις πέσει το σκοτάδι μετατρέπεται σε πεδίο μάχης από τα επεισόδια των διαφόρων ομάδων των «γνωστών-αγνώστων». Ποιος ήταν όμως ο Γεώργιος Αβέρωφ από τον οποίον πήρε το όνομά της; Γεννήθηκε στην Ήπειρο (Μέτσοβο) και ήταν ένας από τους πολλούς Ηπειρώτες ευεργέτες που έδωσαν μεγάλο μέρος της περιουσίας τους για κοινωφελή έργα στο νεοσύστατο, τότε, νεοελληνικό κράτος. Από τις πολλές δωρεές του μπορούμε να ξεχωρίσουμε την δαπάνη του για την ανέγερση της Στρατιωτικής Σχολής Ευελπίδων και φυσικά αυτήν για την ναυπήγηση του θρυλικού θωρηκτού Γ. Αβέρωφ που απελευθέρωσε τα ελληνικά νησιά κατά τους βαλκανικούς πολέμους το 1912. Από το «Γ. Αβέρωφ» που απέπλευσε από το λιμάνι του Μούδρου υπό τον ναύαρχο Παύλο Κουντουριώτη, στις 2 Νοεμβρίου του 1912 αποβιβάζεται στρατιωτικό άγημα το ποίο απελευθέρωσε το Άγιον Όρος και κάτω από τις χαρμόσυνες κωδωνοκρουσίες των καμπάνων των μοναστηριών ύψωσε την ελληνική σημαία στο περιβόλι της Παναγίας.

Το όνομα μίας μεγάλης προσωπικότητας σε έναν δρόμο μίας πόλης που καθημερινά παρακμάζει.

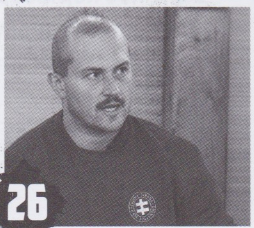

περιεχόμενα

ΕΜΕΙΣ ΚΑΙ Η ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Πινδάρου 12, Αθήνα 2ος όροφος τηλ. 2103611590 fax 2117801821 info@logxi.com
εκδόσεις **Λόγχη** εποπτεία της ύλης είχε ο **Άγγελος Δημητρίου** σχεδιασμός **DtP88**
επικοινωνία: www.anaktisi-mag.gr
κείμενα - συνεργασίες info@anaktisi-mag.gr

για το τεύχος αυτό συνέβαλαν οι: Μιχάλης Τάντης, Ευριπίδης Ρηγόπουλος, Ανδρέας Ακρίτας, Γεώργιος Καραμαδούκης, Ιάκωβος Δελλής, Ν. Αγαπηνός, Χριστόφορος Βασιλικός, Ιωάννης Γκελάκης, Δημήτρης Μιχαλόπουλος, Θεόδωρος Μανιάτης, Γιάννης Δράκος, Δημήτρης Σαββίδης, Ιωάννης Λαζάρου, Ευθύμιος Πέτρου

ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΣΩ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΣΤΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΥΠΟΥ ΟΛΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΚΑΙ ΣΕ ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΣΗΜΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ: βιβλιοπωλείο **ΛΟΓΧΗ** (Πινδάρου 12), βιβλιοπωλείο **ΠΕΛΑΣΓΟΣ** (Χαρ. Τρικούπη 14), βιβλιοπωλείο **ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ** (Μαυρομιχάλη 86), πάγκος εφημερίδων Χαρ. Τρικούπη και Ακαδημίας.
ΣΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ (Ερμού 61) **ΔΕΣΜΟΙ ΕΛΛΗΝΩΝ** (Πασσαλίδη 29)
ΣΤΟ ΒΟΛΟ βιβλιοπωλείο **ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ** (Ανθίμου Γαζή 121)

ΑΚΤΙΒΙΣΜΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΑΚΤΗΣΗ

Η Ανάκτηση παρουσιάζει ορισμένες πατριωτικές εκδηλώσεις και δραστηριότητες που έλαβαν χώρο το περασμένο χρονικό διάστημα και δείχνουν την αναγκαιότητα της ανάπτυξης ενός ζωντανού πνεύματος, αγωνιστικότητας και εξωστρέφειας.

ΤΟ ΚΑΜΠΙΝΓΚ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

Η Ελληνική Δράση για τον δήμο Καλαμάτας πραγματοποίησε στα μέσα του Ιουλίου camping στον ποταμό Άρι – Φράγμα Παμίσου. Μέσα στην φύση και την ομορφιά της δημιουργήθηκε μια ευχάριστη ατμόσφαιρα με συζητήσεις, ομιλίες και δραστηριότητες όπως θαλάσσια αθλήματα μουσικές εκδηλώσεις και έκθεση βιβλίου. Μια ελπιδοφόρα προσπάθεια που πρέπει να συνεχιστεί και να δυναμώσει.

ΚΑΣΤΡΑ ΙΔΕΩΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΥΚΛΟ ΙΔΕΑΠΟΛΙΣ

Τον Σεπτέμβριο ο Κύκλος Ιδεάπολις οργάνωσε στην λίμνη Κερκίνη για πέμπτη χρονιά τα «Κάστρα Ιδεών». Κοντά στα οχυρά γραμμής Μεταξά σε ένα εξαιρετικό φυσικό περιβάλλον με ιστορία και συντροφικότητα. Με λίγα λόγια και πολύ δουλειά ο πήχης ανεβαίνει πιο ψηλά. Όσοι ζωντανοί, προσέλθετε. Οι συναγωνιστές από το Ιδεάπολις φαίνεται ότι κάθε χρόνο καταφέρνουν να γίνονται όλο και καλύτεροι από άποψη ποιότητας, οργάνωσης και αγωνιστικής διάθεσης.

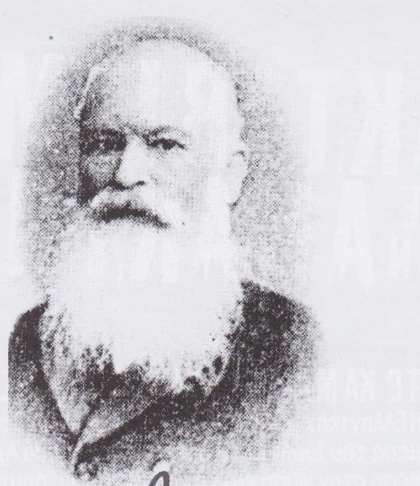
Η ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΙΩΝΟΣ

Για δεύτερη χρονιά οι Εθνικιστές τίμησαν τον Ίωνα Δραγούμη με μια σπονδυλωτή παρουσία σε δύο μέρη. Πρώτα τον Ιούλιο, στην στήλη που είναι αφιερωμένη στην μνήμη του στο κέντρο των Αθηνών. Τον Οκτώβριο το δεύτερο μέρος ήταν μια ημερίδα όπου έγιναν ομιλίες και συζητήσεις, με έκθεση βιβλίου και μουσική πλαισίωση.

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ '40 ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΜΕΡΑ ΤΟΥ ΕΚ

Ο Ελεύθερος Κόσμος ανέλαβε την πρωτοβουλία να δημιουργήσει και να παρουσιάσει ένα ντοκυμανταίρ για το Έπος του '40 και τον Ιωάννη Μεταξά. Το αποτέλεσμα ήταν πολύ καλό και οι εντυπώσεις καθώς και οι κριτικές που απέσπασε το βίντεο ήταν θετικές. Στο ντοκυμανταίρ μίλησαν ιστορικοί μελετητές όπως ο Γεώργιος Καραμαδούκης, ο Δήμος Λεβιθόπουλος και ο Κωνσταντίνος Πλεύρης, αλλά και βετεράνοι του πολέμου. Σημαντική ήταν και η συνεισφορά των συντελεστών του ιντερνετικού ραδιοφώνου του Ελεύθερου Κόσμου. Το βίντεο προβλήθηκε λίγες ημέρες πριν την εθνική εορτή στον χώρο των εκδόσεων Λόγχη και πολλοί φίλοι πατριώτες έδωσαν το παρών, για να απολαύσουν το αποτέλεσμα, να συζητήσουν και να συσφίξουν τις σχέσεις τους.

Γεώργιος ΚΡΕΜΟΣ

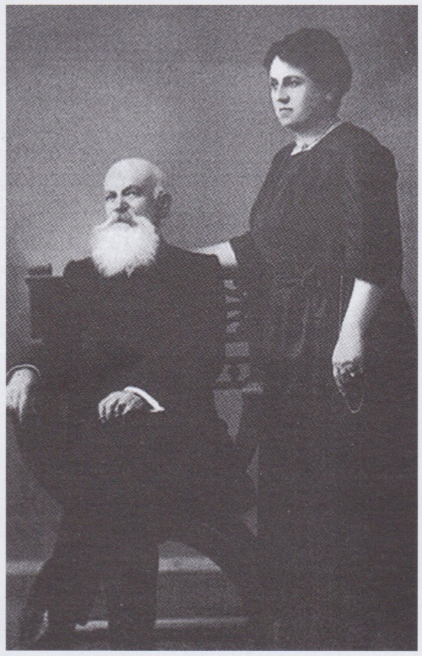
άγνωστες μορφές του ελληνικού εθνικισμού

του **Γεώργιου Καραμαδούκη**

Ο Γεώργιος Κρέμος γεννήθηκε το 1839 στο χωριό Στείρι του νομού Βοιωτίας. Τα πρώτα του γράμματα τα έμαθε στην Αράχωβα και αργότερα ο πατέρας του βλέποντας την κλήση του προς τις σπουδές τον έστειλε στην Αθήνα για να τον κάνει παπά. Συστημένος ο Γεώργιος Κρέμος από κάποιον Αραχωβίτη παλιό αγωνιστή στον Κωνσταντίνο Οικονόμου εξ Οικονόμων γράφτηκε στην Ριζάρειο Σχολή . Ο νέος κηδεμόνας του διαπιστώνοντας την φιλομάθεια του Κρέμου τον συμβουλεύει να ακολουθήσει πανεπιστημιακές σπουδές. Έτσι εγγράφεται στην θεολογική Σχολή.

Ως φοιτητής συνεργάζεται με θεολογικά περιοδικά, εκφωνεί λόγους και εκδίδει το πρώτο του βιβλίο το 1863 . Στο βιβλίο αυτό ασκεί δριμύ κατηγορώ κατά του μητροπολίτη Φθιώτιδος Καλλίνικου Καστόρχη, πράγμα που εξέπληξε τους εκκλησιαστικούς κύκλους, καθώς ήθελε πολύ θάρρος εκείνη την εποχή να ασκήσει κάποιος κριτική σε υψηλούς παράγοντες του κλήρου. Με την διατριβή του περί του σχίσματος των εκκλησιών λαμβάνει υποτροφία για το πανεπιστήμιο της Λειψίας το 1865.

Ο Κρέμος αποκαλούσε τους δυτικούς ως βαρβάρους και καθόλου δεν πτοήθηκε από το γεγονός ότι βρέθηκε ως ξένος ανάμεσά τους. Πολύ γρήγορα καταφέρνει να τους επιβληθεί, κάνοντας τους λοιπούς σπουδαστές να τον αποκαλούν «Viro forti Kremo» (Κρέμος ο γενναίος άνδρας) . Κατά τις σπουδές του στην θεολογία παρακολουθεί ορισμένες φορές μαθήματα ιστορίας στην Φιλοσοφική Σχολή της Λειψίας. Τότε είναι που συνειδητοποιεί ότι ο δρόμος του δεν είναι αυτός της θεολογίας αλλά της

Ο Γεώργιος Κρέμος έχοντας στο πλευρό του την σύζυγό του

ιστορίας. Οι σπουδές του στην Γερμανία κρατάνε επτά χρόνια, κατά την διάρκεια των οποίων δημοσιογραφεί, στέλνοντας άρθρα στην εφημερίδα Κλειώ της Τεργέστης. Τα δημοσιεύματα αυτά μάλιστα τα ανατυπώνει το 1870 στην Λειψία μαζί με την Ηθική Στιχουρία του Α.Κ. Βυζάντιου.

Η επιστροφή στην Ελλάδα

Όταν θα επιστρέψει στην Ελλάδα θα διοριστεί ως καθηγητής ιστορίας και γεωγραφίας στο Βαρβάκειο και κατόπιν στο Α΄ Γυμνάσιο Αθηνών. Οι μαθητές του εκστασιάζονται από την διδασκαλία του. Από τον Μάρτιο του 1874 και για έναν χρόνο θα συνεργαστεί με τους Ν. Χαλκιόπουλο και Μ. Δαίφνερ στην έκδοση της εφημερίδος «Νέα Ελλάς». Η εφημερίδα αυτή ήταν εβδομαδιαία και τετράφυλλη. Μάλιστα στην τελευταία της σελίδα το κείμενο ήταν στην γερμανική γλώσσα. Στην εφημερίδα αυτή συνέγραψε πολλά ιστορικά άρθρα .

Η πρυτανεία του Πανεπιστημίου Αθηνών εκτιμώντας τις γνώσεις του, θα του αναθέσει την σύνταξη καταλόγου των χειρογράφων της εθνικής βιβλιοθήκης. Έτσι αποκτά τον τίτλο του πρώτου βιβλιοθηκάριου του Πανεπιστημίου . Ο Κρέμος θα λάβει επίσης την θέση του γυμνασιάρχη στην Ιωνίδειο Σχολή Πειραιά το 1880 και θα εισαγάγει το μάθημα της γυμναστικής στα σχολεία παρά τις αντιδράσεις συναδέλφων του . Πέραν τούτου θα καταρτίσει την δημοτική βιβλιοθήκη του Μαυροκορδάτου και θα γίνει έφορος της Εθνολογικής και Ιστορικής Εταιρείας (1982-1985). Μάλιστα θα χαρίσει στην Εθνολογική Εταιρεία μια σειρά από σπουδαία έγγραφα της Επαναστάσεως, όπως αυτό του διορισμού του Αθανασίου Διάκου ως αρματολού στην Λειβαδιά .

Παρά το γεγονός ότι είχε τέσσερα παιδιά (τρία κορίτσια με την πρώτη του γυναίκα Μαριγώ Κούρου που πέθανε από επιλόχειο πυρετό και ένα αγόρι από την δεύτερη γυναίκα του Ασημίνα Λουκά) ο Κρέμος συνεχίζει ακάματος την ενασχόλησή του με την ιστορία και την δημοσιογραφία. Ένα από τα σημαντικά του έργα ήταν τα Φωκικά, στα οποία ανέδειξε το μοναστήρι του Οσίου Λουκά. Έχει στο μεταξύ φύγει από την αρχική του οικία που βρισκόταν στην συμβολή των οδών Σόλωνος και Ιπποκράτους στην Αθήνα και έχει μετακομίσει σε τριώροφη μονοκατοικία στην Καλλιθέα. Μάλιστα υπήρξε ο πρώτος οικιστής και ονοματοθέτης της Καλλιθέας, μαζί με τον σύγαμπρό του πολιτικό και λόγιο Γεώργιο Φιλάρετο .

Το 1889 υποβάλλει στο Πανεπιστήμιο Αθηνών το έργο του Ιερόσυλοι του Πυθοί ιερού και ιεροί πόλεμοι. Με το έργο του

αυτό γίνεται υφηγητής της Ιστορίας. Όταν αργότερα ο Τρικούπης θα τον προτείνει να αναλάβει την έδρα του καθηγητή ο Κρέμος θα απαντήσει: *«Ο λαός, Χαρίλαε, θα εκλάβη την πράξιν ως εύνοιαν λόγω της φιλίας μας. Προτιμώ αυτή η διάκρισις να προέλθη από την αντιπολίτευσιν, εφόσον πράγματι την αξίζω!»*.

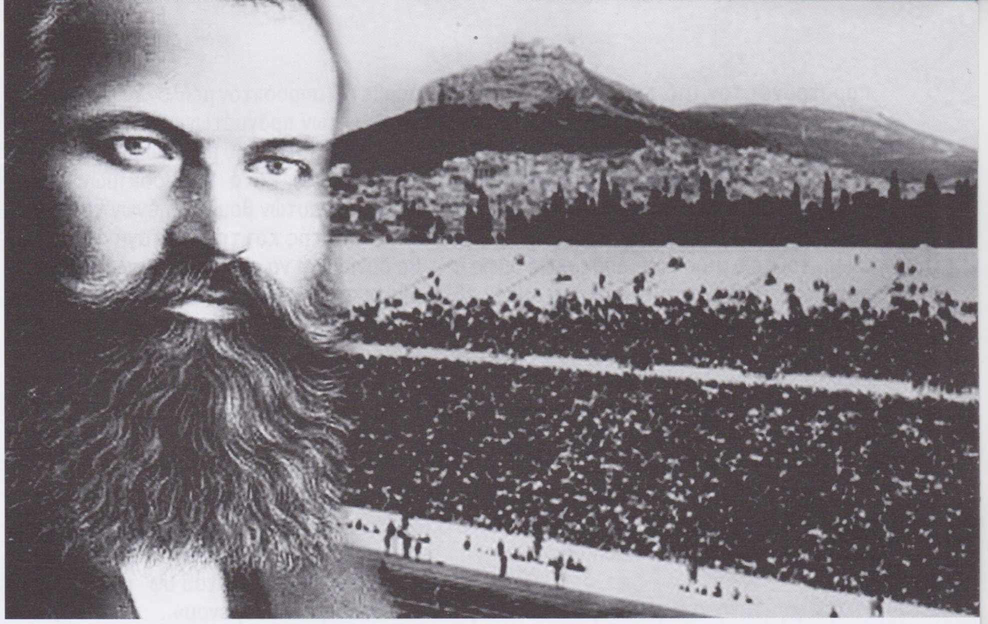
Η πατριωτική του δράση

Ο Κρέμος ως εθνικιστής πρωτοστατεί σε εθνικές εκδηλώσεις στις οποίες προασπίζεται την ελληνική φυλή και τα ιδανικά της. Έτσι μοιραία πολιτεύεται: «Στέκει πλάι σε μια πολιτική μερίδα ένας αγνός ιδεολόγος, που πιστεύει ότι ο αρχηγός και οι συνεργάτες του είναι εκείνοι που θα αναστήσουν την παλιά Ελλάδα και θα εκπληρώσουν τα ιδανικά της ελληνικής φυλής». Ο **Δημαράς** θα αναφέρει επίσης στο Βήμα:

«Ο Γεώργιος Κρέμος έχει γίνει τυπικά ο ρωμαντικός ιστοριογράφος. θέλγει πολλούς, παρασύρει σε συλλαλητήρια, έχει επιτυχίες σημαντικές που θα μπορούσαν να τον καθιερώσουν. [...] Η οικουμενική κυβέρνηση του 1877 εγεννήθηκε ύστερα από διαδήλωση, την οποία εκείνος είχε κατευθύνει. Ο λόγος του μάλιστα, τον οποίον εκφώνησε στο Παναθηναϊκό Στάδιο το 1877 απ' όπου προήλθε και η ως άνωθεν αναφερθείσα διαδήλωση, τιτλοφορείτω δια προκηρύξεως ως «Ενωσις κομματαρχών. Εμπόλεμος Παρασκευή». Στην ομιλία αυτή παρευρέθησαν βουλευτές, στρατιωτικοί και πνευματικοί άνθρωποι της εποχής. Στον λόγο του ο Κρέμος εκθείασε τους «συνετούς τολμηρούς», δηλαδή όσους επιζητούσαν τον πόλεμο αλλά κατόπιν προπαρασκευής και μίλησε για την ανάγκη εθνικής κυβερνήσεως: «Πριν λοιπόν διαλυθείτε, πρέπει να έχετε ορισμένως και σαφώς εν τη καρδία τω νω τάδε: έργα, παρασκευάς, πόλεμον και κυβέρνησιν, ήτοι εμπόλεμον πραγματική παρασκευήν και κυβέρνησιν πανελλήνιον, ούχι δεν συντρίμματα κυβερνήσεως».

Στο ψήφισμα του συλλαλητηρίου αυτού μεταξύ άλλων αναγράφηκαν τα ακόλουθα: α) συγκρότηση κυβερνήσεως δια των αρχηγών των διαφόρων κομμάτων β) στρατιωτική προετοιμασία του έθνους γ) συγκρότηση επιτροπής αποδόσεως του ψηφίσματος στην Βουλή δ) δήλωση υποστηρίξεως των συμμετεχόντων στο συλλαλητήριο προς τους βουλευτές εκείνους που θα αγωνιστούν για την σύμπραξη των αρχηγών των κομμάτων.

Στις 15 Νοεμβρίου του 1892 ιδρύθηκε η εταιρεία Ελληνισμός που εξέδιδε και το ομώνυμο περιοδικό. Πρόεδρος της θα αναλάβει ο Γεώργιος Κρέμος μέχρι και τον Οκτώβριο του 1894 που θα τον διαδεχθεί ο Νεοκλής Καζάζης. Η εταιρεία αυτή υπό την μορφή σωματείου θα περιλάβει στις

Το 1877 στο Παναθηναϊκό Στάδιο ο Γεώργιος Κρέμος ήταν ομιλητής στην εκδήλωση που είχε τίτλο «Εμπόλεμος Παρασκευή»

τάξεις της κατά την ίδρυσή της 600 επιφανείς προσωπικότητες μεταξύ των οποίων και αυτή του Αλεξάνδρου Κουμουνδούρου. Σκοπός της ήταν η εξερεύνηση παντός γεγονότος που αφορούσε την ιστορία του Ελληνισμού και η εν γένει μελέτη των αναγκών των υπόδουλων Ελλήνων, καθώς και την εξεύρεση μέσων προς πλήρωση αυτών.

Η αγάπη του για την ελληνική αρχαιότητα θα του κοστίσει την μετάθεσή του στην Λαμία. Συγκεκριμένα το **1897** περνώντας δίπλα από έναν αρχαιολογικό χώρο παρατήρησε την εκτέλεση εργασιών προς θεμελίωση μιας οικίας. Οργίλος παρουσιάζεται στον υπουργό Παιδείας καταγγέλλοντας το γεγονός. Ο υπουργός παιδείας συμπεριφερόμενος με μικροψυχία υποβάλλει στον βασιλέα Γεώργιο προς υπογραφή την διαταγή απολύσεώς του. Ο βασιλέας εκτιμώντας όμως τον Κρέμο για το έργο του δεν συγκατατίθεται. Τελικώς για να ικανοποιηθεί κάπως και ο υπουργός ο Κρέμος θα μετατεθεί στην Λαμία.

Αυτό δεν προκάλεσε όμως ιδιαίτερο κακό στον Κρέμο. Κατά την εκεί τρίχρονη παραμονή του θα μελετήσει ιστορικούς τόπους που βρίσκονταν πλησίον του όπως **οι Θερμοπύλες, η Αλαμάνα και η Γραβιά.** Μάλιστα πραγματοποίησε έρανο για την ανέγερση ανδριάντα του Αθανασίου Διάκου. Αξίζει να σημειώσουμε πως τα περισσότερα χρήματα είχαν συγκεντρωθεί από τους μαθητές του Βαρβακείου λυκείου κατά τα χρόνια της εκεί διδασκαλίας του Κρέμου, καθώς και από τους φοιτητές του Πανεπιστημίου.

Η ιστορία της ανεγέρσεως του ανδριάντος είναι λείαν συγκινητική, όπως μας την αφηγείται ο ίδιος ο Κρέμος. Η ιδέα γεννήθηκε ύστερα από λόγο που απήγγειλε στις 23 Απριλίου του 1876 στο ναό του Αγίου Γεωργίου για το μνημόσυνο του ήρωος. Η επιτροπή των μαθητών και φοιτητών υπό την καθοδήγηση του Κρέμου κατάφεραν να βρουν τον ανιψιό του Διάκου, Ιωάννη Κούστα (υιός της αδελφής του ήρωος), καθώς και τον υιό του Κώστα Κούστα. Μάλιστα μετονόμασαν τον Κώστα Κούστα σε Κώστα Διάκο. Πατέρας και υιός τέθηκαν υπό την προστασία της επιτροπής με αποτέλεσμα ο Κώστας Διάκος να καταφέρει να σπουδάσει ιατρική. Τελικώς ο ανδριάντας του Διάκου φιλοτεχνήθηκε από τον γλύπτη Ιωάννη Καρακατσάνη από πεντελικό μάρμαρο και μπορεί κανείς να τον θαυμάσει στο κέντρο της Λαμίας.

Το συγγραφικό του έργο

Ο Κρέμος έχοντας ήδη συμπληρώσει την νεώτερη γενική ιστορία του Πολυζωίδη (1890), επιθυμεί την συγγραφή ενός κολοσσιαίου έργου που θα ξεκινάει από την ελληνική αρχαιότητα. Έτσι το 1901 παραιτείται από την εκπαίδευση και ως συνταξιούχος πια ασχολείται επισταμένως με την ανάγνωση και συλλογή στοιχείων για την διεκπεραίωση του μεγαλεπήβολου έργου του. Στα πλαίσια αυτά ταξιδεύει στην Αίγυπτο όπου θα παραμείνει για τρία χρόνια διαβάζοντας αλλά και αρθρογραφώντας στην εφημερίδα Κάιρο.

Το 1904 θα επιστρέψει στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Κρήτη, όπου θα μελετήσει τον Μινωικό πολιτισμό και θα έρθει σε επαφή με τον Evans.

Όταν έρχεται στην Αθήνα, αφιερώνεται αποκλειστικά πλέον στο προαναφερθέν έργο. Αποφεύγει τις συχνές εξόδους και όταν τον ρωτούν γιατί έχει εξαφανιστεί, εκείνος απαντά: «αναστρέφομαι νεκρούς». Με την έναρξη του Α΄ Βαλκανικού Πολέμου

παροτρύνει τον υιό του Πάνο, ο οποίος σπούδαζε τότε ιατρική να καταταχθεί στον στρατό ως εθελοντής λέγοντάς του: «ουδείς εκ της οικογενείας Κρέμου ήτο απών από τους αγώνες του έθνους!» .

Το 1916 θα βρεθεί στον Πόρο, καθώς εκεί υπηρετούσε ο υιός του. Δυστυχώς όμως η χρονιά αυτή θα είναι τραγική γι αυτόν εξ αιτίας δυο συμβάντων. Το πρώτο είχε να κάνει με την διάρρηξη της οικίας του στην Καλλιθέα, όπου εκλάπησαν όλα τα χειρόγραφά του, τα οποία αφορούσαν την Ιστορία του Ελληνισμού. Το δεύτερο ήταν ο θάνατος της κόρης του Αικατερίνης . Ωστόσο την ίδια χρονιά βραβεύτηκε για το έργο του, με την απονομή μεταλλίου φιλολογικής αξίας από την Γαλλική Ακαδημία .

Καταγγέλλοντας τους δυτικούς

Ο εθνικισμός του Κρέμου εμφανίζεται και μέσα από τα ιστορικά του βιβλία. Στο έργο του Δυο Ιστορικαί Πραγματιίαι αναφέρει στην μια από αυτές με τίτλο Ομοσπονδία των λαών της ελληνικής χερσονήσου τα ακόλουθα:

«Οι της Ελληνικής Χερσονήσου λαοί ούτε κοινήν ευγένειαν-διότι εξαιρουμένων των Ελλήνων και των Αλβανών πάντες είναι επιλίδες και σύμμικτοι- ούτε κοινήν πατρίδα, ούτε κοινούς τάφους, ούτε κοινήν ελευθερίανμ δηλαδή ουδέν στοιχείον των τα έθνη προς άλληλα ενούντων, έχουσι, τουναντίον δε πλείστα όσα είναι τα διαχωρίζοντα αυτά. Από μακρών αιώνων πάντες οι της ελληνικής χερσονήσου λαοί προς εν και μόνον απέβλεπον: ίνα εκ παντώς τρόπου καταλύσωσι την ελληνικήν αυτοκρατορίαν προς τούτο δε εφιλοτιμήθησαν εξ ίσου πάντα τα βάρβαρα φύλα, μάλιστα δε οι Σλαύοι και οι Βούλγαροι» .

Μάλιστα ο Κρέμος δια της ιστορίας καταλήγει στο συμπέρασμα ότι: Οι ονειρευόμενοι ομοσπονδίες των της ελληνικής χερσονήσου λαών δι' αγνοίαν της ιστορίας η του χαρακτήρος και των ορμών εκάστου αυτών, τάχιστα θα πεισθώσιν ότι, εάν μη συμβεί τι απρόοπτον μέλλον να μεταβάλλει το ρουν των πραγμάτων, οι λαοί της Χερσονήσου ταύτης, ου μόνον ομοσπονδία επί κοινοπραγία κατά προσδοκίμων άλλων ξένων δυναστών βουλευομένων την κατάκτησιν αυτής και την υποταγή αυτών δεν θα δυνηθώσι να συστήσωσι, αλλ' ουδέ ειρήνιν προς αλλήλους· διότι αν τα κοινά συμφέροντα δημιουργούσι φίλους, έστω και κατά το «ζει χύτρα ζη φιλία» τ' αντίθετα φύουσιν εχθρούς και τυφλώ δε δηλόν ότι ουδέν μεν κοινόν τοις λαοίς της Ελληνικής Χερσονήσου συμφέρον υπάρχει εφ΄ω να ομονοήσωσι και συμπράξωσι, πολλά δε τα εναντία αλληλοις, ων ένεκα πάντοτε θα διατελώσιν εν έχθρα και αμοιβαία ενέδρα, εκάστου λάθρα επιβουλεύοντος τοις εταίροις θάνατον και αυτού υφ' εκάστου των άλλων επιβουλευομένου» .

Συνεπής προς την Μεγάλη Ιδέα πιστεύει ότι: *«[..]οι δε Έλληνες ουδενός μεν ουδέ σπιθαμήν γης κατέχον, επιθυμούσιν δε μόνον-διότι έχουσιν ιερά οφειλήν- ίνα τα οίκεια ανακτήσωνται τα υπ' άλλων αφαρπασθέντα»* . Και συνεχίζει: *«Και νυν Έλληνες τότε θα γείνομεν ομόσπονδοι τοις Βουλγάροις, όταν εξέλθωσι της Μακεδονίας και όριον μεταχειρισθώσι προς ημάς τον Αίμον· ει δε μη και αν μυρίας ελληνικάς χώρας και πόλεις καταλάβωσιν, οι Έλληνες πάντοτε κατά κράτος θα πολεμήσωμεν προς αυτούς».*

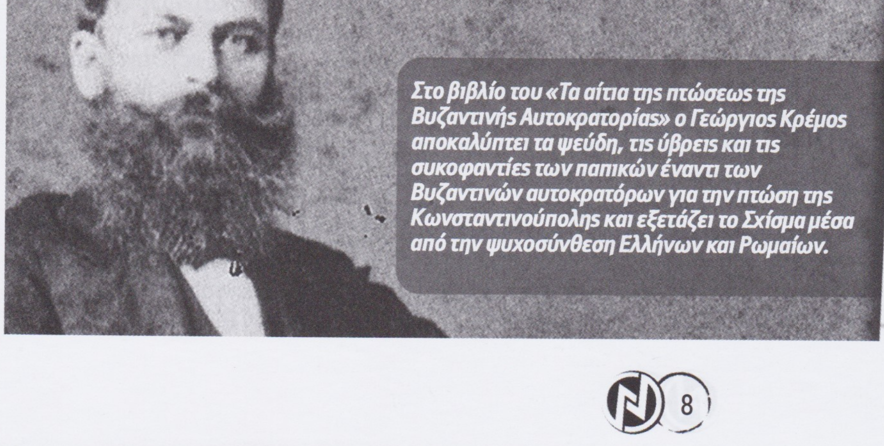
Στο έργο του **Τα αίτια της πτώσεως της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας** ο Κρέμος θα καταγγείλει τους δυτικούς ιστορικούς για τις συκοφαντίες τους προς τους βυζαντινούς αυτοκράτορες για την τάχα μου καταστροφή του πολιτισμού και την πτώση της Πόλεως. Με το έργο του αυτό θα αποδείξει πως: *«Οι άνθρωποι αυτοί ηθέλησαν αφενός μεν να καλύψωσιν «αφού ήτο δυνατόν αυτοίς να εξαφανίσωσι» τα προγονικά αυτών αίσχη και ανομήματα δι' ύβρεων και συκοφαντιών κατά του Βυζαντινού κράτους, αφ' ετέρου δε δια του πομπώδους τίτλου του Φιλλέληνος προσποιούμενοι συμπάθεια και κολακεύοντες μικράν τινάν μερίδα του έθνους ημών, να σπείρωσι δι' αυτής την διαίρεσιν, αναρριπίζοντες μίση και πάθη εφ' ημών, ίνα εξαφανίσωσι δια παντός την ιδέα της εθνικής ενότητος».*

Στο βιβλίο του Ιστορία του σχίσματος των δυο εκκλησιών, ελληνικής και ρωμαϊκής, που εξετάζει τα αίτια του και τις διαφορές ψυχοσυνθέσεως και θρησκείας μεταξύ Ρωμαίων και Ελλήνων καταλήγει στο συμπέρασμα: «Επειδή δε ο αληθινός χριστιανός Έλλην στρέφει πάντοτε τα όμματα προς τον ουρανόν, ο δε πάππας τυραννικώς προσκαλεί αυτόν να στρέφη προς την Ρώμην, φανότατον ότι ελληνισμός και παπισμός είναι δυο αντίθεται δυνάμεις, αίτινες ως οι δυο αντίθετοι πόλοι ουδέποτε δύνανται να συμβαδίσωσιν» .

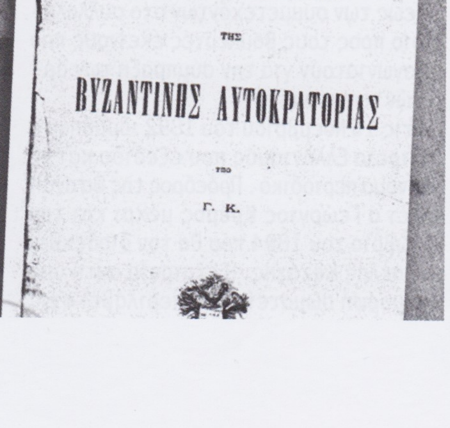
Πέραν τούτου εξηγεί πως το αγροίκο Λάτιο κατεκτήθη πνευματικώς από τους Έλληνες και πως οι κυρίαρχες αιτίες του σχίσματος ήσαν η διαφορά του χαρακτήρος Ρωμαίων και Ελλήνων και η φιλαρχία των παπών. Υποστηρίζει δε ότι για να μπορέσουν να ενωθούν οι δυο εκκλησίες θα πρέπει να εκλείψει το πρωτείο του πάπα, το οποίο ο Κρέμος χαρακτηρίζει «ξένον του θείου χριστιανισμού και εωσφορικόν» .

Ο μεγάλος αυτός Έλλην πέρα από το ιστορικό του έργο, τους πατριωτικούς λόγους και την δράση του ως πρόεδρος της εταιρείας Ελληνισμός αναμείχθηκε όπως αναφέραμε και με την πολιτική. Μετέχοντας στην διαμάχη του εθνικού διχασμού δημιούργησε φαίνεται πολιτικούς αντιπάλους που πιθανότατα ευθύνονται για την κλοπή του έργου του Ιστορία του Ελληνισμού. Όπως μας πληροφορεί ο Τάκης Λάπας: *«Μεγαλύτερο κακό δεν μπορούσαν να του κάνουν οι πολιτικοί του αντίπαλοι»* .

Αυτό στοίχισε ψυχολογικά στον Κρέμο που από τότε δεν έπιασε ξανά την γραφίδα. Στις 3 Δεκεμβρίου του 1926 η σπουδαία αυτή φυσιογνωμία του ελληνικού εθνικισμού αφήνει την τελευταία της πνοή από θλάση στο πόδι.

Στο βιβλίο του «Τα αίτια της πτώσεως της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας» ο Γεώργιος Κρέμος αποκαλύπτει τα ψεύδη, τις ύβρεις και τις συκοφαντίες των παπικών έναντι των Βυζαντινών αυτοκρατόρων για την πτώση της Κωνσταντινούπολης και εξετάζει το Σχίσμα μέσα από την ψυχοσύνθεση Ελλήνων και Ρωμαίων.

ΤΑ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΠΤΩΣΕΩΣ

ΤΗΣ

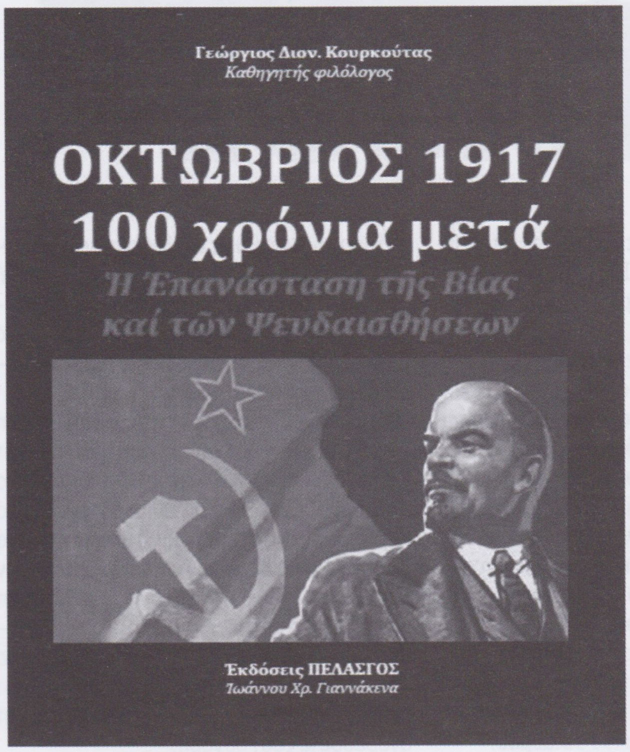
ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ

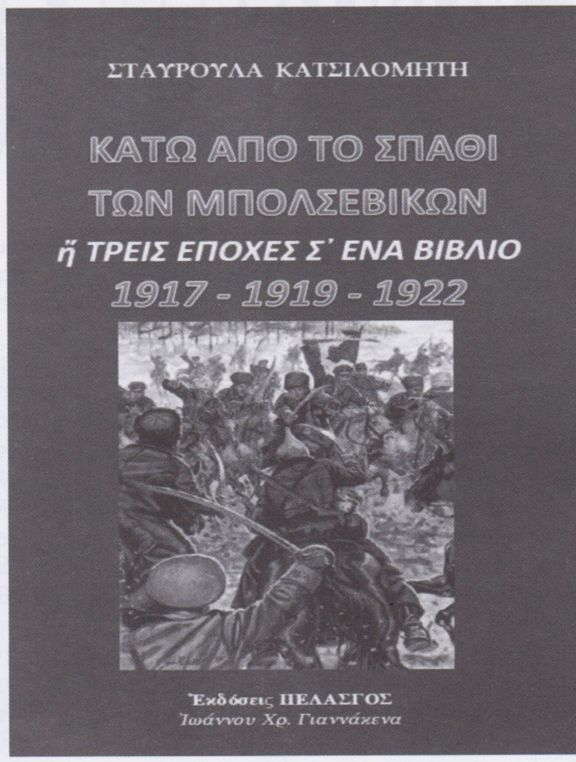
ΥΠΟ

Γ. Κ.

ΔΥΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Για να «ΤΙΜΗΣΟΥΜΕ» το πραξικόπημα των Μπολσεβίκων ΟΠΩΣ ΤΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ.

ΑΓΑΠΗΤΟΙ ΦΙΛΟΙ,

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΝ ΣΕ ΣΑΣ ΔΥΟ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΤΙΜΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΘΥΜΑΤΩΝ ΕΝΟΣ ΟΛΟΚΛΗΡΟΥ ΑΙΩΝΑ (1917-2017).

ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ ΕΚΕΙΝΑ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΟΥ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑΤΟΣ (ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1917) ΠΟΥ ΜΕ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΣΦΑΓΗ ΑΝΕΤΡΕΨΕ ΤΗΝ "ΑΝΤΙΤΣΑΡΙΚΗ" ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1917.

- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ Γ. ΚΟΥΡΚΟΥΤΑ ΜΕ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ, ΠΟΥ ΟΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΙ ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΔΕΝ ΤΟΛΜΟΥΝ ΝΑ ΠΟΥΝ, ΞΕΣΚΕΠΑΖΕΙ ΠΟΙΟΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΚΑΝΑΝ ΤΟΥΣ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΥΣ ΝΑ ΓΙΝΟΥΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΥΝΑΜΗ...

- ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ ΚΑΤΣΙΛΟΜΗΤΗ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΑΥΘΕΝΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ (1917-1922) ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ, ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΕΙΧΕ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΟ 1927!!!

ΜΙΑ ΕΙΔΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΜΕ... -ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΔΥΟ- ... ΜΕ 20 Ε ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΚΑΙ 25 Ε ΜΕ ΑΝΤΙΚΑΤΑΒΟΛΗ ΓΙΑ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ (ΤΗΛ. 210 6440021).

ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ * Βιβλιοπωλείο **Ιωάννου Χρ. Γιαννάκενα**

Χαρ. Τρικούπη 14, τ.κ. 106 79 ΑΘΗΝΑ * Τηλ. 210 3628976 - 210 6440021

www.hellasbooks.gr και acroceramo@hellasbooks.gr

** fb: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΕΛΑΣΓΟΣ-ΟΜΑΔΑ ΦΙΛΩΝ*

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ

του **Νίκου Παπαγεωργίου**

Με το ξεκίνημα του Μακεδονικού αγώνος ο Ίων Δραγούμης είναι αυτός που καθιερώνει πνευματικά τον Ελληνικό Εθνικισμό τον οποίο υπερασπίζεται με πείσμα και πάθος. Ο πρώτος αγωνιστής που έπεσε γι' αυτή την ιδέα ήταν ο γαμπρός του και πρωτομάρτυρας Παύλος Μελάς. Αντίθετα ο Ελευθέριος Βενιζέλος ιστορικός αντίπαλος του Δραγούμη αντί της ενδυναμώσεως του Εθνικισμού παίζει με το παιγνίδι των μεγάλων δυνάμεων αλλά και τη μοίρα του Έθνους. Έχει ως προμετωπίδα, ως έμβλημα του τον πολιτικό φιλελευθερισμό. Ο Ίων Δραγούμης μετά την επανάσταση του 1909 εξακολουθεί να εμφορείται από τις ιδεολογικές θέσεις του Ιωάννη Καποδίστρια που δεν τίποτε άλλο παρά η «Πεφωτισμένη Δεσποτεία».

Ζει, αναπνέει, αγωνίζεται για ένα ελληνοκεντρικό κράτος η παρουσία του οποίου θα βρίσκεται παντού. Αισθάνεται πως μόνο με το Σπαρτιατικό εθνικισμό θα μπορέσει να σωθεί η Ελλάς. Αντίθετα ο Βενιζέλος θεωρεί ότι, με τη διεθνή διπλωματία θα ερχόταν η αναγέννηση του Νεοελληνικού κράτους. Έχουμε λοιπόν δύο πολιτικές θέσεις αυτή της πατριωτικής ηθικής του Ίωνα Δραγούμη και αυτή της διπλωματίας του Ελευθερίου Βενιζέλου. Αυτοί οι δύο πολιτικοί αντίπαλοι ήταν ανώτεροι των συγχρόνων τους και από αυτούς τους δύο, οικοδομείται η παρουσία των ιστορικών κομμάτων του εθνικού διχασμού.

Οι απαρχές του Εθνικού Σοσιαλισμού και του Φιλελευθερισμού

Ο Ίων Δραγούμης οραματίζεται ένα κράτος που ταυτίζεται με το έθνος. Στο εσωτερικό θα ασκείται ισχυρή κοινωνική πολιτική. Η ιδεολογία περί κοινωνική πολιτικής του Ίωνα θα φτάσει στα όρια του εθνικού σοσιαλισμού. Αντίθετα η πολιτική του Βενιζέλου στηρίζεται σε ξένα συμφέροντα ενώ παράλληλα είναι εκπρόσωπος τους στην Ελλάδα. Ο Βενιζέλος βαδίζει το δρόμο της Δημοκρατίας. Κατασκευάζει μεγαλοαστούς και προσπαθεί να εκβιομηχανίσει τη χώρα με προσέλκυση ξένων κεφαλαίων. Πιστεύει ότι η τάξη των μεγαλοαστών θα είναι αυτή που οδηγήσει τη χώρα στη δημοκρατία, την ελευθερία, και τα πεπρωμένα του Έθνους.

Ο Ίων Δραγούμης, όπως αργότερα ο Δημήτριος Γούναρης, εκπροσωπεί τους μικροαστούς και τους χωρικούς. Αντίθετα ο Ελευθέριος Βενιζέλος τους μεγαλέμπορους και βιομηχάνους δηλαδή την κεφαλαιοκρατία της εποχής. Με λίγα λόγια τον καπιταλισμό. Οι παλαιοί γαιοκτήμονες μετά την απαλλοτρίωση της γης θα μεταβληθούν σε μικροαστούς. Λόγω αντιδράσεως στη μεγαλοαστική πολιτική του Βενιζέλου θα έλθουν περισσότερο κοντά στον εθνικό σοσιαλισμό του Ίωνα Δραγούμη. Πολιτικά θα στεγαστούν στο αντιβενιζελικό στρατόπεδο.

Έτσι λοιπόν οι μικροί νοικοκυραίοι δηλαδή οι νομιμόφρονες, αυτοί πού βρίσκονται κοντά, δίπλα, στις πολιτικές θέσεις του Ίωνα Δραγούμη, είναι αυτοί που ακολουθούν τις παραδόσεις της φυλής μακριά από προσωπικά συμφέροντα. θέλουν και επιδιώκουν την υποταγή του κράτους στο Έθνος. Αυτός είναι ο μόνιμος αυτοσκοπός των στελεχών του αντιβενιζελισμού του Δραγούμη. Αργότερα το 1920 θα ενταχθούν και οι εργάτες οι οποίοι εμπνέονται από τις φιλεργατικές θέσεις και αγορεύσεις του Γούναρη.

Αντίθετα η μεγάλη οικονομία βρίσκεται ευθυγραμμισμένη στο βενιζελισμό ο οποίος έχει διοχετευθεί σε ολόκληρο το μηχανισμό του κράτους και διευθύνει τη δημόσια ζωή. Ο βενιζελισμός είναι αυτός ο οποίος ηττάται στη Μικρά Ασία, αλλά το κόστος θα το πληρώσει ο Γούναρης δια τυφεκισμού. Η φανατική και πολιτική έκφραση της βενιζελικής ολιγαρχίας είναι αυτή που οδηγεί το γουναρισμό στο Γουδί. Επίσης η στρατιωτική και οικονομική ομάδα της ηγεσίας του βενιζελισμού προκαλεί τη δολοφονία του Δραγούμη για να επιτύχει την επιβίωση της μετά από αυτή.

Ο Ιωάννης Μεταξάς στα βήματα του Ίωνα Δραγούμη

Ο Ελευθέριος Βενιζέλος μετά την εκτέλεση του Δημητρίου Γούναρη και τη δολοφονία του Ίωνα Δραγούμη, είναι αυτός που εκφράζει την άνοδο των μεγαλοαστών εις την εξουσία και τον φιλελευθερισμό. Αντίθετα οι πολιτικές θέσεις του Δραγούμη και του Γούναρη (1909) με τις φιλεργατικές θέσεις και αγορεύσεις του στη βουλή, ανοίγουν το δρόμο για τον εθνικό μικροαστικό σοσιαλισμό. Λίγα χρόνια αργότερα τις θέσεις αυτές θα ακολουθήσει ο Ιωάννης Μεταξάς με τον ελληνοκεντρικό σοσιαλισμό του. Ο Βενιζέλος δεν

Ο Μεταξάς είχε στο πλευρό του τα Εργατικά Συνδικάτα

μπορεί να αντιληφθεί τα κοινωνικά προβλήματα του λαού και επιδίδεται στη διπλωματία. Το κράτος του Βενιζέλου αρκείται στο να παρατηρεί τη διακίνηση των ιδιωτικών κεφαλαίων, δίχως καμία εποπτεία.

Αντίθετα για τον Δραγούμη και τον Γούναρη, κράτος σημαίνει παρέμβαση στην οικονομία. Το κοινωνικό κράτος δεν μπορεί να υπάρξει εκεί όπου σημειώνεται η ασυδοσία του κεφαλαίου. Η θέση του Βενιζέλου ότι ο λαός (αστοί) προηγείται της έννοιας του Έθνους, οδηγεί στη δημοκρατία και στον κομμουνισμό. Αντιθέτως οι θέσεις του Ίωνα Δραγούμη ότι, το Έθνος προηγείται του λαού και οι κοινωνικές μεταρρυθμίσεις που μπορούν να πραγματοποιηθούν εντός των ορίων του Έθνους, εάν αυτό υποτάσσει την οικονομία, τότε οδηγούν στη συγκρότηση του Εθνικισμού.

Ο Ελληνικός φιλελευθερισμός εκείνης της περιόδου προτεραιότητα είχε την αξιοποίηση της ιδιωτικής οικονομίας και μέσω αυτής να προηγείται το κράτος έναντι του έθνους. Επίσης ο οικονομικός φιλελευθερισμός ήταν προσδεδεμένος με τα οικονομικά συμφέροντα των μεγάλων οικονομικά δυνάμεων της δύσης. Αυτός είχα σαν αποτέλεσμα να προβάλλεται ο κοσμοπολιτισμός των μεγαλοαστών σε βάρος των παραδόσεων και του κοινοτισμού.

Αντίθετα ο νεοελληνικός εθνικισμός από τον Ίωνα Δραγούμη και ύστερα μπαίνει στη σφαίρα του σοσιαλισμού. Βέβαια η σύγκρισή του με τον κοσμοπολιτισμό υστερούσε ως αναφορά την σύγκριση τους σε διπλωματικό επίπεδο έναντι των Μεγάλων Δυνάμεων. Όμως δεν σταμάτησε να διατηρεί τις εθνικές παραδόσεις, την αντίδραση του στο φιλελευθερισμό και σε κάθε είδους κοσμοπολιτισμό. Επίσης την αντίδρασή του στο να προηγείται το κράτος έναντι του Έθνους ώστε να δημιουργηθεί, ο εθνικός σοσιαλισμός που ονειρευόταν ο Ίων Δραγούμης.

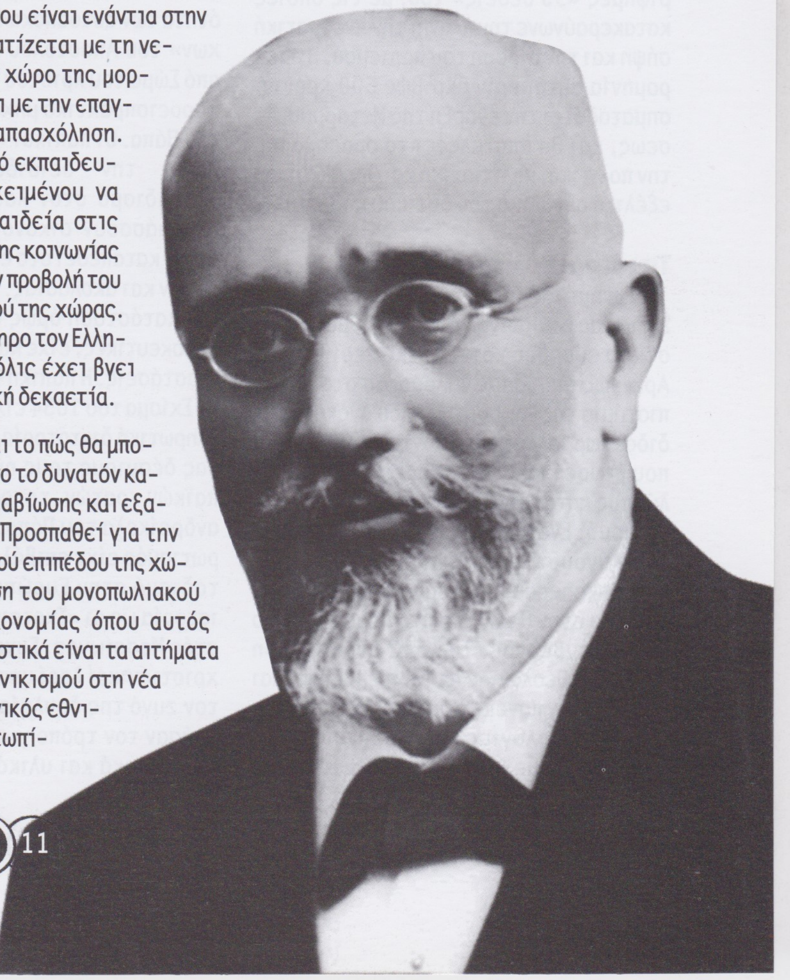
Η Ελληνοκεντρική νέα γενιά εθνικιστών

Από το 1940 μέχρι το τέλος του συμμοριτοπόλεμου 1949 ο Νεοελληνικός εθνικισμός λαμβάνει έντονο αγωνιστικό χαρακτήρα. Η επίθεση των κομμουνιστών κατά της πατρίδος αντιμετωπίζεται με μία νέα γενιά εθνικιστών η οποία έχοντας ζήσει και γαλουχηθεί με τα νάματα του Εθνικού Καθεστώτος του Ιωάννου Μεταξά, τους νικά στρατιωτικά κατά κράτος. Η γενιά αυτή των νέων εθνικιστών είχε ελληνοκεντρική και προοδευτική τοποθέτηση σύμφωνα με τα φιλεργατικά και μικροαστικά ρεύματα της κεντρικής Ευρώπης.

Ο Νεοελληνικός εθνικισμός έχει απαλλαγεί πλέον από τον συντηρητισμό της προμεταξικής περιόδου με μόνη εξαίρεση τους γραφειοκράτες. Με το τέλος του αγώνα εναντίον των κομμουνιστών και την νίκη των Εθνικών Ενόπλων Δυνάμεων, ο Νεοελληνικός εθνικισμός απαλλάσσεται και από τον αντιβενιζελισμό με τον οποίο είχε αποκτήσει στενή σχέση. Στην νέα δεκαετία του 1950 προσπαθεί να αποτινάξει όλες εκείνες τις θέσεις του έθνους που είναι ενάντια στην ουσία του. Προβληματίζεται με τη νεολαία ιδιαίτερα στο χώρο της μορφώσεώς της αλλά και με την επαγγελματική της απασχόληση. Αναζητεί ένα ιδανικό εκπαιδευτικό σύστημα προκειμένου να προσαρμόσει την παιδεία στις σύγχρονες ανάγκες της κοινωνίας και προσπαθεί για την προβολή του κοινωνικού αναδασμού της χώρας. Επίσης και για ολόκληρο τον Ελληνικό λαό ο οποίος μόλις έχει βγει από μία καταστροφική δεκαετία.

Το μέλημα του είναι το πώς θα μπορέσει να επιτύχει όσο το δυνατόν καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και εξασφάλισης του λαού. Προσπαθεί για την άνοδο του πολιτιστικού επιπέδου της χώρας και την διάσπαση του μονοπωλιακού χαρακτήρα της οικονομίας όπου αυτός υπάρχει. Αυτά ουσιαστικά είναι τα αιτήματα του Νεοελληνικού εθνικισμού στη νέα δεκαετία. Ο Νεοελληνικός εθνικισμός πλέον αντιμετωπίζει ένα πραγματικά τεράστιο δίλημμα. Πως θα μπορέσει να αντιμετωπίσει και να εξέλθει νικητής στον αγώνα του εναντίον του κομματικού κατεστημένου που λειτουργεί ως ενωμένο μέτωπο για να τον αντιμετωπίσει.

Εάν μπορούσε να αντιμετωπίσει το κομματικό κατεστημένο τότε θα κατόρθωνε να καταστεί μία προοδευτική και κοινωνική δύναμη που θα μπορούσε να προετοιμάσει την Ελλάδα για ένα καλύτερο μέλλον. Η εγκατάλειψη των ιδεολογικών θέσεων του Νεοελληνικού εθνικισμού οδήγησε σε πολιτική αστάθεια και σκεπτικισμό για κάθε μορφής Ελληνικών αξιών. Ο κοινωνικός συντηρητισμός που ακολούθησε δεν είχε παράδοση ούτε εθνική κληρονομιά. Ήταν η «σύγχρονη» μεταπολεμική εξουσία η οποία οδήγησε τον λαό στη δημοκρατία, στην κυριαρχία της οικονομίας και την υποδούλωση του λαού στην νέα τάξη πραγμάτων.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ
ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΗ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

του **Χριστόφορου Βασιλικού**

Την 31η Οκτωβρίου 1517 ο Γερμανός μοναχός της παπικής «εκκλησίας» και καθηγητής θεολογίας Μαρτίνος Λούθηρος, θυροκολλεί στην είσοδο του καθεδρικού ναού της Βιτεμβέργης τις περίφημες «95 θέσεις» του, με τις οποίες κατακεραύνωνε την πλάνη, την πνευματική σήψη και την αίρεση του παπισμού. Η ημερομηνία αυτή, πριν ακριβώς 500 χρόνια, σηματοδοτεί την έναρξη της Μεταρρυθμίσεως, και θα αποτελέσει το ορόσημο για την πολιτική, πολιτιστική και θρησκευτική εξέλιξη συνολικά του δυτικού κόσμου.

Το ιστορικό περιβάλλον

Γεννημένος (1483) στο Αϊσλέμπεν της Σαξωνίας ο Μαρτίνος Λούθηρος, μεγάλωσε σε ένα ευσεβές χριστιανικό περιβάλλον. Αρχικώς σπούδασε Φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο της Ερφούρτης όπου ανακηρύχθη διδάκτωρ, αλλά η συγκλονιστική εμπειρία που βίωσε κατά την διάρκεια μιας θυελλώδους καταιγίδος, τον έστρεψε στον μοναχισμό. Ενετάχθη στο μοναστικό τάγμα των Αυγουστιανών, εν συνεχεία χειροτονήθηκε ιερεύς, και συνέχισε τις σπουδές του στην θεολογία στο Πανεπιστήμιο της Βιτεμβέργης. Το 1512 ανακηρύχθη διδάκτωρ θεολογίας στην Βιτεμβέργη, και ανέλαβε την πανεπιστημιακή έδρα της Βιβλικής Φιλολογίας και Ερμηνευτικής, όπου δίδαξε μέχρι το τέλος του βίου του (1546). Είναι δε χαρακτηριστικό πως ήταν γνώστης των ελληνικών και λατινικών και γνώριζε πολύ καλά την διδασκαλία των Ελλήνων Πατέρων και εκκλησιαστικών συγγραφέων.

Κομβικό σημείο για την εξέλιξη του βίου του υπήρξε η επίσκεψη του στην Ρώμη το 1511. Στην καρδιά της παπικής «εκκλησίας» ο Λούθηρος βίωσε την πνευματική κατάπτωση, την διαφθορά και την χυδαιότητα των αυτοαποκαλουμένων... «διαδόχων» του Αποστόλου Πέτρου. Η Εκκλησία από Σώμα του Χριστού είχε μετατραπεί σε φοροεισπρακτικό μηχανισμό των ταμείων του Πάπα. Οι παπικοί «ιερείς» είχαν επιβάλει την δεισιδαιμονία και τον σκοταδισμό στον λαό με σκοπό να τον αφαιμάσσουν οικονομικά, ενώ οι ίδιοι είχαν καταπέσει στο έσχατο σημείο σκανδάλων και ακολασίας.

Η κατάσταση όμως αυτή πέραν από τις θρησκευτικές, είχε και σοβαρές πολιτικές διαστάσεις. Η παπική «εκκλησία» ήδη από το Σχίσμα του 1054 είχε επιβάλει μια ολοκληρωτική δικτατορία στην Δύση, κρατώντας δέσμιους τους ηγεμόνες των ευρωπαϊκών κρατών, τοποθετώντας βασιλείς ανδρείκελα του Πάπα. Ο παπικός ολοκληρωτισμός είχε επιβάλει τον απόλυτο σκοταδισμό στην Ευρώπη, που έμεινε στην ιστορία ως οι «Σκοτεινοί Αιώνες», ο γνωστός Μεσαίωνας. Συνεπώς οι ευρωπαϊκοί χριστιανικοί λαοί υποφέροντας κάτω από τον ζυγό της δουλείας του Πάπα αναζητούσαν τον τρόπο για να αποτινάξουν τα πνευματικά και υλικά δεσμά του σαθρού παπικού οικοδομήματος. Την θρυαλλίδα αυτή άναψε ο Μαρτίνος Λούθηρος.

Η έκρηξη

Η αφορμή δόθηκε με την εμφάνιση στην Σαξωνία του Ιωάννου Τέτσελ, απεσταλμένου του Πάπα Λέοντος Ι', ο οποίος πωλούσε στους πιστούς παπικές βούλλες άφεσης αμαρτιών (τα γνωστά συγχωροχάρτια!) προς συγκέντρωση χρημάτων για την ανοικοδόμηση του ναού του Αγίου Πέτρου στην Ρώμη! Ήταν δε τόση η τρομοκρατία των παπικών ώστε αν κάποιος δεν αγόραζε συγχωροχάρτι για τον ίδιο αλλά και για τους κεκοιμημένους συγγενείς του τον αφόριζαν δημοσίως! Ο Λούθηρος, προφανώς προετοιμαζόμενος από καιρό, θυροκολλεί στην είσοδο του ναού της Βιτεμβέργης ένα κείμενο 95 θέσεων, με το οποίο κατήγγειλε την χυδαία αυτή εμπορία, αλλά και συνολικά την αντιχριστιανική πλάνη των παπικών. Οι θέσεις του Λουθήρου βρίσκουν αμέσως εντυπωσιακή αποδοχή από τον λαό, αλλά και από αρκετούς ηγεμόνες οι οποίοι βίωναν την οικονομική αφαίμαξη της χώρας από την Ρώμη. Η κατάσταση δεν άργησε να ξεφύγει, και οι θέσεις του Λούθηρου έλαβαν διαστάσεις απελευθερωτικού κινήματος. Ο Λέων Ι' καλεί με επίσημη βούλλα τον Λούθηρο να ανακαλέσει τις θέσεις του, απειλώντας ότι θα κάψει τα συγγράμματά του. Αντί όμως ο Λούθηρος να υποχωρήσει, καίει ο ίδιος το Δίκαιο της παπικής «εκκλησίας» και την ίδια την βούλλα,.

Δεδομένης της ανεξελέγκτου καταστάσεως, και κατόπιν πιέσεων και απειλών του Πάπα, ο Λούθηρος καλείται στην ετήσια διάσκεψη των Γερμανών ηγεμόνων στην Βορματία (1521) προκειμένου να απολογηθεί και να αποκηρύξει τις θέσεις του. Στην διάσκεψη υπεστήριξε ακλόνητα τις θέσεις του, βασιζόμενος όπως θα δούμε εν συνεχεία στους Έλληνες Πατέρες της Ορθόδοξου Εκκλησίας. Προκειμένου να αποφύγει την σύλληψη, και προφανώς την εκτέλεση του, εκρύβη υπό του ηγεμόνος της Σαξωνίας στον πύργο της Βαρτβούργης, όπου και συνέταξε την πρωτότυπη μετάφραση της Καινής Διαθήκης από την ελληνική στην γερμανική γλώσσα, την όποια επί της ουσίας διαμόρφωσε.

Εν τέλει το κίνημα της Μεταρρυθμίσεως επικράτησε στην Σαξωνία και την Θουριγγία, απ' όπου και επεκτάθη εν συνεχεία σε ολόκληρη την βόρειο Ευρώπη. Όπως ήταν αναμενόμενο η Μεταρρύθμιση έλαβε ανεξέλεγκτες κοινωνικό-πολιτικές διαστάσεις με συνέπεια τον αιματηρότατο «Πόλεμο των χωρικών», όπου επί της ουσίας οι απλοί άνθρωποι εξεγέρθηκαν εναντίον της άρχουσας τάξης των παπικών γαιοκτημόνων που είχαν επιβάλει ένα στυγνό σύστημα δουλοπαροικίας και ληστρικής φορολογίας. Εν τέλει με την παρέμβαση του Λούθηρου επικράτησε ειρήνη, και ο ίδιος το 1525 ενυμφεύφθη την πρώην μοναχή Αικατερίνη φον Μπόρα, με την οποία απέκτησε έξι τέκνα.

Οι ορθόδοξες βάσεις

Η γνώση των Ελλήνων Πατέρων της Ανατολής επηρέασε βαθύτατα την σκέψη του ηγέτου της Διαμαρτυρήσεως (ονομάστηκε έτσι διότι ήταν ένα ριζοσπαστικό κίνημα διαμαρτυρίας ενάντια στη ολοκληρωτική δομή του παπισμού). Ο Λούθηρος όπως και ο Μελάγχθων, γνώριζαν πως η Ορθόδοξη Εκκλησία είχε πρώτη αντιδράσει πριν από αιώνες για τα ίδια θέματα που τώρα έθεταν και οι ίδιοι. Πρώτη είχε προχωρήσει στην διαμαρτυρία της εναντίον του παπικού ολοκληρωτισμού.

Δεν θα ήταν υπερβολή αν θα λέγαμε ότι επί της ουσίας ο Λούθηρος στήριξε ολόκληρη την απολογητική του εναντίον του παπισμού στους Έλληνες Πατέρες και την ορθόδοξη δογματική και παράδοση (Φώτιος, Νείλος Καβάσιλας, κ.α). Προφανώς είχε αντιληφθεί ότι έπρεπε να στηρίξει τις μεταρρυθμιστικές του θέσεις επικαλούμενος την αποστολικότητα και την αυθεντία της Ορθοδοξίας, γι' αυτό σε κάθε θέση που παρουσίαζε, προσπαθούσε να βρει ομοιότητα ή συμφωνία με αντίστοιχη διδασκαλία των Ορθοδόξων Πατέρων. Επιπλέον θεωρούσε την Ορθόδοξη Εκκλησία ως γνήσια και αυθεντική εκπρόσωπο της αρχαίας ενωμένης Εκκλησίας των επτά Οικουμενικών Συνόδων και των μεγάλων Πατέρων, που διαφύλαξε ανόθευτη την διδασκαλία, την λατρεία και το πολίτευμα εκείνης. Σύμφωνα δε με τον επιφανή προτεστάντη θεολόγο E. Benz, για τον Λούθηρο η Ορθοδοξία αποτελεί υπόδειγμα Εκκλησίας, καθότι δεν βίωσε την τραυματική για την Δύση παρακμή του παπικού Μεσαίωνα.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα υπήρξε η θεολογική αναμέτρηση του Λουθήρου με τον εκπρόσωπο του Πάπα, Γιόχαν Έκ στην Λειψία (1519). Ο Λούθηρος επικαλείται συνεχώς την αυθεντική μαρτυρία της Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας, για να αντικρούσει το πρωτείο εξουσίας του Πάπα, χαρακτηρίζοντας την Ορθόδοξη Εκκλησία ως το αρχαιότερο και καλύτερο τμήμα της οικουμενικής χριστιανικής Εκκλησίας της οποίας κανένα άλλο τμήμα δεν έδωσε περισσότερους και εξοχότερους συγγραφείς, αγίους και μάρτυρες. Μάλιστα τονίζει χαρακτηριστικά πως η Ορθόδοξος Εκκλησία ουδέποτε υποχώρησε στις παπικές αξιώσεις και δέχεται ως κεφαλή της Εκκλησίας μόνον τον Ιησού Χριστό, και όχι τον... αυτοαποκαλούμενο γενικό επίτροπο Αυτού, τον Πάπα.

Επί του θέματος ο καθηγητής Ι. Καρμίρης σημειώνει: (Ι. Καρμίρη, «Ο Λούθηρος και ο Μελάγχθων περί της Ορθοδόξου Εκκλησίας», Θεολογία τ.34 (1963)), «Μικρόν ήδη μετά την έκρηξιν της Διαμαρτυρήσεως ο Λούθηρος προσέφυγεν επισήμως και δημοσία εις την αυθεντικήν μαρτυρίαν της Ορθοδόξου Ελληνικής Εκκλησίας εν τη πολλή τη φήμη θεολογική συζητήσει του μετά του επιφανούς ρωμαιοκαθολικού θεολόγου Ιωάννου Εκκίου εν Λειψία. Απαντώντας στον Eck ο οποίος αποκαλούσε τους Έλληνες Ορθοδόξους όχι μόνον σχισματικούς, αλλά και αιρετικούς, ο Λούθηρος υποστήριξε πως κανένα άλλο τμήμα της οικουμενικής Εκκλησίας έδωκε περισσοτέρους και εξοχωτέορυς συγγραφείς, από όσους έδωκεν η Ελληνική Εκκλησία. Ούτος (σ.σ. ο Λούθηρος) ετίμα την πρεσβυγενή Ανατολικήν Εκκλησίαν ως μητέρα των άλλων Εκκλησιών και ως ορθόδοξον εν πάσι και ουχί ως αιρετικήν. Δια τον λόγον δε τούτον επικαλείτο την διδασκαλίαν και πράξιν αυτής, ως έχουσαν το κύρος παραδόσεως υποχρεωτικής δι' άπασαν την Εκκλησίαν, και κατά συνέπειαν απέρριπτε το παπικόν κυριαρχικόν πρωτείον, εφ' όσον δεν ανεγνώριζεν αυτό η Ορθόδοξος Ανατολική Εκκλησία».

Και καταλήγει χαρακτηριστικά: «Εκ των μέχρι τούδε υπό του Λουθήρου ειρημένων συνάγεται, ότι ούτος εθεώρει την Ορθόδοξον Ανατολικήν Εκκλησίαν ως την αρχαιοτάτην πασών των Εκκλησιών, προϋπάρξασαν και αυτής της Ρωμαϊκής Εκκλησίας, ήτις είχε μητέρα την Εκκλησίαν των Ιεροσολύμων, ούσαν κοινήν μητέρα πασών των χριστιανικών Εκκλησιών. Επίσης εθεώρει αυτήν ως το καλύτερον τμήμα της οικουμενικής Εκκλησίας, ης ουδέν έτερον τμήμα έδωκε περισσοτέρους και εξοχωτέρους συγγραφείς και αγίους, από όσους έδωκεν η Ελληνική Εκκλησία.

Τέλος, αφού απέρριψε την αυθαίρετον και κακόβουλον λατινικήν δυσφημίαν, ότι συνεπεία της μη αναγνωρίσεως του κυριαρχικού παπικού πρωτείου απώλεσαν οι Έλληνες μετά της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και την ορθόδοξον πίστιν και έγιναν ου μόνον σχισματικοί αλλά και αιρετικοί, υπερμύνθη ο Λούθηρος της ορθοδοξίας και της ανεξαρτησίας και αυτοτέλειας της Ανατολικής Εκκλησίας, της οποίας αναρίθμητοι επίσκοποι και άγιοι και μάρτυρες ουδέποτε υπήχθησαν υπό την εξουσίαν του επισκόπου Ρώμης, μη αναγνωρίσαντες το διεκδικούμενον υπ' αυτού κυριαρχικόν πρωτείον, όπερ δεν υφίσταται θείω δικαίω εν τη Εκκλησία, ως εις μάτην αγωνίζονται ν' αποδείξωσιν

Ο Μαρτίνος Λούθηρος κατακεραυνώνει τον παπισμό χρησιμοποιώντας τα επιχειρήματα των Βυζαντινών Πατριαρχών (ξυλογραφία εποχής)

ο Έκκιος και οι λοιποί ρωμαιοκαθολικοί θεολόγοι, αλλ' είναι τούτο ανθρώπινον καθαρώς κατασκεύασμα.

Το δ' εκ της όλης δημοσίας συζητήσεως της Λειψίας συναγόμενον συμπέρασμα είναι, ότι κατ' αυτήν ο Λούθηρος ανεδείχθη υμνητής και υπερασπιστής της Ορθοδόξου Εκκλησίας, επί της διδασκαλίας και της πράξεως της οποίας εστηρίχθη δια να καταπολέμηση το απόλυτον μοναρχικόν πρωτείον εξουσίας εν τη οικουμενική Εκκλησία του επισκόπου Ρώμης, μιμηθείς εν τούτω κυρίως το παράδειγμα του μεγάλου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Φωτίου και των άλλων αντιπαπικών βυζαντινών ιεραρχών και θεολόγων».

Προσπάθειες προσεγγίσεως

Αποφασιστικά βήματα για την προσέγγιση με των Διαμαρτυρομένων με την Ορθοδοξία πραγματοποίησε ο Φίλιππος Μελάγχθων (Ph. Schwartzerdt1497-1560), μαθητής και άμεσος συνεργάτης του Λουθήρου, ο οποίος υπήρξε ο πνευματικός ηγέτης της Διαμαρτυρήσεως, πρωταγωνιστής του αναγεννησιακού ρεύματος και άριστος ελληνιστής, καθηγητής ελληνικών στο πανεπιστήμιο της Βιττεμβέργης. Λόγω δε της μεγάλης εκτιμήσεως του Μελάγχθονος για τον Ελληνισμό ο Λούθηρος, σε επιστολή του τον αποκαλούσε «Graecissimus, eruditissimus, humanissimus Philippus». Ο Μελάγχθων αναγνώριζε άριστα τους Έλληνες Πατέρες ως αυθεντικούς ερμηνευτές της Καινής Διαθήκης, κυρίως λόγω της ταυτότητος της απ' αυτούς ομιλουμένης και γραφομένης γλώσσης προς εκείνη της Καινής Διαθήκης, και ως ισταμένους εγγύτερα προς τις πηγές του Χριστιανισμού. Εκτός τούτου ο Μελάγχθων αγωνιούσε με την υποταγή των Ελλήνων στους Τούρκους και με τα διενοπαθήματά τους από τους κατακτητές.

Ο Μελάγχθων πρώτος απ' όλους τους Προτεστάντες ήρθε σε άμεση επαφή με την Ορθόδοξη Εκκλησία. Αρχικά αντάλλαξε επιστολές με τον Κερκυραίο λόγιο της Βενετίας Αντώνιο Έπαρχο. Εν συνεχεία, όταν ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ιωάσαφ Β', απέστειλε (1559) στην Βιττεμβέργη τον εκ Θεσσαλονίκης διάκονο Δημήτριο Μυσό προκειμένου να συγκεντρώσει πληροφορίες για το κίνημα της Μεταρρυθμίσεως, έτυχε θέρμης υποδοχής και φιλοξενήθηκε για εξι μηνες υπο του Μελάγχθωνος. Ο Μυσός κατά την επιστροφή του μετέφερε στον Πατριάρχη επιστολή του Μελάγχθωνος και ελληνική μετάφραση της Αυγουσταίας Ομολογίας, οπου ο Μελάγχθων υποστηρίζει ότι η Μεταρρύθμιση είναι πιστή στις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων και στην διδασκαλία των Ελλήνων Πατέρων, κάτι το οποίο μόνο εν μέρει ήταν αληθές. Δυστυχώς, για λόγους που δεν έχουν αποσαφηνιστεί, δεν υπήρξε συνέχεια στην επικοινωνία τους.

Ωστόσο λίγα χρόνια αργότερα (1570) οι καθηγητές της Θεολογικής Σχολής της Τυβίγγης ανέπτυξαν μια σπουδαιοτάτη από ιστορικής και θεολογικής απόψεως αλληλογραφία με τον επιφανή Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Ιερεμία Β'. Αν και η επικοινωνία δεν είχε ευτυχή κατάληξη (κυρίως λόγω της απορρίψεως εκ μέρους των Λουθηριανών της σημασίας της Ιεράς Παραδόσεως), εν τούτοις διατηρήθηκαν οι φιλικές σχέσεις και ο διάλογος, πλην των δογματικών θεμάτων.

Συμπεράσματα

Το γιατί ο Μαρτίνος Λούθηρος δεν έστεψε την Διαμαρτύρηση προς την Ορθόδοξη Εκκλησία, είναι πραγματικά απορίας άξιον. Παρά την δεδομένη συμπάθεια του, περιορίστηκε στο να επικαλείται την αλήθεια της Ορθοδοξίας, μόνον όταν ήθελε να αντιτάξει επιχειρήματα στην πολεμική του εναντίον των Ρωματοκαθολικών. Υπήρξε το χαρακτηριστικό παράδειγμα «γνωρίζων και μη ποιών». Είναι δεδομένο πως θεωρούσε την Ορθοδοξία εγγύτερα του απ' όσο τον Παπισμό, εν τούτοις όμως αποφάσισε να ακολουθήσει και αυτός σχισματική πορεία. Η μόνη εξήγηση πιθανώς είναι ότι παρά τις διαμαρτυρίες του κατά της Ρώμης παρέμενε επί της ουσίας δέσμιος με την λατινική νοοτροπία σκέψεως. Οι Διαμαρτυρόμενοι, όσο αγαθές προθέσεις και αν είχαν, δυστυχώς είχαν κληρονομήσει τις λατινικές καινοτομίες που ανέτρεπαν την πατερικότητα και την παράδοση της Εκκλησίας.

Επιπλέον δεν θα πρέπει να ξεχνάμε πως την εποχή της εκρήξεως της Διαμαρτυρήσεως, η Ορθόδοξη Εκκλησία και ο Ελληνισμός βρίσκονταν υπό την δουλεία των Οθωμανών. Μόλις 64 έτη πριν είχε συντελεστεί η Άλωσις της Κωνσταντινουπόλεως. Η Εκκλησία μετά από μια σειρά ετών εμφυλίων ερίδων (ενωτικών-ανθενωτικών) και ανηλεούς προσπάθειας υποταγής της στον Πάπα, έπρεπε να αντιμετωπίσει την νέα κατάσταση, να ανασυνταχθεί και να συγκεντρώσει τις δυνάμεις της προκειμένου να διαφυλάξει την ταυτότητα, την πίστη και την συνείδηση του σκλαβωμένου Γένους, τόσο από τους Τούρκους όσο και από τους δαιμόνιους παπικούς που καραδοκούσαν να την αλώσουν. Οι Ορθόδοξοι λαοί, αγωνίζονταν να κρατήσουν ζωντανή την πίστη στην επικράτεια της Οθωμανικής αυτοκρατορίας. Οι διπλωματικές προσεγγίσεις, όσο σημαντικές και αν ήταν, αναγκαστικά περνούσαν σε δεύτερη μοίρα, μπροστά στον αγώνα της επιβίωσης. Αν η Διαμαρτύρηση είχε λάβει χώρα προ του 1453, πιθανότατα η βυζαντινή διπλωματία να είχε καταφέρει να την εγκολπώσει στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Οι αυτοκρατορικές και πατριαρχικές πρεσβείες σίγουρα δεν θα αφήναν ανεκμετάλλευτο ένα τόσο σημαντικό γεγονός, στο διμέτωπο αγώνα εναντίον των Οθωμανών και των Λατίνων. Με τις υποθέσεις όμως δεν γράφεται η ιστορία.

Alain de Benoist

μετάφραση **Αλέξης Φωκάς**

Ο Alain de Benoist γεννήθηκε στις 11 Δεκεμβρίου του 1943 στον Σεν Σιμφοριέν της Γαλλίας, εθνικιστής, φιλόσοφος και ακαδημαϊκός είναι ένας από τους μεγαλύτερους στοχαστές της σύγχρονης εποχής. Επίσης είναι και ο επικεφαλής της Γαλλικής Δεξαμενής Σκέψης G.R.E.C.E. (Ενωση Έρευνας και Μελέτης του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού) που ιδρύθηκε του Ιανουάριο του 1968 στην Νίκαια της Γαλλίας. Σε μία του συνέντευξη που δόθηκε στις 30 Μαΐου του 2017 στον Nicolas Gauthier για το Boulevard Voltaire μιλά για την άρρηκτη σχέση μεταξύ Ταυτότητας και Κυριαρχίας και εξηγεί γιατί αυτές οι δύο έννοιες είναι απαραίτητο να συνυπάρχουν.

Σε ορισμένα περιβάλλοντα, υπάρχει μια τάση να αντικρούονται δύο έννοιες για τις οποίες όλοι μιλάνε σήμερα: η ταυτότητα και η κυριαρχία. Στο Front National, η Marion Maréchal-Le Pen θα αντιπροσώπευε την πρώτη, σε αντίθεση με τον Florian Philippot, ο οποίος υπερασπίζει την δεύτερη πριν από όλα. Μια τέτοια αντίθεση φαίνεται θεμιτή σε σας;

Ερωτηθείσα πριν από λίγους μήνες στο περιοδικό Causeur, η Marine Le Pen δήλωσε: «Το πρόγραμμά μου είναι εγγενώς πατριωτικό γιατί υπερασπίζεται την κυριαρχία και την ταυτότητα της Γαλλίας ταυτόχρονα. Όταν ξεχνάμε ένα από τα δύο, απατόμαστε». Λοιπόν, μην εξαπατάστε. Γιατί πρέπει να εννοήσουμε ως αντίθετες τις ιδέες της ταυτότητας και της κυριαρχίας, όταν είναι συμπληρωματικές;

Η κυριαρχία χωρίς ταυτότητα είναι μόνο ένα κενό κέλυφος, η ταυτότητα χωρίς κυριαρχία έχει όλες τις πιθανότητες να μετατραπεί σε έκτοπλασμα. Δεν πρέπει λοιπόν να τις χωρίσουμε. Επιπλέον, και τις δύο τις διαπερνά η ελευθερία. Το να είσαι κυρίαρχος σημαίνει να είσαι ελεύθερος να καθορίσεις τη δική σου πολιτική. Για να διατηρηθεί η κοινωνική ταυτότητα ενός λαού, πρέπει να είναι σε θέση να αποφασίζει ελεύθερα τους όρους της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Ενώ η ταυτότητα είναι απαραιτήτως μια ρευστή έννοια, είναι ευκολότερο να οριστεί η κυριαρχία ;

Λιγότερο από ό, τι φαίνεται.

Η «μία και αδιαίρετη» κυριαρχία στην οποία ο Jean Bodin αναφερόταν στο «Les Six Livres de la République» (1576) δεν έχει να κάνει με την κατανομή της εξουσίας, που βασίζεται στην αρχή της επι-

Η Μαριόν Λεπέν υπερασπίζεται την έννοια της Ταυτότητας

ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ & ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

κουρικότητας και στην αρχή της επαρκούς αρμοδιότητας, για την οποία μίλησε ο Althusius το 1603 στην πολιτική του μελέτη. Ο τρόπος του Bodin είναι εξαιρετικά μοντέρνος. Υπονοεί το έθνος-κράτος και την εξαφάνιση της διάκρισης που είχε γίνει προηγουμένως μεταξύ της δύναμης (potestas) και της εξουσίας ή του τίτλου της εξουσίας (auctoritas).

Η κυριαρχία του Bodin είναι επικίνδυνη, αφού καθιστά τον κυρίαρχο ένα όν που δεν μπορεί να εξαρτάται από κανέναν εκτός από τον εαυτό του (ατομικιστική αρχή), είναι τυφλός μπροστά στις φυσικές κοινότητες και ξεπερνά κάθε όριο δεσποτισμού: οτιδήποτε παρεμβαίνει στην απόφαση της Αρχής, θεωρείται επίθεση κατά της ανεξαρτησίας και της απόλυτης κυριαρχίας του. Επομένως, χάνουμε τον τελικό στόχο της πολιτικής, που είναι το κοινό καλό.

Επιπλέον, η λαϊκή κυριαρχία είναι διαφορετική από την εθνική κυριαρχία ή την κρατική κυριαρχία. Η πρώτη καθιερώνει τη βάση για τη νομιμότητα της πολιτικής εξουσίας, ενώ οι τελευταίες αναφέρονται στο πεδίο δράσης και στους τρόπους δράσης αυτής της εξουσίας. Από την άλλη πλευρά, ο Jacques Sapir διέκρινε πρόσφατα μεταξύ της κοινωνικής κυριαρχίας, «ταυτοτική κυριαρχία» και κυριαρχίας της ελευθερίας, «στην οποία βλέπει την εγγύηση της πολιτικής ελευθερίας του λαού μέσα στην εθνική κυριαρχία». Η ταυτοτική κυριαρχία, όπως παρατηρεί, δεν είναι ασυμβίβαστη με τη νεοφιλελεύθερη τάξη πραγμάτων, ενώ η εθνική και η κοινωνική κυριαρχία απορρίπτει φυσικά την ηγεμονία της.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, επιπλέον, ότι μια ευρωπαϊκή κυριαρχία θα μπορούσε να υπάρξει εξαίρετα, ακόμα κι αν σήμερα είναι μόνο ένα όνειρο. Από αυτή την άποψη, η τραγωδία δεν είναι ότι τα εθνικά κράτη έχασαν ολόκληρα τμήματα της κυριαρχίας τους (πολιτικά, οικονομικά, δημοσιονομικά, στρατιωτικά), αλλά ότι έχουν χαθεί στη μαύρη τρύπα των θεσμών που εδρεύουν στις Βρυξέλλες, χωρίς ποτέ να φτάσουν σε υψηλότερο επίπεδο.

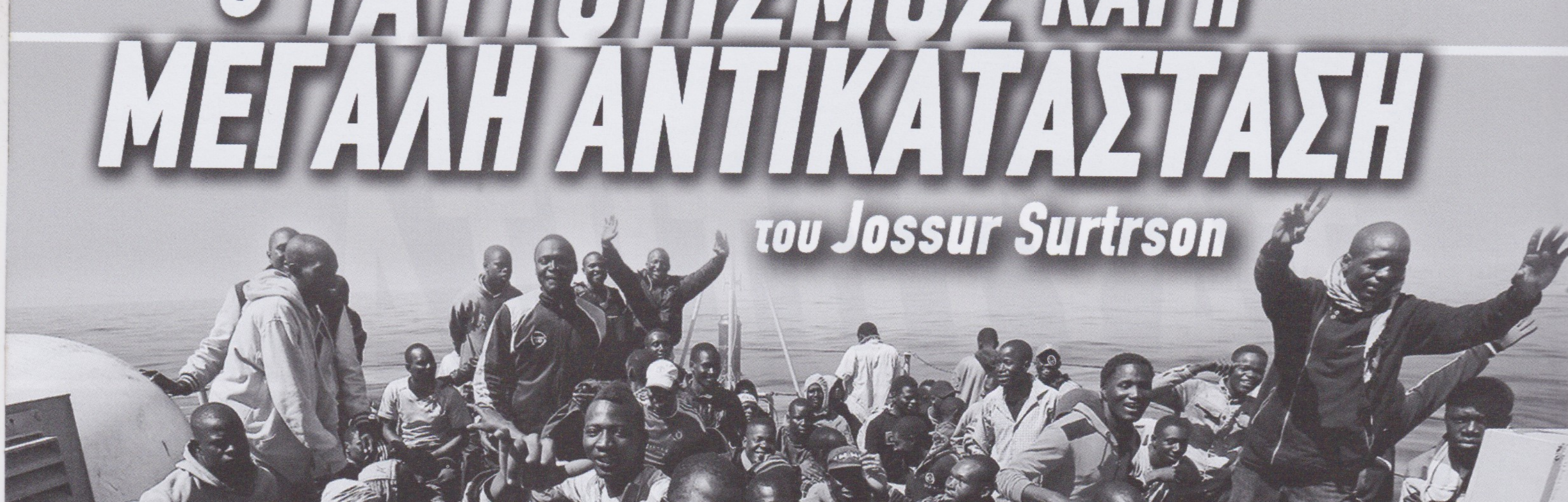
Τότε τι πρέπει να ειπωθεί για την ταυτότητα, η οποία σήμερα έχει γίνει αξίωση και σύνθημα, αλλά για την οποία μπορεί κανείς να δώσει τους πιο διαφορετικούς ορισμούς;

Είτε ατομική είτε συλλογική, η ταυτότητα δεν είναι ποτέ μονοδιάστατη. Όταν ορίζουμε τον εαυτό μας μέσω της μιας ή της άλλης από τις πτυχές του, αναφέρουμε μόνο ότι είναι η διάσταση ή το χαρακτηριστικό γνώρισμα που πιστεύουμε ότι είναι το πιο σημαντικό ώστε να εκφράσουμε αυτό που είμαστε. Ένας τέτοιος τρόπος περιέχει πάντα ένα αυθαίρετο μέρος, ακόμα και όταν βασίζεται σε γεγονότα που θα μπορούσαν να επαληθευτούν εμπειρικά. Πρέπει ένα άτομο να αποδίδει μεγαλύτερη σημασία στην εθνική, γλωσσική, πολιτιστική, θρησκευτική, σεξουαλική ή επαγγελματική του ταυτότητα; Δεν υπάρχει αυτόματη απάντηση. Για έναν λαό, η ταυτότητα είναι αδιάσπαστη από την ιστορία που διαμορφώνει τη συλλογική κοινωνική της εμπειρία. Η απαίτηση για την ταυτότητα εμφανίζεται όταν αυτή η συλλογική κοινωνική εμπειρία φαίνεται να απειλείται με διάλυση ή εξαφάνιση.

Ο ΤΑΥΤΟΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

του **Jossur Surtrson**

μετάφραση **Αλέξης Φωκάς**

Ο ταυτοτισμός είναι ένα μεταπολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο οι Ταυτοτιστές εργάζονται για να επηρεάσουν την πολιτική και κοινωνικοοικονομική δραστηριότητα σε μια προσπάθεια να προστατεύσουν και να διατηρήσουν τη φυλετική, εθνοτική και πολιτισμική ταυτότητα. Οι Ταυτοτιστές μοιράζονται μια παραδοσιακή κοσμοθεωρία της ιστορικής εξέλιξης των διαφόρων και διαφορετικών λαών του κόσμου. Η βασική μας ιδεολογική αρχή υποστηρίζει ότι κάθε φυλή, εθνοτική ομάδα και πολιτισμός έχουν ανυπολόγιστη εγγενή αξία και πρέπει να τους παρέχεται το δικαίωμα να ζουν και να αναπτύσσονται όπως κρίνουν κατάλληλα μέσα από την βασική αρχή της αυτοδιάθεσης, παραμένοντας σταθερά κατά της δυσμενούς επιρροής από τις δυνάμεις επιβολής που θέλουν να τους καταστρέψουν.

Κάθε υπάρχουσα φυλετική και εθνοτική ομάδα έχει μια ιστορία από μόνη της. Κάθε άτομο που ανήκει σε αυτούς τους πληθυσμούς είναι το αποτέλεσμα χιλιάδων χρόνων ιστορικής και πολιτιστικής εξέλιξης και ανάπτυξης. Οι ταυτοτιστές γνωρίζουν ότι οι εθνοτικές και πολιτιστικές τους ταυτότητες έχουν υποστεί επίθεση για γενιές και αποσκοπούν στην αντιμετώπιση αυτών των επιθέσεων σε πολλαπλά μέτωπα.

Οι πολιτιστικοί θεσμοί που δημιούργησαν τον ευρωπαϊκό πολιτισμό ξεχωριστό από τους άλλους, τα ίδια τα θεσμικά όργανα που δημιούργησαν και διατήρησαν τον ευρωπαϊκό πολιτισμό και τις ευρωπαϊκές αξίες, καταρρέουν κάτω από το βάρος ενός σχετικά νέου εχθρού, του πολιτιστικού μαρξισμού. Ο γάμος, η οικογένεια, η πίστη, η κυβέρνηση, η παράδοση, η εκπαίδευση και οι τέχνες υπονομεύονται από το εσωτερικό και αλλοιώνονται ουσιαστικά από το εξωτερικό. Οι σύγχρονες απόψεις για τα πολιτιστικά επιτεύγματα έχουν υποβάλλει μια τέτοια μεταστροφή των παραδειγμάτων ώστε η νεολαία μας θεωρεί τις παραδοσιακές αξίες και τα πολιτιστικά επιτεύγματα ως παλιά, ξεπερασμένα και δεν είναι πλέον απαραίτητα για τη διατήρηση της κοινωνίας.

Ο πολιτιστικός μαρξισμός είναι μια πολιτισμικά τοξική κοσμοθεωρία που διαδόθηκε από τη γενιά του Baby-Boomer. Η εκούσια απόρριψη των πολιτιστικών θεσμών είχε ως αποτέλεσμα την πολιτική ορθότητα και την κοινωνική αταξία. Οι Boomers στράφηκαν αποτελεσματικά ενάντια σε χιλιάδες χρόνια θετικής πολιτιστικής ανάπτυξης, απομακρύνθηκαν από την ταυτότητά τους και εισήγαγαν αυτό το δηλητήριο στα μυαλά των παιδιών τους, ώστε να μην ξέρουν πια ποιοι είναι, από πού προέρχονται και έτσι δεν έχουν αίσθηση προσανατολισμού. Η σημερινή νεολαία διδάσκεται απλώς να καταναλώνει και να είναι ικανοποιημένη με την παρτίδα της ζωής και να μην αμφισβητεί ποτέ την εξουσία της αντι-φυσικής πολυπολιτισμικής κοινωνίας.

Η συντριπτική παλίρροια του Πολιτιστικού Μαρξισμού έδωσε τις «εννέα ψευδείς αξίες». Αυτές οι αποκαλούμενες αξίες κακοποιούν τις παραδοσιακές δυτικές πολιτιστικές αξίες και καταστρέφουν το μυαλό εκείνων που τις αγκαλιάζουν. Πρόκειται για τον φιλελεύθερο

μοντερνισμό, την άγνοια, τον ατομικισμό, τον ισλαμισμό, τον ηθικό σχετικισμό, τον οικουμενισμό, την πολυπολιτισμικότητα, τον υλισμό και τους μικτούς γάμους. Μέσω της υιοθέτησης αυτών των αξιών, η αριστερά έχει οδηγήσει με επιτυχία στην εποχή της Μεγάλης Αντικατάστασης, το σχέδιο να παραμορφώσει και να καταστρέψει εντελώς τον πολιτισμό ανεπίστρεπτα.

Η μητρότητα και ο θεσμός της οικογένειας είναι μόνον δύο από τις παραδοσιακές αξίες που χτυπούν οι θιασώτες της «Μεγάλης Αντικατάστασης»

Τι είναι η Μεγάλη Αντικατάσταση

Υπάρχουν πολλές διαφορετικές περιγραφές και εκφράσεις που χρησιμοποιούν οι εθνικιστές και οι ταυτοτιστές για να χαρακτηρίσουν τη **Μεγάλη Αντικατάσταση, όπως εισβολή, φυλάκιση, αποπομπή. Ωστόσο, ο πιο ακριβής όρος είναι η γενοκτονία.**

Ο νομικός ορισμός της γενοκτονίας μπορεί να βρεθεί στα άρθρα ΙΙ και ΙΙΙ της Σύμβασης του 1948 για την Πρόληψη και Τιμωρία της Γενοκτονίας. Το άρθρο ΙΙ ορίζει τη γενοκτονία ως «καταστροφή εν όλω ή εν μέρει, εθνικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας».

Το άρθρο ΙΙΙ απαριθμεί τα πέντε εγκλήματα που σχετίζονται με τη γενοκτονία και τις περιγραφές τους. Τα παρακάτω αναφέρονται ως αξιόποινες πράξεις «όταν διαπράττονται ως μέρος μιας πολιτικής για την καταστροφή της ύπαρξης μιας ομάδας»:

1 Ο θάνατος των μελών της ομάδας περιλαμβάνει άμεση δολοφονία και πράξεις που προκαλούν θάνατο.

2 Η πρόκληση σοβαρής σωματικής ή πνευματικής βλάβης περιλαμβάνει την πρόκληση τραυματισμού στα μέλη της ομάδας μέσω εκτεταμένων βασανιστηρίων, βιασμού, σεξουαλικής βίας, καταναγκαστικής ή εξαναγκασμένης χρήσης ναρκωτικών και ακρωτηριασμού.

3 Η σκόπιμη πρόκληση συνθηκών ζωής που υπολογίζονται για την καταστροφή μιας ομάδας περιλαμβάνει τη σκόπιμη στέρηση των πόρων που απαιτούνται για τη φυσική επιβίωση του ομίλου, όπως καθαρό νερό, τρόφιμα, ρούχα, καταλύματα ή ιατρικές υπηρεσίες. Η στέρηση των μέσων για τη διατήρηση της ζωής μπορεί να επιβληθεί με τη δήμευση των συγκομιδών, τον αποκλεισμό των τροφίμων, την κράτηση σε στρατόπεδα, τη βίαιη μετεγκατάσταση ή την απέλαση σε ερήμους.

4 Η πρόληψη των γεννήσεων περιλαμβάνει ακούσια στείρωση, αναγκαστική άμβλωση, απαγόρευση γάμου και μακροπρόθεσμο διαχωρισμό ανδρών και γυναικών με σκοπό την πρόληψη της αναπαραγωγής.

5 Η βίαιη μεταφορά παιδιών μπορεί να επιβληθεί με άμεση ισχύ ή με απειλή βίας, καταναγκασμού, κράτησης, ψυχολογικής καταπίεσης ή άλλων μεθόδων καταναγκασμού. Η Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού ορίζει τα παιδιά ως άτομα ηλικίας κάτω των 18 ετών.

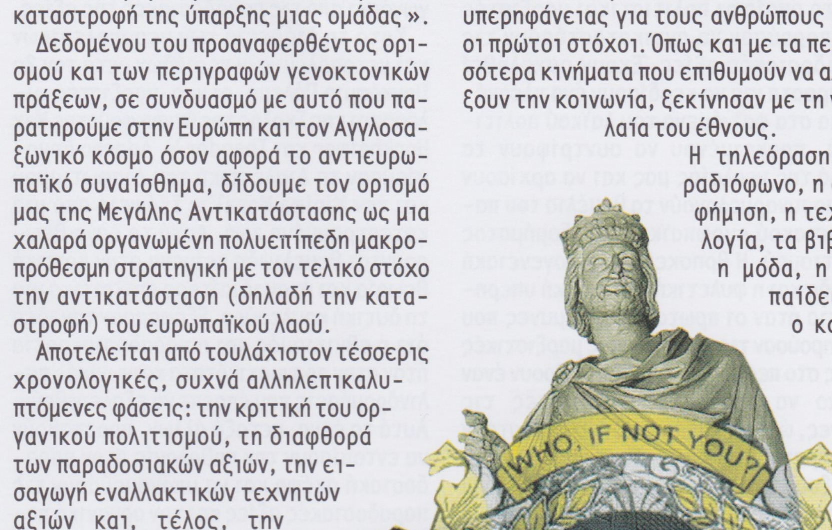
Συνεχίζοντας αναφέρει ότι «οι γενοκτονικές πράξεις δεν χρειάζεται να σκοτώσουν ή να προκαλέσουν το θάνατο μελών μιας ομάδας. Η πρόκληση σοβαρών σωματικών ή πνευματικών βλαβών, η πρόληψη των γεννήσεων και η μεταφορά παιδιών είναι πράξεις γενοκτονίας όταν διαπράττονται ως μέρος μιας πολιτικής για την καταστροφή της ύπαρξης μιας ομάδας ».

Δεδομένου του προαναφερθέντος ορισμού και των περιγραφών γενοκτονικών πράξεων, σε συνδυασμό με αυτό που παρατηρούμε στην Ευρώπη και τον Αγγλοσαξωνικό κόσμο όσον αφορά το αντιευρωπαϊκό συναίσθημα, δίδουμε τον ορισμό μας της Μεγάλης Αντικατάστασης ως μια χαλαρά οργανωμένη πολυεπίπεδη μακροπρόθεσμη στρατηγική με τον τελικό στόχο την αντικατάσταση (δηλαδή την καταστροφή) του ευρωπαϊκού λαού.

Αποτελείται από τουλάχιστον τέσσερις χρονολογικές, συχνά αλληλεπικαλυπτόμενες φάσεις: την κριτική του οργανικού πολιτισμού, τη διαφθορά των παραδοσιακών αξιών, την εισαγωγή εναλλακτικών τεχνητών αξιών και, τέλος, την πλήρη καταστροφή των φορέων της κουλτούρας.

Οι υποστηρικτές της στρατηγικής της Μεγάλης Αντικατάστασης γνώριζαν πολύ καλά ότι ο ευρωπαϊκός λαός δεν μπορούσε να καταστραφεί με χρήση γρήγορης και εύκολης τακτικής, οπότε ένα μακροπρόθεσμο σχέδιο καταστρώθηκε για να καλύψει τις προθέσεις τους και να οδηγήσει σταδιακά τον ευρωπαϊκό πολιτισμό προς την εξολόθρευση του. Από την δεκαετία του 1950 οι ευρωπαίοι πολίτες σε όλο τον κόσμο έχουν εκτεθεί σε συνεχώς αυξανόμενη παρακμή μέσω διαφόρων μέσων. Η πίστη, η οικογένεια και η αίσθηση της υπερηφάνειας για τους ανθρώπους ήταν οι πρώτοι στόχοι. Όπως και με τα περισσότερα κινήματα που επιθυμούν να αλλάξουν την κοινωνία, ξεκίνησαν με τη νεολαία του έθνους.

Η τηλεόραση, το ραδιόφωνο, η διαφήμιση, η τεχνολογία, τα βιβλία, η μόδα, η εκπαίδευση, ο κατα-

Εικόνα από την γειτονική Ιταλία. Ταλαιπωρημένοι «πρόσφυγες» κάνουν σχέδια για το μέλλον τους και ετοιμάζονται να χαρούν τις… σε μεσογειακές παραλίες

ναλωτισμός και άλλες μορφές λαϊκού πολιτισμού αναγνωρίστηκαν ως το πιο εύκολο και αποτελεσματικό μέσο, μέσα από το οποίο οι πολιτιστικοί μαρξιστές θα μπορούσαν να αντικαταστήσουν τις παραδοσιακές αξίες. Έχουν ασχοληθεί ακούραστα για να κερδίσουν ένα πλεονέκτημα στα φαινόμενα του λαϊκού πολιτισμού, προκειμένου να συντρίψουν τα μυαλά της νεολαίας μας και να αρχίσουν να αποσυναρμολογούν τα θεμέλια του παραδοσιακού ευρωπαϊκού οικοδομήματος πολιτισμού. Η θρησκεία, η οικογενειακή μονάδα και η φυλετική ή εθνοτική υπερηφάνεια ήταν οι πρωταρχικές άμυνες που διατηρούσαν τις πολιτιστικές μαρξιστικές αξίες στο περιθώριο. Έπρεπε να βρουν έναν τρόπο να αποδυναμώσουν αυτές τις άμυνες, ώστε να μπορέσουν να εργαστούν για περαιτέρω διαφθορά και, συνεπώς, να αλλάξουν την κοινωνία για να ταιριάξουν με τους δικούς τους στόχους.

Τα πνευματικά θεμέλια του Πολιτιστικού Μαρξισμού και οι αρχές της Μεγάλης Αντικατάστασης μπορούν να αναχθούν στην ίδρυση του Ινστιτούτου Φρανκφούρτης για την Κοινωνική Έρευνα στο Πανεπιστήμιο Goethe της Φρανκφούρτης από τον μαρξιστή φιλόσοφο Carl Grünberg. Σύμφωνα με το «ρητό» του Καρλ Μαρξ ότι «οι φιλόσοφοι έχουν ερμηνεύσει μόνο τον κόσμο, με διάφορους τρόπους. Το θέμα είναι να τον αλλάξουμε». Ο Max Horkheimer γράφει ένα δοκίμιο με τίτλο Παραδοσιακή και Κριτική Θεωρία. Σε αυτό, καταδεικνύει ότι η πρόθεση της Κριτικής θεωρίας της Σχολής Φρανκφούρτης είναι να μεταβάλλει θεμελιωδώς την κοινωνία, να την μεταμορφώσει και να την χειραγωγήσει από τις παραδοσιακές της αξίες.

Κατά τη διάρκεια των μεσοπολεμικών και μεταπολεμικών περιόδων μετά τον 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο, οι νεο-μαρξιστές φιλόσοφοι της Σχολής της Φρανκφούρτης Max Horkheimer και Theodor W. Adorno δημοσίευσαν τη Διαλεκτική του Διαφωτισμού και την Minima Moralia: Σκέψεις από μια κατεστραμμένη ζωή. Αυτά τα έργα θεωρούνται θεμελιώδη κείμενα στην κριτική θεωρία και ήταν ιδιαίτερα επικριτικά για τη δυτική κουλτούρα. Εξέφρασαν την ιδέα ότι ο εθνικισμός και η παραδοσιοκρατία ήταν στην πραγματικότητα κοινωνικές παλινδρομήσεις που έπρεπε να εξαλειφθούν. Αυτά τα έργα, μεταξύ άλλων, προσπαθούν να εντοπίσουν την παθολογία στην παραδοσιακή σκέψη και να υπονομεύσουν τις παραδοσιακές αξίες και τον οργανικό πολιτισμό υποστηρίζοντας ότι ο παραδοσιακός τρόπος ζωής είναι μια ασθένεια που πρέπει να θεραπευτεί, αντί να τιμώνται και να διατηρούνται αυτές οι αρετές.

Στην ουσία, η Κριτική Θεωρία της Σχολής της Φρανκφούρτης ζητά την καταστροφή της φυσικής οργανικής κουλτούρας, συγκεκριμένα εκείνης της ευρωπαϊκής ή δυτικής κουλτούρας, και την αντικατάστασή της με μια τεχνητή, με βάση τις ψευδείς αξίες του οικουμενισμού, της ισότητας και της πολυπολιτισμικότητας.

Τα πρωταρχικά οδοφράγματα κατά της πολιτισμικής παρακμής έχουν παραβιαστεί και τώρα υπάρχουν μόνο μικρά οχυρώματα στο περιθώριο της κοινωνίας. Αυτοί οι προστάτες του ευρωπαϊκού πολιτισμού και ταυτότητας έχουν κακοποιηθεί εδώ και δεκαετίες ως φασίστες, ναζιστές, ρατσιστές, φανατικοί και μισογύνηδες.

Την τελευταία δεκαετία, ωστόσο, το εκκρεμές άρχισε να στρέφεται πίσω για τους λεγόμενους αντιφασιστές, καθώς ο λαός μας άρχισε να ξυπνάει από τη δυσχερή κατάσταση του λαού της Ευρώπης. Σε απάντηση, ξεκίνησε η τελική φάση της Μεγάλης Αντικατάστασης. Οι εκκλήσεις της φιλελεύθερης αριστεράς για ανοικτά σύνορα απαντώνται τώρα. Οι πολιτικοί από τα αριστερά και τα δεξιά έκλεισαν αποτελεσματικά τις πόρτες σε σχεδόν κάθε ευρωπαϊκή χώρα στη γη, αγνοώντας εντελώς τη μικρή αντίσταση που αντιμετώπισαν.

Οι εγχώριοι ευρωπαϊκοί πληθυσμοί των αντίστοιχων χωρών τους απειλούνται σήμερα να γίνουν μειονότητες εντός 40 ετών ή και νωρίτερα. **Ο ευρωπαϊκός πληθυσμός έχει μειωθεί από το 90% σε μόλις 63% από το 1950 έως το 2012,** λόγω των χαμηλών ποσοστών γεννήσεων, της διαλογής και της συνεχώς αυξανόμενης μαζικής μετανάστευσης μη ευρωπαϊκών λαών.

Από τότε που ξεκίνησε η ευρωπαϊκή μεταναστευτική κρίση το 2015, η Ευρώπη έχει δει εκατομμύρια μη ευρωπαϊκών λαών, που αποτελούνται πρωτίστως από μουσουλμάνους άνδρες ηλικίας στρατεύσιμων, που περνούν ελεύθερα από τα σύνορά τους. Θεωρήθηκαν πρόσφυγες που προσπαθούν να ξεφύγουν από το ξέσπασμα του πολέμου στη Συρία, ωστόσο, αντί να αναζητήσουν καταφύγιο σε γειτονικές ισλαμικές χώρες, κατευθύνονται κατευθείαν στην ηπειρωτική Ευρώπη και σύντομα θα είναι ευπρόσδεκτοι στις Ηνωμένες Πολιτείες. Από το 2015 έχουμε δει πλήθος τρομοκρατικών επιθέσεων από αυτούς τους υποτιθέμενους «αιτούντες άσυλο». Το χειρότερο είναι ότι, λόγω του μαρξιστικού απολιθώματος, τα θύματα αυτών των θηριωδών δέχθηκαν την μεγαλύτερη ευθύνη απ' ό, τι οι δράστες. Ωστόσο, αυτά είναι μόνο μερικά από τα παραδείγματα των πραγμάτων που μπορούμε να περιμένουμε, καθώς η ευρωπαϊκή μας ταυτότητα εξασθενεί προς την λήθη. Αυτές δεν ήταν οι πρώτες επιθέσεις και σίγουρα δεν θα είναι οι τελευταίες, δεδομένου ότι η συντριπτική ανταπόκριση των ευρωπαίων ηγετών είναι να προσκαλέσουν περισσότερους πρόσφυγες στα έθνη τους.

Πώς μπορούμε να το σταματήσουμε

Ο ανταγωνισμός και τα συμφέροντα, που υπάρχουν τόσο σε ατομικό όσο και σε ομαδικό επίπεδο, είναι μια φυσική ανθρώπινη τάση. Δεδομένου ότι ο

πολιτισμός γεννιέται από τη φυλή, ο ανταγωνισμός μεταξύ των πολιτισμών είναι βέβαιο ότι θα αναπτυχθεί σε μια τεχνητά διαφορετική, πολυπολιτισμική κοινωνία. Αυτή είναι η τύχη του ευρωπαϊκού πολιτισμού στις αντίστοιχες χώρες. Λόγω της εισβολής μη ευρωπαϊκών λαών τόσο στην ηπειρωτική Ευρώπη όσο και στις χώρες που απαρτίζουν τον αγγλοσαξωνικό κόσμο, η συντριπτική επιρροή των μη ευρωπαϊκών πολιτισμών μείωσε την ευρωπαϊκή πολιτιστική ηγεμονία σχεδόν στο μηδέν. Όταν πεθάνουν αυτά τα έθιμα και οι παραδόσεις που υποστηρίζουν τα συμφέροντα των ανθρώπων και εξασφαλίζουν την επιβίωσή τους, οι δημιουργοί που είναι επιφορτισμένοι με τη διατήρηση της ταυτότητας θα πεθάνουν μαζί του.

Εάν ελπίζουμε να σταματήσουμε τη Μεγάλη Αντικατάσταση, πρέπει να αντιστρέψουμε τη διαδικασία. Πρέπει να αποκαταστήσουμε την ευρωπαϊκή ταυτότητα, ώστε να μπορέσουμε να προχωρήσουμε εκ νέου στην πολιτιστική ηγεμονία στις χώρες μας. Ενώ οι πίνακες αρχίζουν να ενεργοποιούν τους αριστερούς δυσφημιστές μας, πρέπει να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την ορμή για να κάνουμε την Πολιτική της Ταυτότητας mainstream ώστε να μπορέσουμε να αναδείξουμε συνειδητά την πραγματικότητα της Μεγάλης Αντικατάστασης. Υπάρχουν μυριάδες τρόποι με τους οποίους όλοι μπορούμε να συνεργαστούμε για να αποκαταστήσουμε την ταυτότητά μας. Οι ομάδες ταυτότητας, μικρές και μεγάλες, όλες που εμπίπτουν στην Εναλλακτική Δεξιά, εμφανίζονται παντού. Παρόλο που κάθε ομάδα έχει τη δική της ιδιαίτερη εστίαση και σκοπό, ο μοναδικός στόχος καθεμίας από αυτές είναι να αποκαταστήσει και να διατηρήσει την ευρωπαϊκή ταυτότητα καταργώντας την παλίρροια της πολυπολιτισμικότητας και της Μεγάλης Αντικατάστασης. Η Εναλλακτική Δεξιά βεβαιώνει ότι η ευρωπαϊκή νεολαία έχει όλο και μεγαλύτερη συνειδητοποίηση ότι τα συμφέροντά της δεν φροντίζονται πλέον και ότι οι προοπτικές για το μέλλον είναι αδιαφανείς στην καλύτερη περίπτωση εάν παραμείνει αυτό το status quo.

Όλες οι φυλές και οι εθνότητες έχουν το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Το δικαίωμα αυτό, ωστόσο, δεν το εγγυάται κανένας νόμος ή πράξη. Πρέπει να εξαγοράζεται με συνεχή επαγρύπνηση. Ένας κόσμος που είναι αποπροσανατολισμένος από την ταυτότητα είναι αυτόματα αντίθετος σε αυτό και ο εφησυχασμός σίγουρα δεν θα μας οδηγήσει στον στόχο μας. Αφού αποκαταστήσουμε την ταυτότητά μας ως απόγονοι των Ευρωπαίων , δεν μπορούμε να αφήσουμε την Ευρώπη να παραμείνει στάσιμη. Πρέπει να το προωθήσουμε, αποτελώντας παραδείγματα των αξιών μας.

Η Εναλλακτική Δεξιά υπάρχει για να βοηθήσει στην αποκατάσταση και αναζωογόνηση της ευρωπαϊκής ταυτότητας, ειδικά μεταξύ των νέων μας.

Το κάνουμε αυτό αναγνωρίζοντας ότι είμαστε πράγματι ένας ξεχωριστός λαός, άξιος ενός μέλλοντος και απορρίπτοντας τα ψέματα που μας διδάχθηκαν τις προηγούμενες γενιές. Απενεργοποιούμε τις τηλεοράσεις μας, βγαίνουμε από τα πληκτρολόγια μας και βγαίνουμε στους δρόμους για να μιλήσουμε στον λαό μας πρόσωπο με πρόσωπο για θέματα που επηρεάζουν και σχετίζονται με μας. Θα τους βοηθήσουμε να μάθουν για την ιστορία μας ως λαό, να συνειδητοποιήσουν ότι όλοι έχουμε ατομική και ομαδική αξία και ότι αξίζουμε να διατηρήσουμε, να προστατεύσουμε και να προωθήσουμε τα συμφέροντά μας ως λαός.

Δεν περιμένουμε από τους πολιτικούς μας να μας βοηθήσουν με μια κεντρική προσέγγιση από την κορυφή προς τη βάση, ούτε το θέλουμε. Έχουμε ήδη ξεκινήσει τη διαδικασία μέσω της προσωπικής ανάπτυξης, εκπαιδεύοντας τον εαυτό μας στην αληθινή ιστορία μας, ώστε να γνωρίζουμε το μέλλον μας. Κάνουμε το ίδιο με τις οικογένειές μας και κινούμαστε στους δρόμους των τοπικών μας κοινοτήτων, σχηματίζοντας ομάδες άμεσης δράσης που συναντώνται τακτικά για να συζητήσουν θέματα, να διαδηλώσουν, να διαμαρτυρηθούν, να διατυπώσουν νέες πρωτοβουλίες και να συμμετάσχουν σε κοινοτικές δραστηριότητες και εκδηλώσεις. Όταν γινόμαστε ορατοί στις κοινότητές μας, θα δουν ότι εργαζόμαστε για έναν θετικό στόχο ενοποίησης του λαού μας. Όπως δήλωσε ο Markus Willinger: «Αν δεν βρισκόμαστε στους δρόμους, τότε δεν υπάρχουμε». Ο θετικός ακτιβισμός τελικά θα έχει ως αποτέλεσμα την ενίσχυση των δεσμών μεταξύ όχι μόνο των δικών μας ανθρώπων, αλλά θα εμπνεύσει άλλους να ακολουθήσουν το προβάδισμα μας.

Η Εναλλακτική Δεξιά είναι το μέλλον όλων των ευρωπαϊκών λαών, αλλά το μέλλον μας συνέχιζει να διακυβεύεται . Οι ισχυρές αξίες της ταυτότητας θα συμβάλουν στην ανατροπή της κλίμακας προς ένα θετικό μέλλον. Αν οι κλίμακες γυρίσουν αντίθετα, όμως, κατευθυνόμαστε προς μια καταστροφή.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΑΝΗΚΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗ ΔΕΞΙΑ (ALT-RIGHT

Η ΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ RICHARD SPENCER ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ CHARLOTTESVILLE ΣΤΙΣ 11 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2017

μετάφραση **Ιωάννης Γκελάκης**

1. ΦΥΛΗ

Η Φυλή είναι πραγματική. Η Φυλή μετράει. Η Φυλή είναι το θεμέλιο της ταυτότητας. Ο όρος «Λευκός» σημαίνει εν συντομία έναν διεθνή αστερισμό από λαούς, ο καθένας από τους οποίους προέρχεται από την Ινδοευρωπαϊκή Φυλή, συχνά καλούμενη Άρια. Με τον χαρακτηρισμό «Ευρωπαϊκή» αναφέρεται σε ένα αρχέγονο πληθυσμό που αποτέλεσε πυρήνα -Κελτικό, Γερμανικό, Ελληνικό, Λατινικό, Νορδικό και Σλαβικό- από τον οποίο σχετιζόμενες κουλτούρες και ένας κοινός πολιτισμός ξεπήδησαν.

2. ΕΒΡΑΙΟΙ

Οι Εβραίοι είναι ένας εθνοθρησκευτικός λαός διακριτός από τους Ευρωπαίους. Κατά ποικίλους καιρούς, υπήρχαν και δρούσαν στις Ευρωπαϊκές κοινωνίες χωρίς να αποτελούν τμήμα τους. Η διατήρηση της ταυτότητας τους ως Εβραίοι έγκειται στη σθεναρή αντίσταση τους στην αφομοίωση, συχνά εκφραζόμενη ως εχθρότητα στον κυρίαρχο πληθυσμό. Οι «ιουδαιο-χριστιανικές» αξίες μπορεί να είναι ένα οικείο πολιτικό σύνθημα, αλλά είναι μία παραμόρφωση της ιστορικής και μεταφυσικής πραγματικότητας τόσο των Εβραίων όσο και των Ευρωπαίων.

3. ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ

Τα Έθνη πρέπει να διασφαλίζουν την ύπαρξη και μοναδικότητα καθώς και να προωθούν τη δική τους ανάπτυξη και ευημερία. Το κράτος είναι μία υπαρξιακή οντότητα, και, στην καλύτερη περίπτωση, μία φυσική υλοποίηση του όντος ενός λαού, της τάξης και της θέλησης να επιβιώσει. Φυλετικά ή εθνικά καθορισμένα κράτη είναι νόμιμα και απαραίτητα.

4. ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΙΚΗ

Το Πνεύμα είναι η πηγή από όπου αναβλύζει ο πολιτισμός και η πολιτική ρέει καθοδικά από αυτόν. Η Alt-Right διεξάγει έναν καταστασιακό και ιδεολογικό αγώνα σε αυτούς που αποδομούν την Ευρωπαϊκή ιστορία και ταυτότητα. Οι παρηκμασμένες αξίες του Woodstock και της Wall Street δε σημαίνουν τίποτα για εμάς.

5. ΛΕΥΚΗ ΑΜΕΡΙΚΗ

Ο ιδρυτικός πληθυσμός των Ηνωμένων Πολιτειών ήταν πρωταρχικά Αγγλοσαξονικός και Προτεσταντικός. Μέχρι το Μεγάλο Πόλεμο*, ένα συνεκτικό Αμερικανικό έθνος αναδύθηκε το οποίο ήταν Ευρωπαϊκό και Χριστιανικό. Άλλες φυλές κατοικούσαν την ήπειρο και ήταν συχνά σε σχέση σύγκρουσης ή υποταγής προς τους Λευκούς. Οι Λευκοί μόνο όρισαν την Αμερική ως μία Ευρωπαϊκή κοινωνία και την πολιτική της τάξη.

6. ΕΥΡΩΠΗ

Η Ευρώπη είναι το κοινό μας σπίτι και τα οστά και το αίμα των προγόνων μας βρίσκονται στο χώμα της.
Η ευρωπαϊκή ενότητα αναδύθηκε σε κρίσιμα σημεία στην ιστορία, αλλά το ίδιο και η διαίρεση, αντιπαλότητα και προδοσία. Ως αδελφικά έθνη, οι Ευρωπαίοι ανταγωνίζονταν ο ένας με τον άλλον, και ακόμα μισούσαν και σκότωναν ο ένας τον άλλον. Δεν έχουμε πλέον την πολυτέλεια των ενδοφυλετικών συρράξεων. Οι «Πόλεμοι μεταξύ Αδελφών» δε μας προσφέρουν κανένα κέρδος και μας οδηγούν κατευθείαν στη συλλογική μας πτώση. Οι Ευρωπαίοι πρέπει να ενωθούμε σε μία οικογένεια. Η λεγόμενη «προσφυγική κρίση» είναι μία εισβολή, ένας πόλεμος χωρίς σφαίρες, που λαμβάνει χώρα στα πεδία της φυλής, της θρησκείας, του σεξ, και της ηθικής. Το διακύβευμα είναι η ταυτότητα της Ευρώπης ή η ήπειρος θα είναι ο τόπος της κοινής ιστορίας των λαών μας, ή θα γίνει άλλο ένα προκεχωρημένο τμήμα του Ισλάμ.

7. ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Η οικογένεια-ένας άνδρας και μία γυναίκα σε μία σχέση αγάπης η οποία παράγει απογόνους- είναι ένα ουσιαστικό, μη αναλώσιμο θεμέλιο για μία υγιή και λειτουργική κοινωνία.

8. ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ

Ο άνθρωπος δεν είναι μία κενή πλάκα (tabula rasa) πάνω στην οποία αναγράφεται η ταυτότητα του, ούτε γεννιέται σαν αγαθός ή ευγενής ή αγριάνθρωπος. Η ανθρώπινη φύση- η πραγματικότητα της φυλής, φύλου, κληρονομικότητας και των εγγενών δεξιοτήτων- είναι η πιο ισχυρή δύναμη που διαμορφώνει άτομα, οικογένειες, και έθνη.

9. ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΕΞ

Οι γυναίκες, ως μητέρες και πάροχοι φροντίδας, είναι κλειδί στο μέλλον της φυλής και του πολιτισμού. Είμαστε αντίθετοι στο φεμινισμό, στη σεξουαλική παρέκκλιση, στην άσκοπη άρνηση της βιολογικής πραγματικότητας, και σε καθετί καταστροφικό στις υγιείς σχέσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών. Πρέπει να υπερβούμε την υποβιβαστική και μοναχική «κουλτούρα του πορνό» και να επιχειρήσουμε μία επιστροφή

σε μία σεξουαλικότητα η οποία είναι γόνιμη με την κυριολεκτική σημασία του όρου.

10. ΕΞΩΤΕΡΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

Οι εξωτερικές σχέσεις των Ευρωπαϊκών κρατών (συμπεριλαμβανομένων της μετανάστευσης, της διπλωματίας, και του πολέμου) θα πρέπει να βασίζονται στη διαφύλαξη της ασφάλειας των λαών τους - και να μην εξαρτώνται από ειδικά ή ξένα συμφέροντα, ή από κερδοσκοπικά κίνητρα πολυεθνικών εταιρειών, είτε από τις χίμαιρες της παγκοσμιοποίησης, του ανθρωπισμού ή του "Τέλους της Ιστορίας". Κατά το βαθμό που «σωβινισμός» σημαίνει την προσπάθεια να μετατρέψεις μη Ευρωπαίους σε Ευρωπαίους, δεν είμαστε «Δυτικοί σωβινιστές»

11. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Οι Αμερικανοί πολίτες δε θα έπρεπε μόνο αυτοί να απολαμβάνουν την ελευθερία της γνώμης όπως εγγυάται το Σύνταγμα. Υποστηρίζουμε αυτήν την αξία για όλους τους Ευρωπαϊκούς λαούς. Είμαστε αντίθετοι σε αυτούς που επιδιώκουν να φιμώσουν την άποψη ατόμων που διαφωνούν είτε πρόκειται για κυβερνητική λογοκρισία, εταιρική πολιτική, άρνηση ψηφιακής πλατφόρμας, ή εκφοβισμού.

12. ΟΠΛΑ

Όλοι οι πολίτες των ΗΠΑ, και όλοι οι Ευρωπαίοι, θα έπρεπε να έχουν το δικαίωμα της οπλοκατοχής ως μέσο αυτοπροστασίας, υπεράσπισης των οικογενειών τους και απόλαυσης του ανδροπρεπούς αθλήματος του κυνηγιού.

13. ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗ

Το διεθνές εμπόριο και η καλή τη πίστει ανταλλαγή ιδεών μπορεί να είναι επωφελής για όλους. Η οικονομική και πολιτική παγκοσμιοποίηση, εντούτοις, μπορεί να αποβεί καταστροφική για τις αυθεντικές κουλτούρες. Οι βιομηχανικές χώρες μεταμορφώνονται σε μεγάλα «τίποτα» και «πουθενά»: άσχημες, τσιμεντένιες χωματερές και εμπορικά κέντρα, διαζευγμένα από την κουλτούρα, το λαό, και την ιστορία. Η παγκοσμιοποίηση απειλεί όχι μόνο τους Ευρωπαίους αλλά και κάθε μοναδική ταυτότητα στη Γη.

14. Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Ο Αριστερισμός είναι μία ιδεολογία θανάτου και πρέπει να αντιμετωπιστεί και να ηττηθεί. Μία «ευγενής ήττα» θα έχει ως αποτέλεσμα την καταστροφή του λαού μας.

15. ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η οικονομική ελευθερία δεν είναι αυτοσκοπός. Η οικονομική πολιτική θα πρέπει να υπηρετεί το έθνος. Τα συμφέροντα των επιχειρηματιών και των διεθνών εμπόρων δε θα πρέπει να έχουν τα πρωτεία σε βάρος της ευημερίας των εργαζομένων, των οικογενειών και της Φύσης.

16. ΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

Το αυτοκίνητο, το σύστημα αυτοκινητόδρομων, και η επακόλουθη «κουλτούρα του αυτοκινήτου» έχουν συμβάλει στο θάνατο των μεγάλων και μικρών πόλεων. Καθώς δεν ζουν όλοι σε αστικό περιβάλλον, οι πόλεις είναι ζωτικός θεσμός του πολιτισμού, της κοινότητας, της μόρφωσης και των τεχνών. Δεν θα έπρεπε ποτέ να εγκαταλειφθούν από τους Λευκούς Αμερικανούς παλαιότερων γενεών και θα πρέπει να υπάρξουν ξανά ως κοσμήματα του πολιτισμού μας.

17. Ο ΦΥΣΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Είμαστε ένα ιδιαίτερο κομμάτι της φυσικής τάξης, ευρισκόμενοι εντός της αλλά και πάνω από αυτή. Έχουμε τη δυνατότητα να γίνουμε οι κηδεμόνες ή οι καταστροφείς της. Τοποθετώντας στην άκρη αμφιλεγόμενα θέματα όπως η παγκόσμια άνοδος της θερμοκρασίας του πλανήτη και η αποψίλωση πρώτων υλών, οι Ευρωπαϊκές χώρες θα πρέπει να επενδύσουν σε εθνικά πάρκα, καταφύγια φυσικού περιβάλλοντος και αγρίων ζώων, καθώς και σε παραγωγικές και αειφορικές αγροτικές και κτηνοτροφικές μονάδες. Ο φυσικός κόσμος -και η εμπειρία του- αποτελεί αυτοσκοπό.

18. Η ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ '68

Η γενιά γεννημένη μεταξύ των ετών 1945 και 1964 αμέλησε του καθήκοντος της να παραδώσει και να διαφυλάξει έναν πολιτισμό στα τέκνα της. Οι λεγόμενοι «'68άρηδες» επιδόθηκαν σε έναν παιδιάστικο ναρκισσισμό του χείριστου είδους, φέρουν ευθύνη για τη σημερινή θλιβερή κατάσταση των πραγμάτων και φαίνονται ανίκανοι να αναγνωρίσουν την ενοχή τους. Μία νέα γενιά χρειάζεται επειγόντως.

19. ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ - ΜΟΡΦΩΣΗ

Η σύγχρονη εκπαίδευση-από τα προσχολικά μέχρι το επίπεδο του διδακτορικού-έχει διαφθαρεί πέρα από κάθε επίπεδο αναγνώρισης. Αυτή η βιομηχανία (τόσο ιδιωτική όσο και δημόσια) εξυπηρετεί αριστερούς ιδεολόγους, χρηματοδότες δανείων, και μία νέα τάξη γραφειοκρατών διοικητών πέρα από ότι εξυπηρετεί φοιτητές και γονείς. Τα παιδιά δε θα έπρεπε να μάθουν δογματικά το φιλελευθερισμό αλλά να τους δοθούν στέρεες βάσεις στη γλώσσα, τα μαθηματικά, τις τέχνες, την ιστορία, και την επιστήμη. Η ανώτατη εκπαίδευση - πέρα από να είναι ένα «δικαίωμα» ή μία «δίοδος για τη μεσαία τάξη» - θα ταίριαζε ιδανικά σε μία διανοητική ελίτ αφοσιωμένη στην Αλήθεια. Είναι αταίριαστη, και σε μερικές φορές φθοροποιός, για τους περισσότερους. Η πρακτική εκπαίδευση - σχολεία τεχνικών επαγγελμάτων και το σύστημα της μαθητείας - θα έπρεπε να ανασυσταθούν ως κάτι το κανονικό για τους περισσότερους πολίτες.

20. ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ο άνθρωπος διακρίνεται από τις πράξεις του. Και κάθε άνθρωπος, με τον τρόπο του, πρέπει να επιδιώκει να γίνει κάτι καλύτερο, να τιμηθεί από τους απογόνους του και να γίνει μέρος ενός μεγαλύτερου Όλου από τον εαυτό του.

*Μεγάλος Πόλεμο: Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος

EUROPA TERRA NOSTRA

ΜΙΑ ΠΑΝΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΣΛΟΒΑΚΙΑ

του **Γιώργου Δημητρούλια**

Υπάρχει ένα πανευρωπαϊκό εθνικιστικό think-tank, δηλαδή δεξαμενή σκέψης, που συνεδριάζει σε τακτά χρονικά διαστήματα αναλύοντας προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα περισσότερα ευρωπαϊκά έθνη και όχι μόνο. Φυσικά η καπιταλιστική φιλονατοϊκή Ευρωπαϊκή Ένωση το πολεμάει με κάθε τρόπο γιατί όχι μόνο αντιτίθεται στον σύγχρονο κόσμο αλλά αυτό δίνει και μία άλλη λύση, δείχνει δηλαδή έναν άλλο δρόμο στα ευρωπαϊκά έθνη.

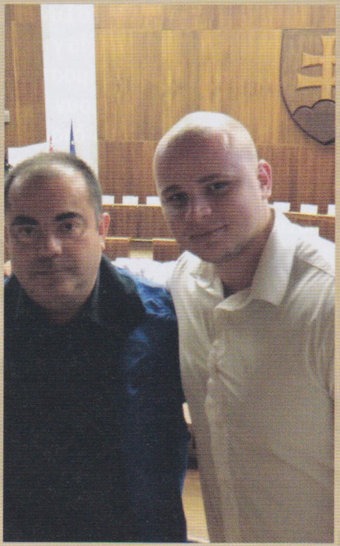
Το όνομα αυτού είναι Europa Terra Nostra και είναι το επίσημο ίδρυμα της ευρωπαϊκής εθνικιστικής ομάδας στο ευρωκοινοβούλιο, Association for Peace and Freedom στο οποίο υπάρχει και ελληνική συμμετοχή. Στο ίδρυμα η Ελλάδα εκπροσωπείται από τον υπογράφοντα και λόγω αυτού πρόσφατα βρέθηκα στην Μπρατισλάβα της Σλοβακίας για την προγραμματισμένη συνάντηση του ETN.

Ανάμεσα στα πολλά και ενδιαφέροντα τα οποία συζητήθηκαν δύο ήταν αυτά που θεωρώ ότι είναι σημαντικά για να αναφέρω αφού και τα κατωτέρω μονοπώλησαν σχεδόν την συνάντηση. Αντιπρόσωποι υπήρχαν από δέκα ευρωπαϊκά έθνη αλλά τα ουσιώδη προβλήματα είναι λίγο πολύ κοινά δηλαδή η λαθρομετανάστευση, η εγκληματικότητα των Roma (όπως αποκαλούν επισήμως σήμερα τους τσιγγάνους) που είναι έντονη στην κεντρική Ευρώπη αλλά και στα Βαλκάνια, το οικονομικό πρόβλημα που είναι έντονο εκτός από την Πατρίδα μας και σε όλες τις ανατολικές χώρες, αλλά κυρίως ένας άλλος δρόμος από τον καπιταλισμό-Παγκοσμιοποίηση που μας προτείνει το καθεστώς που σήμερα στηρίζει την ΕΕ.

Άποψη από την είσοδο του εθνικού κοινοβουλίου της Σλοβακίας, στην ένθετη φωτογραφία το πουλμανάκι με το οποίο μας ξεναγούσαν οι Σλοβάκοι εθνικιστές γεμάτο με τα σύμβολά τους.

αριστερά: Η συνδιάσκεψη του ETN είχε ξεχωριστό ενδιαφέρον.

δεξιά: Μέσα στον χώρο του κοινοβουλίου με τον πολιτικό μαχητή των δρόμων και βουλευτή Milan Mazurek. Μετά τον Kotleba είναι ο πιο διάσημος βουλευτής, όχι μόνο για το νεαρό της ηλικίας αλλά πρωτίστως για την δράση του.

Η πρώτη ήττα της Παγκοσμιοποίησης στην Συρία

Τα ψέματα που μας σερβίρουν καθημερινώς τα ΜΜΕ είναι άνευ προηγουμένου και αυτό το βλέπουμε εσχάτως και στην Πατρίδα μας με την συζήτηση που έχει ξεκινήσει σχετικά με τα Fake News δηλαδή ψευδείς ειδήσεις. Πολλά τα εξακριβωμένα παραδείγματα αλλά ένα γεγονός το οποίο σχεδόν αποσιωπήθηκε έχει

να κάνει με τον πόλεμο που εξελίσσεται στην Συρία. Μετά την εκλογή του Donald Trump και την ενεργή συμμετοχή των Ρώσων στον πόλεμο, ο στρατός της Συρίας που είναι και ο επίσημος του καθεστώτος Άσαντ, προελαύνει και έχει καταλάβει την πλειοψηφία των αστικών περιοχών της Συρίας. Αυτό αποτελεί την πρώτη και μεγάλη ήττα της Παγκοσμιοποίησης και δείχνει ότι τίποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο σήμερα και ότι η αγωνιστικότητα μπορεί να αλλάξει μια δεδομένη κατάσταση.

Για εμάς το παραπάνω έχει και ένα εθνικό ενδιαφέρον γιατί

α) η Τουρκία ήταν και είναι ο καλύτερος σύμμαχος του Ισλαμικού Κράτους των φανατικών τζιχαντιστών που είναι οι βασικοί αντίπαλοι του καθεστώτος Άσαντ και β) η δημιουργία αυτόνομου Κουρδικού κράτους στο βόρειο Ιράκ δημιουργεί πολλά προβλήματα στην Τουρκία.

Εξάλλου η Ελλάδα έχει στενές σχέσεις με την Συρία γιατί εκεί υπάρχει το Ελληνορθόδοξο Πατριαρχείο Αντιοχείας που πλήττεται θανάσιμα από τους τζιχαντιστές και έχει πλαισιωθεί από χιλιάδες Έλληνες που κατέφυγαν στην Συρία για να σωθούν από τις σφαγές των Τούρκων το 1922 αλλά κανείς όχι μόνο δεν ασχολείται αλλά και δεν αναφέρεται σε αυτό το γεγονός.

Οι περισσότεροι Ευρωπαίοι αντιπρόσωποι του ΕΤΝ στην είσοδο του κάστρου Ντέβιν.

Μια Γενοκτονία εναντίον μιας Λευκής Μειονότητας

Το δεύτερο σημείο, το οποίο είναι πολύ λίγο γνωστό, αν και αφορά άμεσα και εμάς τους Έλληνες, είναι η γενοκτονία που διαπράττεται αυτήν την στιγμή στους λευκούς του κράτους της Νοτίου Αφρικής.

Όπως μας ανέφερε ο Κροάτης αντιπρόσωπος που έχει επαφές και γνώση του προβλήματος αυτήν την στιγμή γίνεται καθημερινά κοινωνός αγριοτήτων από τους μαύρους τρομοκράτες που έχουν την στήριξη του καθεστώτος, αυτού που οικοδόμησε ο Μαντέλα, ο οποίος λίγοι ξέρουν ότι ήταν φυλακή επειδή σκότωσε δύο αστυνομικούς. Οι μαύροι που επαναστάτησαν δεν ήταν αυτόχθονες αλλά ήρθαν από τα υπόλοιπα αφρικανικά κράτη για να βρουν δουλειά.

Ξενάγηση στο ιστορικό κέντρο της Μπρατισλάβα.

Οι αυτόχθονες Ζουλού είχαν αναγνωριστεί από τους λευκούς Μπόερς και εκπροσωπούνταν στο κοινοβούλιο. Εξάλλου η ολλανδική λέξη «απαρτχάιντ» στα ελληνικά σημαίνει «ξεχωριστή εξέλιξη». Έτσι βλέπουμε τις συνέπειες της εκτεταμένης λαθρομετανάστευσης σε ένα κράτος την οποία εφάρμοσαν με συγκεκριμένο σχέδιο, για την άλωση του κράτους της Νοτίου Αφρικής το οποίο είχε και έχει όχι μόνο πλούσιο υπέδαφος αλλά έχει και πυρηνικά. Φανταστείτε να υπήρχε σήμερα ένα κράτος που να στηρίζεται στην φυλή και να έχει πυρηνικά.

Πέρα από όλα αυτά οι εναπομείναντες λευκοί πληθυσμοί, που είναι πολλοί Έλληνες ανάμεσα τους, μας ζήτησαν να κάνουμε ευρύτερα γνωστή την τραγωδία τους στην Ευρώπη.

Στο γραφείο του L'SNS μέσα στο κοινοβούλιο.

Το μεσαιωνικό κάστρο της Μπρατισλάβα δίπλα από το κοινοβούλιο.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΚΟΙΝΟΣ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΜΑΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΣΤΗΝ ΣΛΟΒΑΚΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝ ΚΟΤΛΕΜΠΑ

Στην όμορφη Μπρατισλάβα ξεναγηθήκαμε από ένα κλιμάκιο εθνικιστών βουλευτών και άλλων στελεχών του Σλοβακικού Εθνικιστικού Κινήματος. Μας έδειξαν το μεσαιωνικό κάστρο Ντέβιν δίπλα στον Δούναβη και το ξακουστό κάστρο της Μπρατισλάβα που βρίσκεται στο κέντρο της πόλης δίπλα στο κοινοβούλιο το οποίο επισκεφθήκαμε.

Το κίνημα εκεί αρχικά γιγαντώθηκε στις αυτοδιοικητικές εκλογές και μετά εισήλθε στο κοινοβούλιο με 14 βουλευτές στους 150.τό που θέλω να υπογραμμίσω πριν την συνέντευξη του αρχηγού τους Μάριαν Κοτλέμπα είναι ότι το κίνημα εκεί έχει αποκτήσει στέρεες βάσεις σε όλη την Σλοβακία γιατί ξεκίνησε από τα κάτω δηλαδή από τον λαό μέσω της συμμετοχής του στην τοπική αυτοδιοίκηση. Το δεύτερο που θέλω να τονίσω για να γίνει κατανοητή η ιδεολογία και οι πολιτικές θέσεις των Σλοβάκων Εθνικιστών είναι ότι σήμερα στο κοινοβούλιό τους βρίσκεται και ένα ακροδεξιό κόμμα με 15 βουλευτές.

Κύριε Κοτλέμπα, το κόμμα σας L'SNS (Λαϊκό Κόμμα «η Σλοβακία μας») αντιπροσωπεύεται από το 2016 με 14 βουλευτές στο εθνικό κοινοβούλιο της Σλοβακίας και εσείς προσωπικά είστε περιφερειάρχης της περιοχής που ονομάζεται Banska Bystica. Υπάρχουν κάποιοι που μπορούν να θεωρηθούν σύμμαχοί σας ή πολιτικά είστε μόνοι σας;

Το κόμμα μας είναι έτοιμο να συνεργαστεί με κάθε έναν που μοιράζεται τις ίδιες αξίες με εμάς δηλαδή εθνικές, χριστιανικές και κοινωνικές. Δεν έχουμε πρόβλημα στο να κάνουμε συμφωνίες, αλλά όχι συζητήσεις κάτω από το τραπέζι ή να προδώσουμε τις αξίες μας. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν έχουμε συμμάχους στο κοινοβούλιο της Σλοβακίας.

Το έργο μας στο κοινοβούλιο είναι σπουδαίο γιατί παρουσιάζουμε στον λαό το κόμμα μας, το πρόγραμμά μας, τις πολιτικές μας θέσεις και τους στόχους μας. Αυτό είναι πολύ σπουδαίο για την μελλοντική ανάπτυξή μας. Και ακόμα, έχουμε πολλές πιθανότητες να ελέγξουμε και να εμποδίσουμε προδοτικές ενέργειες άλλων αντίπαλων κομμάτων.

Σχετικά με τις πρόσφατες δημοσκοπήσεις οι οποίες σας δείχνουν να κερδίζετε την εμπιστοσύνη μιας μεγάλης μερίδας της κοινωνίας εδώ στην Σλοβακία και σας τοποθετούν στην τρίτη θέση, εσείς από την πλευρά σας τι νομίζεται ότι θα επιτύχετε στις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις;

Τον ερχόμενο Νοέμβριο έχουμε Περιφερειακές εκλογές και στις οποίες θα προσπαθήσω να υπερασπιστώ την θέση του περιφερειάρχη που κατέχω και να εκλέξω περιφερειακούς συμβούλους. Εξάλλου θα προσπαθήσουμε να αυξήσουμε την δύναμή μας σε όσο περισσότερες περιφέρειες μπορούμε. Οι επόμενες εθνικές εκλογές θα γίνουν το 2020 και από την είσοδό μας στο κοινοβούλιο έχουμε περισσότερο από 10% σε κάθε δημοσκόπηση που είναι περισσότερο από το 8,04% που πήραμε στις τελευταίες εκλογές.Ήμαστε σίγουροι ότι η υποστήριξη του κόσμου θα αυξηθεί και θα καταλάβουμε και άλλες θέσεις στο κοινοβούλιο.

Ενδιαφέρον έχει και η δραστηριότητά σας εκτός κοινοβουλίου σχετικά με την δημόσια ασφάλεια και τα κοινωνικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν εδώ πολλές οικογένειες;

Όσον αφορά την δημόσια ασφάλεια δημιουργήσαμε ομάδες οι οποίες αποτελούνται από μέλη μας και συμπαθούντες που επεμβαίνουν σε περιπτώσεις στις οποίες αδυνατεί η αστυνομία. Για παράδειγμα υπάρχουν σημεία στα οποία η παραβατικότητα των Ρομά είναι πολύ υψηλή, όπως στους σταθμούς των τρένων τους οποίους επιτηρούμε και επεμβαίνουμε όταν κάποιος βρίσκεται σε κίνδυνο ή αν κάποιος διαπράξει κάποιο έγκλημα. Το σημαντικό είναι ότι αυτές οι ομάδες είναι σε απόλυτη συνεργασία με την τοπική αστυνομία αλλά και αντιμετωπίζονται θετικά από τους απλούς πολίτες.

Έχουμε ξεκινήσει μια διαδικασία κοινωνικής βοήθειας μετά την είσοδό μας στο κοινοβούλιο. Βοηθούμε τις πολύτεκνες οικογένειες ή τις οικογένειες που έχουν τα παιδιά τους πρόβλημα και το κράτος ή

κάποια άλλη οργάνωση αρνούνται να τους υποστηρίξουν οικονομικά ή κοινωνικά. Δεν έχουν όμως κανένα πρόβλημα να βοηθούν τους Ρομά που δεν έχουν κάνει ποτέ τίποτα για αυτό το κράτος.

Άκουσα ότι πρόσφατα ο γενικός εισαγγελέας Jaromir Ciznar κατηγόρησε το κόμμα σας σαν αντισυνταγματικό και σας πήγε στο ανώτατο δικαστήριο με σκοπό να σας καταργήσει. Αυτή η αρνητική ενέργεια του γενικού εισαγγελέα θα σας φρενάρει;

Το Λαϊκό Κόμμα «η Σλοβακία μας» πάντα έχει ενεργήσει και ενεργεί σύμφωνα με τους Νόμους και το Σύνταγμα. Ο γενικός εισαγγελέας είναι κάτω από πολιτική επιρροή, εκλέχτηκε από ένα κοινοβούλιο που ελέγχεται από μία κυβέρνηση που έχει την πλειοψηφία. Εξάλλου ήταν συμμαθητής με τον πρωθυπουργό μας, Robert Fico, και είναι πολύ αφελές να πιστεύει κάποιος ότι είναι πολιτικά αντικειμενικός. Δεν έχει χρόνο για να ελέγξει τα κόμματα για διαφθορά αλλά του περισσεύει ο χρόνος για να ασκήσει δίωξη στην πραγματική αντιπολίτευση που εκπροσωπούμε. Αν το Ανώτατο Δικαστήριο μας κλείσει, θα είναι μια δυσάρεστη εξέλιξη, η δημοκρατία μας θα γυρίσει το 1950 που ήταν ολοκληρωτική. Αν ήμασταν αντισυνταγματικοί δεν θα παίρναμε μέρος στην εκλογική διαδικασία αλλά και ούτε θα μας άφηναν να κατέλθουμε στις εκλογές. Ο πραγματικός λόγος που τα έχουν με εμάς είναι ο φόβος για την μελλοντική μας επιτυχία στις επόμενες εκλογές. Δεν μπορούν να μας χαλιναγωγήσουν, ούτε να μας σταματήσουν, ούτε κάνουμε συμφωνίες κάτω από το τραπέζι, γι' αυτό προσπαθούν να μας καταργήσουν.

Πως σας αντιμετωπίζουν τα σλοβακικά ΜΜΕ, είναι φιλικά προς εσάς και ποιοι τα κατέχουν;

Δεν υπάρχουν αντικειμενικά ΜΜΕ στην Σλοβακία. Τα ΜΜΕ είναι όργανα των πολιτικών και των ξένων φίλων τους. Θέλουν μόνο τον επηρεασμό της κοινής γνώμης. Αυτός είναι και ο λόγος γιατί δεν πληροφορούν τον κόσμο αντικειμενικά, αλλά αρνητικά και δημαγωγικά.

Πείτε μας με λίγα λόγια ποιες είναι οι θέσεις του Σλοβακικού Εθνικιστικού Κινήματος για θέματα όπως η λαθρομετανάστευση, η ΕΕ το ΝΑΤΟ, κλπ;

Το ερώτημα δεν είναι αν η Σλοβακία μπορεί να επιβιώσει χωρίς ΕΕ και το ΝΑΤΟ, αλλά αν μπορεί να επιβιώσει σαν μέλος τους. Η ένταξή μας στην ΕΕ μειώνει την δύναμή μας και την ανεξαρτησία μας. Η διαδικασία μετατροπής του κράτους μας σύμφωνα με τις επιταγές της ΕΕ βρίσκεται σε εξέλιξη και αυτό αρχίζει και γίνεται μια αποικία. Η μόνη λύση είναι η εγκατάλειψη της ΕΕ πριν είναι αργά. Η ίδια κατάσταση επικρατεί και με το ΝΑΤΟ. Είναι μια τρομοκρατική οργάνωση στα χέρια της Αμερικής για να επιβάλλει την εξωτερική της πολιτική. Θέλουμε την Σλοβακία να είναι ανεξάρτητη και ουδέτερη χώρα.

Σχετικά με την μετανάστευση: τώρα είδαν οι δυτικοευρωπαίοι με το δεύτερο κύμα των μεταναστών που ξεκίνησε στις δυτικές ευρωπαϊκές χώρες το πρόβλημα. Πολλά μέλη ανατολικοευρωπαϊκών κρατών μπήκαν σε υποδεέστερη θέση από αυτούς που έφτασαν πριν λίγα χρόνια από την Ασία και την Αφρική. Ένας συνεχώς αυξανόμενος αριθμός ανθρώπων σήμερα βλέπει την αποτυχία του πολυπολιτισμού και της πολιτικής ορθότητας και απειλεί όχι μόνο τις ζωές τους αλλά και αυτήν ακόμα την ύπαρξη του Ευρωπαϊκού Χριστιανικού Πολιτισμού. Την ίδια στιγμή κατανοούν ότι το μέλλον τους δεν βρίσκεται σε ένα υπερεθνικό ευρωπαϊκό υπερκράτος αλλά σε μία Ευρώπη ανεξάρτητων εθνικών κρατών.

Για το τέλος μια σημαντική ερώτηση για όλους εμάς που θέλουμε να διατηρήσουμε την Παραδοσιακή Κληρονομιά της Ηπείρου μας: το L'SNS είναι μέλος του Ευρωπαϊκού κόμματος-πλατφόρμας «Alliance for Peace and Freedom». Ποια είναι κατά την άποψή σας η καλύτερη δυνατή συνεργασία των Ευρωπαίων εθνικιστών από το να είναι χωρισμένοι μόνο σε εθνικές επιδιώξεις προς όφελος των κοινών οικουμενικών/πολυπολιτισμικών εχθρών μας;

Το πιο σημαντικό σημείο είναι ότι όλοι οι Ευρωπαίοι εθνικιστές πρέπει να κατανοήσουν ότι ο εχθρός είναι κοινός. Ο αγώνας μας δεν γίνεται υπέρ των Σλοβάκων, των Γερμανών, των Ελλήνων, κλπ, αλλά για όλο τον Ευρωπαϊκό Χριστιανικό Πολιτισμό. Ο κάθε ένας από εμάς πρέπει να αφήσει στην άκρη τον σωβινισμό μπροστά στην επιβίωση και να παραμερίσει για την ώρα τις ιστορικές διαφορές. Την ίδια στιγμή, πρέπει να κατανοήσουμε τις πνευματικές αξίες της Ευρώπης οι οποίες πάντα υπήρχαν και να ενωθούμε σε μια ιδεολογική πλευρά. Χωρίς αυτό η κοινή προσπάθεια που καταβάλουμε δεν θα έχει αποτέλεσμα.

Εκδήλωση του L'SNS για τα παιδιά. Το κόμμα των Σλοβάκων Εθνικιστών δίνει μεγάλη σημασία στην προστασία της οικογένειας.

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟ ΜΙΑΣ ΠΡΟΑΠΟΦΑΣΙΣΜΕΝΗΣ ΕΜΠΛΟΚΗΣ

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ

του Δημήτρη Μιχαλόπουλου

Πολλά έχουν λεχθεί και γραφεί κατά καιρούς για την συμμετοχή, διπλωματική κυρίως της Μεγάλης Βρετανίας στην εμπλοκή μας στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Φυσικά και είχε, η Βρετανία, συμβέρων να έχει παρά το πλευρό της μία χώρα νησιωτική σαν την Ελλάδα, αφού η ίδια ήταν μεγάλη ναυτική δύναμη.

Στο κείμενο που ακολουθεί παρατίθενται οι διπλωματικές διαβουλεύσεις οι οποίες αποσκοπούσαν στο να συμπράξουμε με την Μεγάλη Βρετανία, όπως θα δούμε η απόφαση αυτή είχε ήδη ληφθεί πριν από την άνοδο του Ιωάννη Μεταξά στην εξουσία και το χειρότερο, είχε τονιστεί ότι ήταν άνευ όρων, δηλαδή χωρίς να ζητηθούν ανταλλάγματα.

Αντίθετα, με ό,τι ακόμα καί σήμερα διασαλπίζεται η αρχή τής ελληνικής εμπλοκής στόν Β΄ Παγκόσμιο πόλεμο καθόλου δέν υπήρξε ούτε «απρόκλητη» ούτε, πολύ περισσότερο, κεραυνός εν αιθρία. Το ότι, ευθύς μετά την έναρξη της σύρραξης και παρά τον αποκλεισμό των Βρεταννικών Νησιών από τους Γερμανούς, τα Ελληνικά πλοία εξακολουθούσαν να εργάζωνται στην υπηρεσίαν του Βρεταννικού 'Υπουργείου Ναυτιλίας και ότι η ελληνική κυβέρνηση δεν έλαβε κανένα ουσιαστικό μέτρο για να σταματήση τα ταξίδια τους αυτά είναι γνωστό και δεν έχει καμία ανάγκη περαιτέρω ανάλυσης. Επίσης το ότι λίγο πριν από τα Χριστούγεννα του 1939 ο ίδιος ο υφυπουργός Ναυτιλίας, Αμβρόσιος Τζίφος, είχε πάει στο Λονδίνο για να πείσει τους Έλληνες εφοπλιστές να προχωρήσουν σε χρονοαύλωση των ωκεανοπόρων πλοίων τους στην κυβέρνηση του Ηνωμένου Βασιλείου (σύμφωνα, εξυπακούεται, με τους όρους που αυτή η τελευταία πρότεινε) επίσης είναι πασίγνωστο.

Βολιδοσκόπηση της Γαλλίας για σύμπραξη κατά της Γερμανίας

Γνωστά, τέλος, αν και ακροθιγώς, είναι και τα όσα αφορούν τη μέχρι και την άνοιξη του 1940 στενή συνεργασία της ηγεσίας του Ελληνικού Στρατού με τους Γάλλους στρατιωτικούς ηγήτορες, σχετικώς με την οποία ο ίδιος ο Ιωάννης Μεταξάς έδινε, στις αρχές Μαΐου του 1940, τις εξής οδηγίες στον Νικόλαο Πολίτη, πρεσβευτή της Ελλάδος στη Γαλλία: Πρός συμπλήρωσιν της λίαν ενδιαφερούσης συνομιλίας σας μετά Κ[υρίου] Γενικού Γραμματέως [τού γαλλικού υπουργείου Εξωτερικών] κρίνω σκόπιμον νά θέσω υπ' όψιν σας τας κατωτέρω πληροφορίας. Μετά του Στρατηγού Βεϋγκάν επεκοινώνησε το ημέτερον Γενικόν Επιτελείον δίς: πρώτον εις Άγκυραν όπου τη επιθυμία τού Στρατηγού [Weygand] είχε μεταβή ημέτερος ανώτερος επιτελικός αξιωματικός όστις και παρέσχεν εις αυτόν πάσαν πληροφορίαν περί του ημετέρου στρατού και των σκέψεων του Επιτελείου μας δι' ενδεχομένην σύμπραξιν μετά Γαλλικών στρατευμάτων· δεύτερον, δι' επισκέψεως εις Αθήνας Γάλλων αξιωματικών απεσταλμένων του Κ[υρίου] Βεϋγκάν προς ους και εγνωρίσαμεν την θέσιν των στρατιωτικών μας αεροδρομίων. Αλλά και μετά του Γαλλικού Γενικού Επιτελείου ήλθεν εις συνεννόησιν ο ημέτερος αρχηγός του Επιτελείου μέσω ανωτέρω επιτελικού αξιωματικού εμπίστου του αρχηγού του Γαλλικού Επιτελείου αποσταλέντος αθορύβως ενταύθα πρωτοβουλία τού Κ[υρίου] Gamelin Προς τον αξιωματικόν τούτον εξέθεσεν ο Κ[ύριος] Παπάγος προφορικώς τας σκέψεις του δια μακρών επί ενδεχομένης συμπράξεως Ελληνικών καί Γαλλικών στρατευμάτων [κατά των Γερμανών] μετά περιληπτικού σημειώματος όπως [το]υπoβάλη εις τον προϊστάμενόν του και έκτοτε οι Στρατιωτικοί, Ναυτικοί και Αεροπορικοί Ακόλουθοι Γαλλίας και Αγγλίας ευρίσκονται εις τακτικήν επαφήν μετά του Γενικού Επιτελείου μας...

Και συνέχιζε ο Μεταξάς: Όσον αφορά τας συνεννοήσεις μας μεταξύ των Επιτελείων των τεσσάρων Βαλκανικών στρατών δι' ενδεχομένην συνεργασίαν των σας ανακοινώ ότι συμφώνως προς απόφασιν ληφθείσαν εν Βελιγραδίω κατά την τελευταίαν συνδιάσκεψιν των τεσσάρων Υπουργών [Εξωτερικών] προεκρίθη δια το αθόρυβον να ανταλλάξωσι τά Επιτελεία τας σκέψεις των εν Αθήναις δια των ενταύθα Στρατιωτικών Ακολούθων, έκαστος των οποίων θα είχε λάβει τας οδηγίας του οικείου Επιτελείου.

Η συνεργασία αύτη δεν εγένετο ακόμη καθ' όσον παρά την εκφρασθείσαν επιθυμίαν των τριών Κυβερνήσεων [Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας καί Τουρκίας] όπως λάβη χώραν αύτη εντός του Απριλίου ή[των] πρώτων ημερών [του] Μαΐου, η Γιουγκοσλαυϊκή Κυβέρνησις απήντησεν ότι δεν ευρίσκει πρόσφορον την στιγμήν, φοβούμενοι [sic] ότι εκ διαφυγής τινός θα επληροφορούντο τούτο οι γείτονές της [Βουλγαρία]. Ο Τούρκος Υπουργός των Εξωτερικών έχει την εντύπωσιν ότι πρόκειται περί προσωρινής αναβολής. Πρός τους ενταύθα πρεσβευτάς Αγγλίας καί Γαλλίας ανεκοινώσαμεν εμπιστευτικώς τον λόγον της αναβολής, όπως διατελώσιν εν γνώσει.

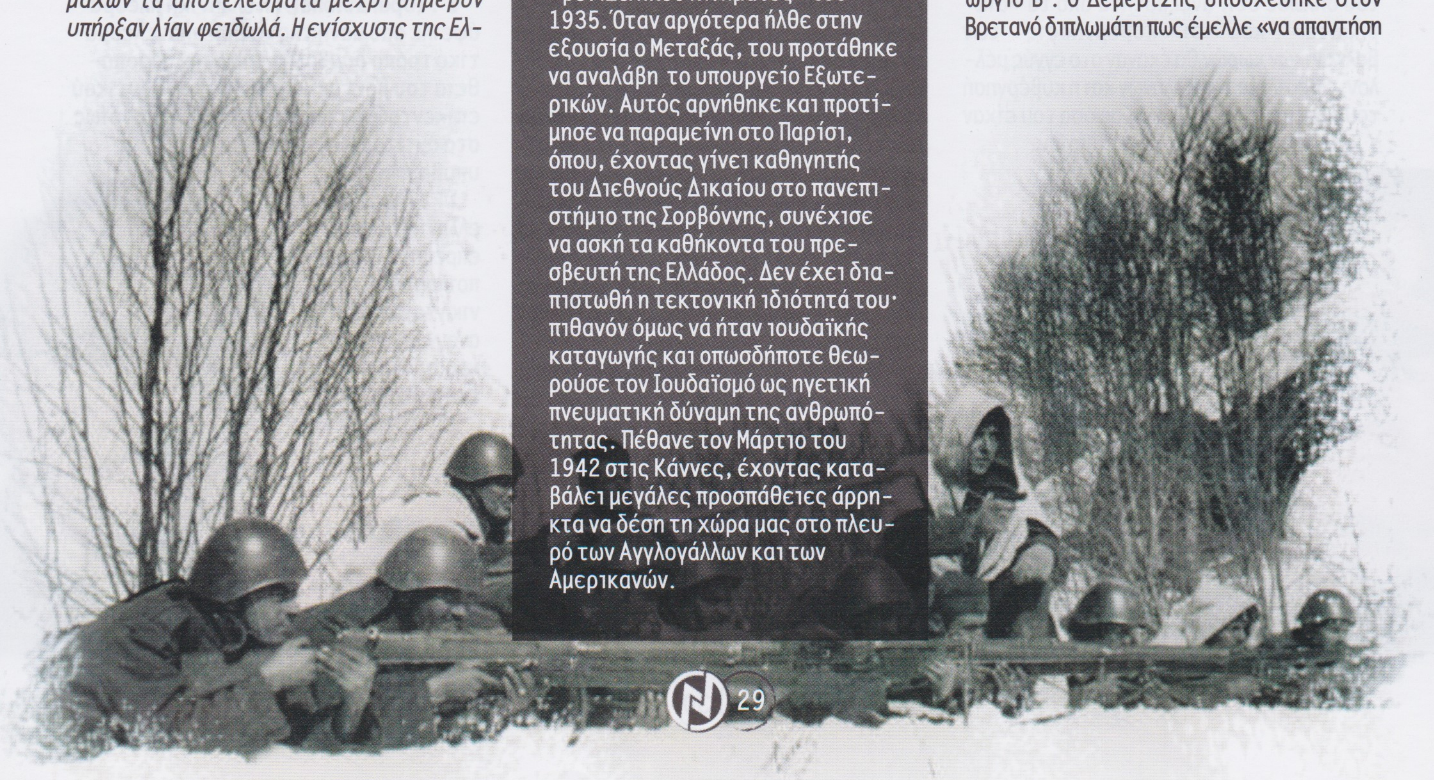
Και κατέληγε ο τότε πρωθυπουργός και υπουργός Εξωτερικών ως εξής: *Τά αμέσως ανωτέρω ως και τα περί της επαφής μας μετά του Κ[υρίου]Gamelin κρίνομεν αναγκαίον όπως ανακοινώσητε προς τον Κ[ύριον] Πρωθυπουργόν [Paul Reynaud] ζητούντες παρ' αυτώ ακρόασιν. Κατά την συνάντησίν σας ταύτην παρακαλούμεν όπως, τονίζοντες την προθυμίαν της Ελληνικής Κυβερνήσεως πρός πάσαν αθόρυβον επικοινωνίαν των Γαλλικών και Ελληνικών Επιτελείων, θέλετε προσθέσει καταλλήλως τα εξής: Η Ελληνική Κυβέρνησις εργασθείσα και εργαζομένη αδιαλείπτως, όπως είναι όσον το δυνατόν καλλίτερον προετοιμασμένη δι' ενδεχομένας επιχειρήσεις, προσκρούει συνεχώς εις ελλείψεις απαραιτήτως αναγκαίου πολεμικού υλικού. Πρός πλήρωσιν τούτων κατ' επανάληψιν επεκαλέσθην το ενδιαφέρον της Γαλλικής και Αγγλικής Κυβερνήσεως και των Επιτελείων αυτών. Παρά πάσαν καλήν των θέλησιν, παρά τας επεμβάσεις τόσον των Υπουργείων των Εξωτερικών όσον και των Επιτελείων των Συμμάχων τά αποτελέσματα μέχρι σήμερον υπήρξαν λίαν φειδωλά. Η ενίσχυσις της Ελλάδος είναι απαραίτητος όπως δυνηθή ο ενισχυόμενος Ελληνικός Στρατός να αντισταθή αποτελεσματικώς εις ενδεχομένην επίθεσιν, ούτως ώστε να δώση τον καιρόν εις τας επικουρικάς δυνάμεις Αγγλίας και Γαλλίας να καταφθάσουν επί τόπου. Η δια των ιδίων της μέσων αντίστασις, εις ην πάντως [η Ελλάς] είναι αποφασισμένη να προβή κατά επιθέσεως ασχέτως πρός τας ζημίας εις ας θα εκτεθή η ιδία δεν θα συντελέση εις τον υπό τών Συμμάχων και αυτής [της ιδίας] επιδιωκόμενον κοινόν σκοπόν.*

Ελληνικές παραχωρήσεις χωρίς αντάλλαγμα

Όπως και να είναι, εάν κανείς λάβη τα ανωτέρω υπόψη του, ευχερώς αντιλαμβάνεται ότι η Ελλάδα, ήδη από την έναρξη του Β΄ Παγκόσμιου Πόλεμου, εξυπηρετούσε τον «σκοπό των Συμμάχων» - εν προκειμένω των Άγγλογάλλων· και αυτό με τίποτα δεν ήταν δυνατό να θεωρηθή «ουδετερότητα». Κατά συνέπεια, οφείλει κανείς να αναζητήση την αρχή του μίτου ηοποία εντοπίζεται στα τέλη του 1935. Τότε, πράγματι, στις 5 Δεκεμβρίου συγκεκριμένα, επισκέφθηκε τον Κωνσταντίνο Δεμερτζή, πρωθυπουργό τής χώρας, ο Βρετανός πρεσβευτής στην Αθήνα, Sir Sydney Philip Perigal Waterlow, και τον ερώτησε εάν, εν περιπτώσει επιθέσεως της Ιταλίας [κατά της Αγγλίας], η Ελλάς ήτο διατεθειμένη να συνδράμη την Αγγλίαν, ιδία δια παραχωρήσεως των λιμένων της, και εν τίνι μέτρω. Εζήτησεν ωσαύτως [ο Βρετανός πρεσβευτής] να μάθη ποία είναι η αμυντική δύναμις της Κρήτης εναντίον [ενδεχομένου] τοιαύτης επιθέσεως και στη συνέχεια διευκρίνισε στον Κ. Δεμερτζή ότι είχε ήδη θέσει τα ερωτήματα αυτά και στον βασιλιά Γεώργιο Β΄. Ο Δεμερτζής υποσχέθηκε στον Βρετανό διπλωμάτη πως έμελλε «να απαντήση

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΕΣΒΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

Πράγματι, τον σε πολιτικό επίπεδο συντονισμό της όλης προσπάθειας είχε αναλάβει ακριβώς ο πρεσβευτής στό Παρίσι, Νικόλαος Πολίτης. Αυτός αποτελεί προσωπικότητα ιδιαιτέρως ενδιαφέρουσα: Ήταν στενός συνεργάτης τού Ελευθέριου Βενιζέλου και αυτός που είχε ωθήσει, τόν Ιούνιο τού 1917, τήν κυβέρνηση τού «Κράτους τής Θεσσαλονίκης» να αναγνωρίση την ανάγκη ίδρυσης «Κράτους του Ισραήλ» στην Παλαιστίνη – πέντε μήνες πριν από την περίφημη δήλωση Μπάλφουρ! Ακόμη, είχε παίξει σημαντικό ρόλο στη θανατική καταδίκη και εκτέλεση Έξι ηγετικών στελεχών της αντιβενιζελικής παράταξης τό 1922. Στη συνέχεια όμως, αφ' ότου ο Ελευθέριος Βενιζέλος στράφηκε προς τη φασιστική Ιταλία, εγκατέλειψε αυτόν τον τελευταίο και, ενώ συνέχιζε να είναι πρεσβευτής της Ελλάδος στο Παρίσι, υπήρξε ο πρώτος που ειδοποίησε (όπως θα εξηγηθή στη συνέχεια) τον Παναγή Τσαλδάρη για τον σχεδιασμό του «βενιζελικού κινήματος» του 1935. Όταν αργότερα ήλθε στην εξουσία ο Μεταξάς, του προτάθηκε να αναλάβη το υπουργείο Εξωτερικών. Αυτός αρνήθηκε και προτίμησε να παραμείνη στο Παρίσι, όπου, έχοντας γίνει καθηγητής του Διεθνούς Δικαίου στο πανεπιστήμιο της Σορβόννης, συνέχισε να ασκή τα καθήκοντα του πρεσβευτή της Ελλάδος. Δεν έχει διαπιστωθή η τεκτονική ιδιότητά του· πιθανόν όμως νά ήταν ιουδαϊκής καταγωγής και οπωσδήποτε θεωρούσε τον Ιουδαϊσμό ως ηγετική πνευματική δύναμη της ανθρωπότητας. Πέθανε τον Μάρτιο του 1942 στις Κάννες, έχοντας καταβάλει μεγάλες προσπάθειες άρρηκτα να δέση τη χώρα μας στο πλευρό των Αγγλογάλλων και των Αμερικανών.

το ταχύτερο» και ζήτησε πάραυτα ακρόαση από τον βασιλιά. Ο Γεώργιος Β΄ –τέκτονας αγγλοτραφής καί πασίγνωστος, ακριβώς όπως και πολλά εξέχοντα και επιφανή μέλη του Βασιλικού Οίκου της Αγγλίας, φυσικά τον δέχτηκε αμέσως και επίσης αμέσως πήραν οι δυο τους την εξής απόφαση: [Να δοθή στον Βρετανό πρεσβευτή η απάντηση ότι] εν περιπτώσει ρήξεως η Ελλάς θα ταχθή άνευ πολιτικών όρων και απεριορίστως παρά το πλευρόν της Αγγλίας, εξυπακουομένου ότι θα συζητηθώσιν εν καιρώ οι στρατιωτικοί όροι της συμπράξεως.

Ο Δεμερτζής είδε στις 6 Δεκεμβρίου, δηλαδή τήν επομένη κιόλας, τον πρεσβευτή της Μεγάλης Βρετανίας και του έκανε την ακόλουθη «ανακοίνωση»: ...Εν περιπτώσει [ιταλοβρετανικής] ρήξεως η Ελλάς θα ταχθή απεριορίστως παρά το πλευρόν της Αγγλίας· και αυτολεξί προσέθεσε τα εξής (εκπληκτικά): ... Είμεθα βέβαιοι ότι η ευνοϊκή εν περιπτώσει συρράξεως τροπή των πραγμάτων υπέρ της Αγγλίας θα έχη και αγαθά δια την Ελλάδα αποτελέσματα, δικαιουμένων [διατηρουμένων] των απαραγράπτων δικαίων αυτής, διασαφηνίσας άμα ότι η πεποίθησίς μας αύτη ουδόλως πρέπει να θεωρηθή ως όρος της συμπράξεώς μας ήτις πάντως θα είναι απεριόριστος. Η Κρήτη πάντως –κατέληξε ο Κ. Δεμερτζής- εκείνη την εποχή ήταν τελείως ανοχύρωτος.

Βέβαια, έπρεπε οι συνεννοήσεις και δηλώσεις αυτές να γνωστοποιηθούν στις κυβερνήσεις των άλλων Κρατών της Βαλκανικής Συνεννόησης και να εκμαιευθή η εν προκειμένω συναίνεσή τους – δεδομένου μάλιστα ότι είχε ήδη συναφθή ελληνοτουρκική συμμαχία. Όμως αυτό καθόλου δεν προβλημάτισε τους τότε ιθύνοντες της χώρας μας.

Στίς 12 Δεκεμβρίου, πράγματι, ο Δεμερτζής κάλεσε τον Sir Sydney Waterlow και του δήλωσε ότι, ανεξάρτητα από τα «διαβήματα» που οι κυβερνήσεις των βαλκανικών χωρών θα έκαναν στο εγγύς μέλλον, ο βασιλιάς των Ελλήνων και η κυβέρνησή του «ενέμενον απολύτως» σε όσα του είχαν ανακοινωθή στις 6 Δεκεμβρίου.

Οι βρετανικοί... φόβοι και το «Μνημόνιο» συμμαχίας

Η συνέχεια -ακόμη και για τα ελληνικά δεδομένα- υπήρξε ακόμη εκπληκτικότερη. Η κρούση του Sir Sydney Waterlow προς τους Γεώργιο Β΄ και Κ. Δεμερτζή είχε γίνει λόγω της όξυνσης των μεταξύ Ιταλίας καί Μεγάλης Βρετανίας σχέσεων, που ήτανε καρπός του πολέμου της Αβησσυνίας. Οι Βρετανοί, πράγματι, είχαν ανησυχήσει μήπως η εναντίον αυτής της τελευταίας ιταλική εκστρατεία αποτελούσε προοίμιο επίθεσης κατά της Αιγύπτου· για αυτό και είχαν ωθήσει την Κοινωνία των Εθνών να επιβάλη κυρώσεις στην Ιταλία. Σχετικώς γρήγορα όμως αυτός ο φόβος τους διεσκεδάσθη, αλλά αυτοί επέμεναν.

Έτσι, στις 7 Φεβρουαρίου 1936 ο Sir Sydney Waterlow έκανε νέο διάβημα πρός τόν Στέφανο Παπαρρηγόπουλο, υπουργό Αεροπορίας, τέκτονα βέβαια (και ανώτατο αξιωματικό του ελληνικού Βασιλικού Ναυτικού) αυτήν τη φορά. Η αφήγηση αυτού του τελευταίου έχει ως εξής: Ο Άγγλος πρεσβευτής με παρεκάλεσε, κατ' εντολήν της κυβερνήσεώς του, όπως ο παρά τη Αγγλική Πρεσβεία Ναυτικός Ακόλουθος έλθη εις επαφήν μετά τού Ναυτικού Επιτελείου προς συζήτησιν καί διακανονισμόν συνεργασίας του στόλου ημών μετά του Αγγλικού δι' ην περίπτωσιν επήρχετο αγγλοϊταλική ρήξις, περίπτωσις ην ο πρεσβευτής εχαρακτήρισε συμφώνως προς ανακοίνωσιν του Υπουργείου του ως απίθανον. Η συνεργασία αύτη θ' απέβλεπε και εις εξασφάλισιν των συγκοινωνιών και του εμπορίου εν τή Μεσογείω δια του καταρτισμού καταλλήλων νηοπομπών εις ας θα συμμετέχωσι και ελληνικά πλοία. Την παράκλησιν ταύτην του κ. Waterlow απεδέχθην, εμείναμε δε σύμφωνοι όπως και χάριν του επιδιωκομένου σκοπού συστήσωμεν εις τους εντεταλμένους την διεξαγωγήν των ανωτέρω συνεννοήσεων απόλυτον εχεμύθειαν. Καί την επομένη, 8η Φεβρουαρίου, ήλθε το επιστέγασμα της α' φάσης της όλης κίνησης: Διά προσωπικής επιστολής ο Πρεσβευτής (Sir Sydney Waterlow), μοι (στον Στ. Παπαρρηγόπουλο) προσέθεσεν σήμερον ότι η χθεσινή αίτησίς του δέον να επεκταθή και εις επαφήν μετά της ημετέρας Αεροπορίας του προσεχώς εκ Ρώμης αφικνουμένου Άγγλου Αεροπορικού Ακολούθου, διωρισμένου και παρά τη ενταύθα Πρεσβεία.

Εκείνο που -και πάλι- προκαλεί έκπληξη είναι ότι στις 8 Φεβρουαρίου, δηλαδή την ίδια ημέρα της επίσκεψης του Sir Sydney στον Στ. Παπαρρηγόπουλο, είχανε ήδη καταστρωθή, σε «Μνημόνιο», όχι μόνο το πλαίσιο αλλά και οι λεπτομέρειες της ελληνοβρετανικής συνεργασίας στο Αιγαίο. (Όπως ευχερώς καταλαβαίνει κανείς, το περιεχόμενο του «Μνημονίου» αυτού ουδέποτε δημοσιοποιήθηκε από την ελληνική πλευρά.) Οι λεπτομέρειες, πάντως, υπήρξαν οι ακόλουθες:

Α΄. (Use of Harbours): Το βρετανικό Βασιλικό Ναυτικό θα μπορούσε ελεύθερα να χρησιμοποιή ελληνικά λιμάνια για τον ανεφοδιασμό σκαφών του σε καύσιμα· η ελληνική πλευρά, πάλι, θα έπαιρνε όλα τα αναγκαία μέτρα, ώστε να μη αποκαλυφθή η στά νερά της χώρας μας κίνηση των βρεταννικών πετρελατοφόρων.

Β΄. (Repair Facilities): Οι Βρετανοί θα μπορούσαν να επισκευάζουνε τα πλοία τους στόν ναύσταθμο της Σαλαμίνας· και προκειμένου να επιτευχθή η καθοριστική επιτάχυνση των επισκευών που θα κρίνονταν αναγκαίες, έμελλε να επιβληθή όχι μόνο αύξηση του εκεί εργατικού δυναμικού αλλά και η νυχθημερόν εργασία του υπό την καθοδήγηση και επίβλεψη, ενδεχομένως, ειδικευμένων εργατών από βρετανικά ναυπηγεία.

Γ΄. (Active Cooperation of the Hellenic Navy): Το ελληνικό Βασιλικό Ναυτικό θα γινόταν «αντικείμενο προσοχής» από τη βρετανική πλευρά, έτσι ώστε, σε περίπτωση ιταλοβρετανικής σύρραξης, γρήγορα να βρεθή στην κατάσταση της «μέγιστης αποτελεσματικότητάς του».

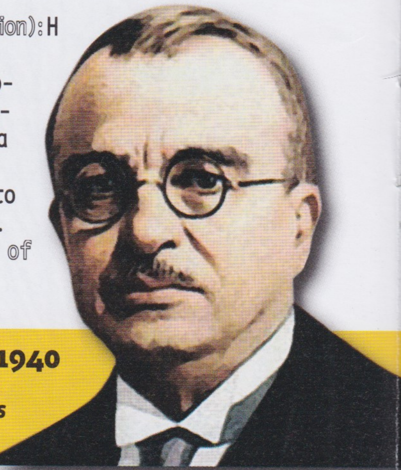
Δ΄. (Material): Η Ελλάδα όφειλε να συγκροτήση αποθέματα από νάρκες, ανθυποβρυχιακά δίχτυα, βόμβες βυθού και ναρκαλιευτικά μέσα. Οι Βρετανοί, πάλι, θα φρόντιζαν να καλύψουν τις ελληνικές ελλείψεις σέ ΤΝΤ (τρινιτρουόλη), υλικού απαραίτητου στο να κατασκευάζονται βόμβες βυθού.

Ε΄. (Operational): Η ελληνική πλευρά όφειλε από μόνη της να βρη αποτελεσματικό τρόπο συμβολής της στην προσπάθεια του βρετανικού Βασιλικού Ναυτικού επικεντρώνοντας την προσοχή της ιδίως στα αντιτορπιλλικά και τα υποβρύχιά της.

ΣΤ΄. (Recognition): Η ελληνική πλευρά έπρεπε να γνωστοποιήση στη βρετανική τα συνθήματα αναγνώρισης πού χρησιμοποιούσε το ελληνικό Ναυτικό.

Ζ΄. (Defence of

Οι τρεις πρωταγωνιστές της 28ης Οκτωβρίου 1940

Μεταξάς, Τσιάνο και Ντούτσε. Για πολλούς ιστορικούς ο δεύτερος παρέσυρε τον Μουσολίνι να επιτεθεί στην Ελλάδα εξυπηρετώντας αλλότρια συμφέροντα

Bases): Η ελληνική πλευρά ήτανε υποχρεωμένη να πληροφορήση αμέσως τη βρετανική σχετικώς με τα αμυντικά μέσα (ιδίως αντιαεροπορικά) που υπήρχαν ή έμελλαν να εγκατασταθούν σε σημεία (όπως π.χ. η Σαλαμίνα) που ιδιαιτέρως ενδιέφεραν το βρετανικό Βασιλικό Ναυτικό.

Η΄. (Trade Protection): Με έδρα τη Θεσσαλονίκη έπρεπε να εφαρμοστή ελληνοβρετανικό σύστημα ελέγχου της από τη Μαύρη θάλασσα πρός την Ανατολική Μεσόγειο θαλάσσιας κυκλοφορίας, έτσι ώστε αυτή να μη κινδυνεύη λόγω της παρουσίας, στα Δωδεκάνησα, των Ιταλών.

Ο Μουσολίνι θορυβείται και αντιδρά

Αυτά όμως είναι μια άλλη ιστορία, ενώ το δικό μας ενδιαφέρον εδώ και τώρα εστιάζεται στα καθ' ημάς και μάλιστα στη Μεσόγειο. Ορθώς λοιπόν ο Μουσολίνι θορυβήθηκε λόγω της γερμανοβρετανικής συνεννόησης και της συνακόλουθης ελληνοβρετανικής ναυτικής συμφωνίας και άρχισε να εκλαμβάνη οποιαδήποτε ελληνική πρωτοβουλία στην ανατολική Μεσόγειο ως μέτρο κατά της Ιταλίας.

Έτσι, έφτασε στο σημείο, τον Φεβρουάριο του 1939, να κάνη λόγο για «ουδετεροποίηση του Ισθμού της Κορίνθου» και της εκεί διώρυγας, εφ' όσον αυτή, εάν διαπλατυνόταν, όπως τότε σχεδιαζόταν, θα εξυπηρετούσε ανάγκες περισσότερο βρετανικές παρά ελληνικές.

Οφείλει πάντως να υπογραμμίση κανείς ότι η στάση αυτή του Μουσολίνι δεν ήταν παράλογη. Οι Βρετανοί ενδιαφέρονταν κυρίως για τον από αυτούς «έλεγχο των θαλασσών»· και μοναδικός τότε αντίπαλός τους –και μάλιστα στη Μεσόγειο– ήταν η Ιταλία. Η βρετανική κυβέρνηση επιπλέον, μετά τη σύναψη της «ναυτικής συμφωνίας» με το Ράιχ, δεν μπορούσε να είναι πεπεισμένη πως, σε περίπτωση ιταλοβρετανικής σύγκρουσης, η Γαλλία θα τασσόταν στο πλευρό του Ηνωμένου Βασιλείου.

Τον Ιούλιο του 1936, πράγματι, η γαλλική κυβέρνηση δήλωσε ότι θεωρούσε ως ατονησάσας τας αναληφθείσας έναντι της Αγγλίας υποχρεώσεις αμοιβαίας βοηθείας εις περίπτωσιν ιταλικής επιθέσεως εν τη Μεσογείω.

Συνεπώς, η ελεύθερη χρησιμοποίηση των γαλλικών λιμανιών από τον βρετανικό Στόλο παρέμενε αμφίβολη· άρα έπρεπε να παγιωθή η βρετανική επιρροή στην Ελλάδα· και δεδομένου ότι η ηγεσία του ελληνικού Ναυτικού είχε σπεύσει εγγράφως να δηλώση την προθυμία της να εφαρμόση τη συμφωνία του Κ. Δεμερτζή με τον Sir Sydney Waterlow, η προσπάθεια αυτή των Βρετανών έμελλε, ήδη από το πρώτο εξάμηνο του 1936, να εξελιχθή σε επίπεδο πολιτικό πια.

Το κείμενο αυτό είναι απόσπασμα από το βιβλίο του καθηγητή Δημήτρη Μιχαλόπουλου που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Λόγχη»

ΜΕ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΣΥΓΚΑΤΑΘΕΣΗ ΟΙ ΒΡΕΤΑΝΟΙ ΕΛΕΓΧΟΥΝ ΤΗΝ ΜΕΣΟΓΕΙΟ

Οι ελληνικές θάλασσες και τα παράλια έμπαιναν κάτω από τον έλεγχο των Βρετανών, ενώ ο ελληνικός Στόλος γινότανε βοηθητικός του βρετανικού Βασιλικού Ναυτικού. Αυτό όμως δεν ήτανε το περισσότερο εκπληκτικό· αυτό που, πράγματι είναι δύσκολο ακόμη και να διανοηθή κανείς είναι ότι όλα αυτά έγιναν με τη συγκατάθεση της... εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας! Την άνοιξη τού 1935, πράγματι, επιτεύχθηκε η σύναψη γερμανοβρετανικής συμφωνίας, που δημοσιεύθηκε στις 19 Ιουνίου 1935. Σύμφωνα με αυτήν, ο γερμανικός στόλος δεν θα ξεπερνούσε το 35% του βρετανικού, ενώ η γερμανική πολεμική αεροπορία θα μπορούσε να αναπτυχθή μέχρις ότου γίνη «ισότιμη» με την «ισχυρότερη ευρωπαϊκή». Αυτό εν ολίγοις σήμαινε πως οι Γερμανοί περιόριζαν τη δράση των ναυτικών τους δυνάμεων στη Βόρεια θάλασσα και τη Βαλτική και οιονεί παραιτούνταν από τη Μεσόγειο, που περιερχόταν έτσι στον έλεγχο του Βασιλικού Ναυτικού του Ηνωμένου Βασιλείου. Έτσι, ακριβώς κατά τις παραμονές της επίσκεψης του Sir Sydney Waterlow στόν Κ. Δεμερτζή, ο Konstantin von Neurath, υπουργός Εξωτερικών του Ράιχ, σε συνομιλία του με τον Αλέξανδρο Ρίζο-Ραγκαβή, πρεσβευτή της Ελλάδος στο Βερολίνο, τόνισε ότι, λόγω της υπογραφής της γερμανοβρετανικής συμφωνίας, «ολόκληρος ο βρετανικός στόλος σύντομα έμελλε να μετασταθμεύση στη Μεσόγειο» και πως «η Ελλάδα έπρεπε στο εξής να στηρίζεται στην Αγγλία».

Αυτή υπήρξε η αρχή της περίφημης «συνεννόησης» (entente) του εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ με το Ηνωμένο Βασίλειο, η εμμονή στην οποία του Χίτλερ υπήρξε βασική αιτία της ήττας του Άξονα. Τα σχετικά, πράγματι, με το επεισόδιο της Δουνκέρκης, στα τέλη του Μαΐου του 1940, οπότε παραδόξως σταμάτησε η προς την πόλη αυτήν και το λιμάνι της νικηφόρα προέλαση της Wehrmacht, με αποτέλεσμα τη ματαίωση της ολοσχερούς συντριβής των Βρετανών, είναι από καιρό γνωστά και δεν χρειάζονται περαιτέρω ανάλυση.

Σύμφωνα με τα έως τώρα γνωστά στοιχεία πάντως, κύριος υπέρμαχος τής γερμανοβρετανικής συνεννόησης αναδείχθηκε τελικώς ο Neville Chamberlain, σκοπός του οποίου ήτανε η στροφή του εθνικοσοσιαλιστικού Ράιχ προς τα ανατολικά, ώστε να συντριβή από αυτό η Σοβιετική Ένωση. Ως γνωστόν όμως, τον Μάιο του 1940, ο ίδιος ο Chamberlain, «πρωθυπουργός της ειρήνης» όπως ήθελε να λέγεται, έπεισε τον βασιλιά της Αγγλίας Γεώργιο Ϛ΄ να δεχτή την παραίτησή του και να ορίση αντικαταστάτη του στο πρωθυπουργικό αξίωμα τον Winston Churchill, γυιο Αμερικανίδας, τον οποίο όμως ο ίδιος ο μονάρχης δεν τον ήθελε επικεφαλής της βρετανικής κυβέρνησης, διότι θεωρούσε καταλληλότερο τον υποκόμη Halifax, υπουργό των Εξωτερικών και οπαδό της πολιτικής του Chamberlain. Τελικά ο βασιλιάς υπέκυψε και ο Churchill έγινε πρωθυπουργός· τον ίδιο χρόνο ο Chamberlain πέθανε, ενώ ο Halifax, σταθερώς σε σιωπηρή διαμάχη με τον Churchill, αναγκάστηκε να αφήση το υπουργείο των Εξωτερικών (όπου τον διαδέχτηκε ο Anthony Eden) και να δεχτή να γίνη πρέσβυς του Ηνωμένου Βασιλείου στην Ουάσινγκτον...

1939 Η παντοδύναμη Σοβιετική Ένωση απαιτεί και η ανυπεράσπιστη Ρουμανία υποκύπτει στο σοβιετικό τελεσίγραφο

του Θεόδωρου Μανιάτη

Στα τέλη του 1939, στη Δύση, ο παράξενος πόλεμος συμπληρώνει το τέταρτο μήνα του. Στα γαλλογερμανικά σύνορα, στη σκιά επιβλητικών οχυρωματικών έργων, στρατιώτες απλώνουν ανέμελα τις μπουγάδες τους σε απόσταση βολής οι μεν από τους δε, τα αεροπλάνα που πετούν πάνω από τα κεφάλια τους αντί για βόμβες σκορπίζουν προκηρύξεις ενώ τα μεγάφωνα μεταδίδουν περισσότερα τραγούδια παρά συνθήματα λιγότερο ή περισσότερο εμπρηστικά.

Ο πόλεμος που η Γαλλία και η Βρετανία κήρυξαν εναντίον της Γερμανίας όχι μόνο δεν έσωσε τελικά την Πολωνία από ένα κακό τέλος, αλλά συνεχίζει να κρατά την ήπειρο ολόκληρη σε κατάσταση παράλυσης.

Η Γερμανία από τη πλευρά της ελπίζει ότι στο τέλος θα πρυτανεύσει η λογική και η ένταση θα καταλαγιάσει. Αντίθετα η Σοβιετική Ένωση, με την κρυφή ελπίδα, ότι στο τέλος οι καπιταλιστικές δυνάμεις θα εμπλακούν σε μια γενικευμένη σύρραξη, προετοιμάζεται μέσα στη σιωπή για την επόμενη ημέρα, αξιοποιώντας τα απίθανα κέρδη που προκύπτουν από το μυστικό σύμφωνο που συνοδεύει το σύμφωνο Molotov–Ribbentrop.

Οι Δυτικοί προδίδουν και την Φινλανδία

Η εισβολή στη Φινλανδία είναι μόνο η αρχή. Το αποτέλεσμα της έκβασης προδιαγεγραμμένο. Ύστερα από αντίσταση 105 ημερών, πρακτικά μόνη κι αβοήθητη η Φινλανδία υποχρεώνεται να καταθέσει τα όπλα. Η Δύση για μια ακόμη φορά, όπως συνέβη και με την Πολωνία, την οποία ας μη ξεχνάμε, η ίδια είχε οδηγήσει στον πόλεμο εναντίον του Ράιχ, αντιδρά χλιαρά στην απόφαση ενός λαού να αντισταθεί στους εισβολείς του με κάθε τίμημα.

Η Ρουμανία όπως και η Φινλανδία δεν έχει μόνο κοινά σύνορα με τη Σοβιετική Ένωση. Έχει μαζί της ανοικτούς λογαριασμούς από το 1918, από την εποχή που το κοινοβούλιο της Βεσσαραβίας, είχε αποφασίσει με μεγάλη πλειοψηφία, την ενσωμάτωση της περιοχής στο ρουμανικό Βασίλειο. Η Ρουμανία έχει κάθε λόγο να πιστεύει ότι οι εγγυήσεις των Δυτικών για την ασφάλεια των συνόρων της έχουν πλέον ελάχιστη πρακτική αξία. Το πάθημα της Πολωνίας, είναι πολύ πρόσφατο για να ξεχαστεί. Η Ρουμανία γνωρίζει ότι η ώρα της κρίσης πλησιάζει και σ' αυτή την ώρα της κρίσης θα βρεθεί τραγικά μόνη.

Η Ρουμανία αναζητά νέους συμμάχους

Στο καθιερωμένο μήνυμα της Πρωτοχρονιάς με αποδέκτες τις ένοπλες δυνάμεις και το ρουμανικό λαό, ο Βασιλιάς της Ρουμανίας Κάρολος ΙΙ δεν κρύβει τις βαθύτερες ανησυχίες του για τα όσα δραματικά συμβαίνουν στο χώρο της Ανατολικής Ευρώπης:

«Κατά την πρώτη ημέρα του Νέου Έτους, η σκέψη μου στρέφεται προς σας, τους υπερασπιστές των συνόρων. Ακλόνητοι φρουροί της εθνικής ολότητας, η Χώρα στηρίζεται στη πίστη σας και την επάρκειά σας για την ενδυνάμωση της μελλοντικής της ισχύος. Σήμερα, από τη στιγμή που οι περιστάσεις για τις οποίες δεν ευθυνόμαστε μας επέβαλαν να καλέσουμε στα όπλα σημαντικό αριθμό στρατιωτών οφείλετε να καταβάλετε κάθε προσπάθεια για να συμπληρωθεί η προετοιμασία σας. Να έχετε πάντα σαν παράδειγμα τις ηρωικές και αφοσιωμένες προσπάθειες εκείνων, οι οποίοι έφεραν παλαιότερα την ένδοξη στολή, την οποία φέρετε σεις σήμερον. Η εμπιστοσύνη η δική μου και ολόκληρης της χώρας στα πρόσωπά σας, ας έχει σαν αντάλλαγμα την νομιμοφροσύνη, την οποίαν θα επιδείξετε, επιτελώντας σε κάθε στιγμή το καθήκον σας. Όλη η θερμότητα της ψυχής μου στρέφεται προς εσάς προς τους οποίους αποστέλλω τις ευχές μου για το νέο χρόνο. Είθε ο θεός να μας δώσει ειρήνη, ηρεμία και επιτυχία στις προσπάθειές μας».

Το βασικό μέλημα του Βασιλιά, που βλέπει ξεκάθαρα την καταιγίδα να πλησιάζει. Το Σύμφωνο Molotov–Ribbentrop δεν προμηνύει τίποτα καλό. Η ανακατάταξη των συνόρων στο χώρο της ανατολικής Ευρώπης είναι ένα πιθανό ενδεχόμενο και τα πρώτα δείγματα έχουν φανεί. Η πολιτική του Βασιλιά είναι από τη μία να κρατήσει όσο μπορεί περισσότερο συσπειρωμένο το λαό γύρω από το θρόνο και το μονοκομματικό κράτος και από την άλλη να αναζητήσει συμμαχίες περισσότερο αποτελεσματικές.

Στην πρώτη περίπτωση η Κυβέρνηση επιχειρεί μέσα στον Ιανουάριο μια πράξη εντυπωσιασμού. Μια γενική αμνηστία ανοίγει τις φυλακές και απελευθερώνονται χιλιάδες αγωνιστές, οι περισσότεροι από αυτούς μέλη και στελέχη της Σιδηράς Φρουράς. Από τους

Η ΕΥΡΩΠΗ ΦΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο ΣΤΑΛΙΝ ΚΑΙΡΟΣΚΟΠΕΙ

τόπους εξορίας, άλλοι πολιτικοί κρατούμενοι, χαρακτηρισμένοι από το μονοκομματικό Κράτος σαν αντιφρονούντες μιάσματα και εγκληματίες επιστέφουν και πάλι στις πόλεις και τα χωριά τους.

Στην Δεύτερη περίπτωση, στην αναζήτηση καινούριων συμμαχιών το Καθεστώς καταβάλει κάθε προσπάθεια να προσεγγίσει την Γερμανία.

Η Ρουμανία επιχειρεί μέσα από οικονομικού τύπου ανοίγματα να εξορκίσει το ένοχο φιλοδυτικό παρελθόν της και να πάρει άφεση αμαρτιών για το ρόλο της, στο πλευρό της Πολωνίας τον Σεπτέμβριο του περασμένου χρόνου. Η Γερμανία με τη σειρά της βάζοντας πάνω από τις όποιες διαφορές την raison d' etat ευνοεί την παραπέρα συνεργασία. Η οικονομική συμφωνία της 7ης Απριλίου 1940 με την οποία η κυβέρνηση του Gheorghe Tătărescu δεσμευόταν να στέλνει στην Γερμανία το μεγαλύτερο μέρος των εξαγωγών της σε δημητριακά και πετρέλαιο, είναι ένας σημαντικός σταθμός στη συνεργασία των δύο χωρών και ίσως ένα κλειδί ερμηνείας για την εξέλιξη των στρατιωτικών γεγονότων στη Βόρεια Ευρώπη.

Δύο ημέρες αργότερα από την υπογραφή της σημαντικής οικονομικής συμφωνίας, με την Ρουμανία, στις 9 Απριλίου ο Γερμανός πρεσβευτής στη Μόσχα Von der Schulenburg επισκέπτεται τον Επίτροπο επί των Εξωτερικών Vyacheslav Mikhailovich Molotov για να τον ενημερώσει, στα πλαίσια των υποχρεώσεων που απέρρεαν από το 3ο άρθρο του Γερμανοσοβιετικού συμφώνου, σχετικά με τα μέτρα, που σκοπεύει να πάρει η κυβέρνησή του απέναντι στη Δανία και τη Νορβηγία. Ο Ρώσος κομισάριος ακούει μάλλον ανακουφισμένος το καλό νέο. Θα πει: *«Ευχόμαστε στην Γερμανία πλήρη επιτυχία στα αμυντικά μέτρα που πρόκειται να λάβει».*

Η Σοβιετική απειλή γίνεται ξεκάθαρη

Τα πολεμικά γεγονότα στη Δύση αποσπούν τη προσοχή του κόσμου από τη Σοβιετική Ένωση η οποία κάνει τους δικούς της σχεδιασμούς στη σιωπή. Αποφασισμένη να πάρει πίσω τη Βεσσαραβία, την οποία είχε χάσει το 1918, έστω και με πόλεμο, συγκροτεί το Νότιο Μέτωπο με επικεφαλής το Στρατηγό Ζύκωβ. Από τα μέσα Απριλίου ισχυροί σχηματισμοί αυτού του μετώπου προωθούνται και αναπτύσσονται όλο και πιο κοντά στα ρωσο-ρουμανικά σύνορα. Η Ρουμανική Κυβέρνηση δεν μπορεί να το αγνοήσει αυτό που μοιάζει σαν μία ξεκάθαρη προειδοποίηση.

Στις 10 Μαΐου ο παράξενος πόλεμος στη Δύση παύει να είναι παράξενος. Σε πυκνούς σχηματισμούς η γερμανική αεροπορία εμφανίζεται πάνω από Βέλγιο, Ολλανδία και Βόρεια Γαλλία βομβαρδίζοντας στόχους στρατιωτικής σημασίας. Στη Βρετανία η Κυβέρνηση Arthur Neville Chamberlain παραιτείται και ο Winston Leonard Spencer-Churchill παίρνει εντολή να σχηματίσει καινούρια. Στις 12 προς 13 Μαΐου γερμανικά τεθωρακισμένα καταφέρνουν να περάσουν αιφνιδιαστικά το Μόζα (Μεύση) κοντά στο Σεντάν. Ένα ρήγμα σε διάστημα ωρών γίνεται διάδρομος και όλα δείχνουν ότι ο δρόμος προς τη θάλασσα είναι πια μία πολύ εύκολη υπόθεση.

Τσώρτσιλ και Τσάμπερλαιν... ο πρώτος έγινε πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας μετά την παραίτηση του δευτέρου και παρά την αρνητική εισήγηση αυτού

Στις 18 Μαΐου την ώρα που τα γερμανικά άρματα εμφανίζονται στο Λομπέζ έτοιμα να περάσουν το ποταμό Ουάζ, στη Ρουμανία, το πρακτορείο Ράντορ μεταδίδει ένα λακωνικό ανακοινωθέν του Υπουργείου των Στρατιωτικών που για την ώρα λίγοι μπορούν να κατανοήσουν τη πραγματική του σημασία:

«Οι αλλοδαποί, που δεν έχουν δικαίωμα εξάσκησης επαγγέλματος και μπήκαν στη χώρα μετά τη 1/9/39 οφείλουν να εγκαταλείψουν τη χώρα, το αργότερο μέχρι τις 30 Μαΐου. Όσοι δεν συμμορφωθούν θα περιοριστούν σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως».

Στις 2 Ιουνίου η Γερμανία σε ένδειξη καλής θέλησης προσφέρεται να αντικαταστήσει με γερμανικές, τις Αγγλογαλλικές εγγυήσεις σχετικά με την εδαφική ακεραιότητα του Ρουμανικού Βασιλείου. Μοναδική προϋπόθεση είναι να επιλυθούν πρώτα κάποια θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος που παραμένουν σε εκκρεμότητα και αφορούν το Βασίλειο της Ρουμανίας και τη Σοβιετική Ένωση. Κομψά οι Γερμανοί υπενθυμίζουν στη ρουμανική κυβέρνηση το πρόβλημα της Βεσσαραβίας και προσφέρουν λίγο χρόνο για ώριμη σκέψη όσο η Σοβιετική Ένωση για την ώρα, τακτοποιεί τα του «οίκου της» ψηλά στη Βαλτική. (14-17 Ιουνίου).

Στις 18 Ιουνίου, τέσσερις μόλις ημέρες μετά από την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στο Παρίσι, ο Molotov καλεί στο γραφείο του τον Schulenburg.

«Ο Molotov με κάλεσε απόψε στο γραφείο του και μου εξέφρασε τα θερμότερα συγχαρητήρια της σοβιετικής κυβέρνησης για τη λαμπρή επιτυχία των γερμανικών δυνάμεων».

Μετά από τον εθιμοτυπικό πρόλογο και τις φιλοφρονήσεις ο Κομισάριος επί των Εξωτερικών μπαίνει στην ουσία της πρόσκλησης. Θεωρεί ευκαιρία να ενημερώσει τον Γερμανό Πρέσβη για τα μέτρα που η Σοβιετική Ένωση αναγκάσθηκε να λάβει για να διευκολύνει την «συνεργασία» της με τις Βαλτικές χώρες. Ο Schulenburg δεν σχολιάζει.

Ρουμανική στροφή υπέρ της Γερμανίας

Μετά τη συνθηκολόγηση του Βελγίου την ώρα που τα γερμανικά τεθωρακισμένα απέχουν μόλις 7 χιλιόμετρα από τη Δουνκέρκη, ο Βασιλιάς Κάρολος ΙΙ εκφράζει και δημόσια πλέον ότι ο νικητής του πολέμου δεν μπορεί να είναι άλλος από τη Γερμανία. Πραγματικά στις 21 Ιουνίου 1940, η Γαλλία, προστάτιδα και εγγυήτρια της ρουμανικής ανεξαρτησίας, βάζει τέλος σε μια παράλογη σύρραξη. Από τη μία στιγμή στην άλλη, η δυτικόφιλη οικονομικοπολιτική ελίτ της Ρουμανίας κάνει στροφή 180 μοιρών αναζητά σωσίβιο σωτηρίας μέσα σε ένα όψιμο φιλογερμανισμό ενστερνιζόμενη σε μεγάλο βαθμό τις ιδέες της μέχρι τα χθες παράνομης Σιδηράς Φρουράς.

Στις 23 Ιουνίου την ώρα που στο λιμάνι

της Μπουλόν οι Βρετανοί επιχειρούν απεγνωσμένα να κρατήσουν σε απόσταση τους Γερμανούς ο Βασιλιάς Κάρολος σε μια ξεκάθαρα συμβολική κίνηση δέχεται σε ακρόαση στο Παλάτι του Βουκουρεστίου τον επικηρυγμένο μέχρι τα χθες, αντάρτη Λεγεωνάριο Horia Sima που παρουσιάζεται σαν διάδοχος του Κοντρεάνου. Αυτό σημαίνει ότι μια σειρά διαβουλεύσεων και παρασκηνιακών ενεργειών με την πρωτοβουλία του Στρατηγού Mihail Moruzov έχουν φτάσει σε αίσιο τέλος και ο ιστορικός συμβιβασμός έχει επιτευχθεί.

Στις 24 Ιουνίου είναι σειρά του Molotov να καλέσει στο Κρεμλίνο το Γερμανό πρεσβευτή Von der Schulenburg. Μέσα σε ένα φιλικό χαλαρό περιβάλλον ο Κομισάριος των εξωτερικών εκφράζει τη πρόθεση της κυβέρνησής του να κάνει χρήση του 3ου άρθρου του μυστικού συμφώνου που συνόδευε το Γερμανοσοβιετικό σύμφωνο του 1939.

Η Σοβιετική Ένωση στα πλαίσια της επανόρθωσης των προηγούμενων αδικιών που έχει υποστεί, δεν διεκδικεί από τη Ρουμανία μόνο την επαρχία της Βεσσαραβίας αλλά προβάλει αξιώσεις και για τη Βόρεια Μπουκοβίνα. Οι σοβιετικές προθέσεις διαβιβάζονται στο Βερολίνο και στο Υπουργείο των Εξωτερικών γίνονται αντικείμενο προσεκτικής μελέτης. Για τη Βεσσαραβία το θέμα είναι ξεκάθαρο. Η Γερμανία δεν έχει ζωτικά συμφέροντα στην περιοχή και το θέμα περιχαρακώνεται με ακρίβεια στο άρθρο 3 του μυστικού πρωτοκόλλου. Όμως η διεκδίκηση της Μπουκοβίνας δημιουργεί έντονο προβληματισμό. Παρά τους ισχυρισμούς των Σοβιετικών η περιοχή, πέρα από το γεγονός ότι δεν είχε αποτελέσει ποτέ τμήμα της Αυτοκρατορίας των Τσάρων, ούτε είχε γίνει ποτέ αντικείμενο συζήτησης των δύο επιτροπών που είχαν συντάξει το γερνανοσοβιετικό σύμφωνο του περασμένου χρόνου.

Όμως με 10 μόλις μεραρχίες στραμμένες στην ανατολή οι Γερμανοί οφείλουν να υποβιβάσουν την αξία του γεγονότος και απλά να υπενθυμίσουν στους σοβιετικούς την υποχρέωσή τους να μεριμνήσουν για την ασφάλεια των 100.000 Volkksdeutschen των υπό προσάρτηση περιοχών.

Ο Βασιλιάς Κάρολος εμψυχώνει τον λαό του

Λίγες ώρες αργότερα ο Βασιλιάς της Ρουμανίας Κάρολος μιλά στο Ραδιόφωνο. Επίσημα αναγγέλλει το πέρασμα από το Κράτος Εθνικής Αναγέννησης στο Εθνικό Κράτος και απευθύνει στο λαό μια παθητική έκκληση για ενότητα:

«Ανώτατα όργανα του μετώπου της Εθνικής Αναγέννησης μου απηύθυναν έκκληση με την οποία με παρακαλούσαν ν΄ αναλάβω την ανώτατη διεύθυνση της μοναδικής ολοκληρωτικής πολιτικής οργάνωσης η οποία αποτελεί το κόμμα του΄Εθνους. Δέχθηκα το βάρος πεπεισμένος ότι εκπληρώνω ύψιστο καθήκον απέναντι στη χώρα και το΄Εθνος.

Δέχθηκα με πλήρη συνείδηση όλες τις ζωτικές και ενεργείς δυνάμεις, που εμπνέονται από την αγάπη για τη πατρίδα κάτω από την άμεση εποπτεία αυτού του ίδιου του φύλακα των πεπρωμένων της Πατρίδος για να μπορέσω να πραγματοποιήσω αποτελεσματικότερα και κατά τρόπον περισσότερο αποφασιστικό την ένωση αυτή, των σκέψεων και αισθημάτων των οποίων τόση ανάγκη η Ρουμανία έχει, ιδιαίτερα σήμερα, που δεν μπορούμε να γνωρίζουμε τι μας επιφυλάσσει το μέλλον.

Ένας μόνο σκοπός, μία μόνη σκέψη, μία μόνη προσπάθεια, μία μόνη ενέργεια, μία μόνη ψυχή, πρέπει να κινούν ολόκληρο το Έθνος και να μαγνητίζουν το έργον καθενός από μας. Ο καταστατικός μας χάρτης επιβάλλει σε όλους το καθήκον να θεωρούν την Πατρίδα και το Έθνος σαν τη σπουδαιότερη βάση του προορισμού τους στη ζωή. Μέσα από τη δημιουργία του υπό την διεύθυνσή μου κόμματος του΄Εθνους θέτω στη διάθεση της Ρουμανίας και των Ρουμάνων τα μέσα για την υλοποίηση αυτού του σκοπού με το δυνατόν ταχύτερο και αποτελεσματικότερο τρόπο. Η παρούσα στιγμή είναι μεγάλη για την ιστορία της ανάπτυξής μας. Είναι η στιγμή κατά την οποία ο κάθε Ρουμάνος οφείλει να εννοήσει ότι ύψιστο καθήκον του είναι να αποτελέσει μέλος αυτής της κυψέλης.

Σήμερα κάνω έκκληση προς την νέα γενεά ζητώντας από αυτή να προσέλθει σ' αυτή τη κυψέλη της εθνικής αναγέννησης.

Κατά συνέπεια, σήμερα αναλαμβάνω την συνέχιση της νέας οδού, όπως την χάραξε ο καταστατικός χάρτης του 1938 και απευθύνω προς το κόμμα του έθνους το οποίο έχει ολοκληρωτική οργάνωση την θερμή ευχή όπως μέσα από τις πράξεις του κατοχυρωθεί η ασφάλεια και η ησυχία του μέλλοντος της Ρουμανίας».

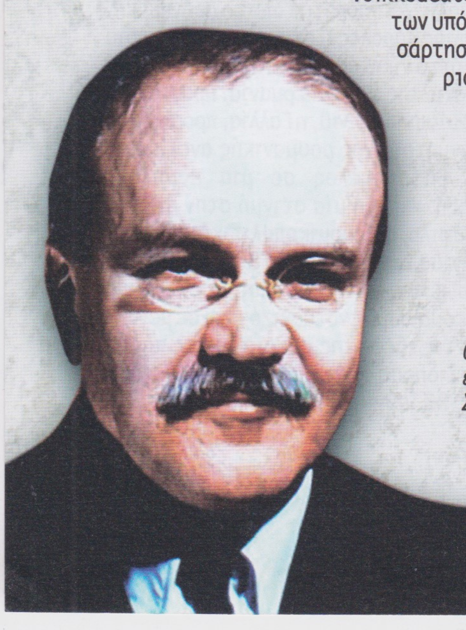
Τελεσίγραφο και για την Βόρειο Μπουκοβίνα

Στις 25 Ιουνίου η Σοβιετική Ένωση αναγγέλλει την αποκατάσταση των σχέσεών της με τη Γιουγκοσλαβία με αντίστοιχους πρεσβευτές τον Milan Gabrilovic στη Μόσχα και το V.A.Plotnikov στο Βελιγράδι. Την επομένη 26 ένα ουκάζιο του Πρεζίντιουμ του Ανώτατου Σοβιέτ θέτει τη σοβιετική βιομηχανία σε κατάσταση πολεμικής ετοιμότητας Στις 10 το βράδυ της ίδιας ημέρας ο Molotov καλεί στο Κρεμλίνο τον Ρουμάνο πρεσβευτή Gheorghe Davidescu. Η ώρα για τη τακτοποίηση μιας παλιάς εκκρεμότητας, έχει έλθει. Όμως το σοβιετικό τελεσίγραφο περιλαμβάνει περισσότερες διεκδικήσεις από όσες αρχικά φοβόταν η Ρουμανία. Η Σοβιετική κυβέρνηση απαιτεί πέρα από την Βεσσαραβία και την περιοχή της Βόρειας Μπουκοβίνας. Κατά συνέπεια η αποχώρηση του ρουμανικού στρατού και των δημόσιων υπηρεσιών από τις παραπάνω περιοχές πρέπει να πραγματοποιηθεί δίχως καθυστερήσεις.

Το κείμενο του τελεσίγραφου έχει ως εξής:

«Κατά το 1918 η Ρουμανία επωφελούμενη από τη στρατιωτική αδυναμία της Ρωσίας απέσπασε με τη βία από την Σοβιετική Ένωση (Ρωσία) τμήμα του εδάφους της, τη Βεσσαραβία και με τον τρόπο αυτό διατάραξε την υφισταμένη από αιώνες ενότητα της Βεσσαραβίας, που στο μεγαλύτερο μέρος της κατοικείται από Ουκρανούς, με την Σοβιετική Δημοκρατία της Ουκρανίας.

Η Σοβιετική Ένωση δεν αποδέχτηκε ποτέ το γεγονός αυτό την δια της βίας απόσπαση της Βεσσαραβίας και αυτό επανειλημμένα και με σαφήνεια δηλώθηκε από τη κυβέρνηση της ΕΣΣΔ ενώπιον όλου του κόσμου. Ήδη, από τη στιγμή που η στρατιωτική αδυναμία της ΕΣΣΔ ανήκει εις το παρελθόν και η διεθνής κατάσταση που έχει δημιουργηθεί απαιτεί ταχεία επίλυση των εκκρεμών ζητημάτων, τα οποία κληρονομήθηκαν από το παρελθόν, για να μπουν επιτέλους οι βάσεις μιας σταθεράς ειρήνης μεταξύ των Εθνών, η Σοβιετική Ένωση θεωρεί αναγκαίο και επίκαιρο για το συμφέρον της αποκατάστασης της δικαιοσύνης να προχωρήσει από κοινού με τη Ρουμανία στην άμεση επίλυση των σχετικών ζητημάτων. Η Κυβέρνηση της ΕΣΣΔ πιστεύει ότι το ζήτημα της επανόδου

Ο Μολότοφ με τις πανούργες διπλωματικές του κινήσεις είναι αυτός που στην ουσία άνοιξε τον δρόμο για την Σοβιετική εισβολή σε Φινλανδία και Ρουμανία

Ο Κάρολος ΙΙ και ο γιος του Μιχαήλ εμψυχώνουν τον ρουμανικό στρατό τις παραμονές του πολέμου

της Βεσσαραβίας στους κόλπους της Σοβιετικής Ένωσης είναι οργανικά συνδεδεμένο με το ζήτημα της μεταβιβάσεως στη Σοβιετική Ένωση του τμήματος εκείνου της Μπουκοβίνας του οποίου ο πληθυσμός συνδέεται στη συντριπτική του πλειοψηφία με τη Σοβιετική Ουκρανία τόσο μέσα από κοινά ιστορικά πεπρωμένα όσο και με τη γλωσσική συγγένεια και την εθνική σύνθεση. Η πράξη αυτή, τόσο πολύ θα ήταν δίκαια από τη στιγμή που η μεταβίβαση του βορείου τμήματος της Μπουκοβίνας στη Σοβιετική Ένωση θα μπορούσε να χρησιμεύσει έστω και σε ανεπαίσθητο βαθμό σαν μέσον αποζημίωσης τη Σοβιετικής Ένωσης και του πληθυσμού της Βεσσαραβίας για την μεγάλη αδικία την οποία υπεστήκαμε επί 22 έτη κυριαρχίας της Ρουμανίας στη Βεσσαραβία. Η Κυβέρνηση της ΕΣΣΔ προτείνει στη Βασιλική Ρουμανική Ένωση να μεταβιβάσει στη Σοβιετική Ένωση, το βόρειο τμήμα της Μπουκοβίνας, του οποίου τα σύνορα καθορίζονται εις τον επισυναπτόμενο γεωγραφικό χάρτη. Η Κυβέρνηση της ΕΣΣΔ εκφράζει την ελπίδα ότι η Βασιλική Ρουμανική Κυβέρνηση θα δεχθεί τη παρούσα πρότασή της και θα συντελέσει με τον τρόπο αυτό στην επίλυση δια της ειρηνικής οδού της επί τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα υφιστάμενης διένεξης, μεταξύ ΕΣΣΔ και Ρουμανίας.

Η Σοβιετική Κυβέρνηση αναμένει την απάντηση της Βασιλικής Κυβέρνησης της Ρουμανίας εντός της 27ης Ιουνίου του τρέχοντος έτους».

Οι Γερμανοί υποστηρίζουν τις Σοβιετικές διεκδικήσεις

Τις πρώτες πρωινές ώρες της 27 Ιουνίου τα κακά νέα φτάνουν στο Βουκουρέστι . Μέσα στη νύχτα συγκαλείται το υπουργικό συμβούλιο για να εκτιμήσει τη κατάσταση ενώ στο Υπουργείο των Εξωτερικών καλούνται οι πρεσβευτές Γερμανίας και Ιταλίας για να ενημερωθούν και να σχολιάσουν το γεγονός.

Η στάση τους ξαφνιάζει. Και οι δύο συμφωνούν, ότι στο όνομα της ειρήνης είναι υποχρεωμένοι να υποστηρίξουν τις σοβιετικές διεκδικήσεις. Στο Συμβούλιο του Στέμματος που συγκαλείται υπό την Υψηλή προεδρία της ΑΜ του Βασιλέως στα ανάκτορα του Βουκουρεστίου στις 12:30 το μεσημέρι οι φωνές για απόρριψη του τελεσιγράφου είναι μετρημένες. Ο ίδιος ο Βασιλιάς αρνείται αυτή την άνευ όρων εθνική ταπείνωση και τάσσεται υπέρ της απόρριψης του τελεσιγράφου.

Επισημαίνει όμως ότι δίχως να υπάρξουν κατηγορηματικές εγγυήσεις ότι ούτε η Ουγγαρία ούτε και η Βουλγαρία θα εκμεταλλευτούν τη κατάσταση για να τη μαχαιρώσουν πισώπλατα, κάθε απόπειρα ένοπλης αντίστασης μπορεί να οδηγήσει σε τραγωδία. Για δύο ώρες οι παρευρισκόμενοι ανταλλάσουν επιχειρήματα αλλά στο τέλος φαίνεται να επικρατούν οι μετριοπαθείς. Η επίσημη ανακοίνωση που εκδίδεται αμέσως μετά το τέλος της συνεδρίασης αναφέρει:

«Το Συμβούλιο του Στέμματος στα πλαίσια της επιθυμίας του να διατηρήσει ειρηνικές σχέσεις με τη Σοβιετική Ένωση, ενέκρινε την απόφαση της Ρουμανικής Κυβέρνησης να ζητήσει από τη κυβέρνηση της Σοβιετικής Ένωσης το προσδιορισμό ημερομηνίας για τη συνάντηση αντιπροσώπων των δύο Κυβερνήσεων με σκοπό τη συζήτηση πάνω στη Σοβιετική Διακοίνωση. Αναμένεται η απάντηση της Σοβιετικής Κυβέρνησης πάνω στη συγκεκριμένη ρουμανική πρόταση».

Σε αντίθεση με το ανακοινωθέν, που εξωραΐζει στα μάτια του λαού το όλο θέμα το κείμενο με την απάντηση της κυβέρνησης, που την ίδια ημέρα ο Ρουμάνος πρεσβευτής στη Μόσχα παραδίδει στα χέρια του Μολοτον, αντηχεί διαφορετικά.

Εμπνεόμενη από την ίδια ακριβώς επιθυμία της Σοβιετικής Κυβέρνησης να δει να επιλύονται με ειρηνικό τρόπο όλα τα ζητήματα, τα οποία θα μπορούσαν να προκαλέσουν διενέξεις μεταξύ ΕΣΣΔ και Ρουμανίας, η Βασιλική κυβέρνηση δηλώνει ότι είναι αποφασισμένη να προβεί αμέσως και υπό την ευρύτερη έννοια σε φιλική εξέταση και σε συμφωνία με τη Σοβιετική Κυβέρνηση όλων των προτάσεων αυτής της τελευταίας. Κατά συνέπεια η Βασιλική κυβέρνηση παρακαλεί τη Σοβιετική να ευαρεστηθεί να υποδείξει τόπο και χρόνο προς συζήτηση.

Αμέσως μόλις η Ρουμανική κυβέρνηση λάβει την απάντηση της Σοβιετικής θα διορίσει πληρεξούσιους και ελπίζει ότι οι συνομιλίες των πληρεξουσίων αυτών μαζί με όσους διοριστούν μελλοντικά από την ΕΣΣΔ θα έχουν σαν αποτέλεσμα την αποκατάσταση σταθερών σχέσεων αγαθής γειτονίας και φιλίας μεταξύ της ΕΣΣΔ και της Ρουμανίας.

Στο επόμενο τεύχος το β' και τελευταίο μέρος:

Η απάντηση των Σοβιετικών, η υποχώρηση της ρουμανικής κυβέρνησης και η εκκένωση των περιοχών που οι σοβιετικοί θεωρούν δικές τους, οι Εβραίοι εγκαθίστανται μαζικά στην Βεσσαραβία. Η Ρουμανία παραιτείται από τις Αγγλογαλλικές εγγυήσεις, οι Ρουμάνοι λεγεωνάριοι στην εξουσία. Οι Ούγγροι διεκδικούν την Τρανσυλβανία και οι Βούλγαροι την Δοβρουτσά, η σοβιετική αεροπορία ένα βήμα από τις ζωτικής σημασίας για τους Γερμανούς πετρελαιοπηγές του Πλοέστι.

ΤΟΥΡΚΙΑ: Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΠΥΡΗΝΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ, Η ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΟ ΙΣΡΑΗΛ ΚΑΙ ΟΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΒΟΜΒΕΣ ΠΟΥ ΣΚΑΝΕ ΤΩΡΑ

του **Ανδρέα Ακρίτα**

Η Τουρκία εκτός απο ποινικό μητρώο και πολλούς εχθρούς, έχει και πολλούς φίλους, δεν υπάρχει άλλη εξήγηση για το πως επιβιώνει.

Το πυρηνικό πρόγραμμα

Δεν είναι μόνο η κρίση στο Ιράκ και την Συρία, το εμπόριο ναρκωτικών, χημικών όπλων, ανθρώπων και οι δραστηριότητες του PKK, η Τουρκία προσπαθεί να γίνει πυρηνική δύναμη.

Στην «πυρηνική» κοινότητα υπάρχουν φήμες για παρόμοια δραστηριότητα τόσο για την Αίγυπτο όσο και για την Βραζιλία, την Σαουδική Αραβία, την Ιαπωνία, την Νότιο Κορέα και φυσικά το Ιράν, οι «συνήθεις ύποπτοι». Το 2011 η Τουρκία σύναψε συμφωνία ύψους $20 δισεκατομμυρίων με την Ρώσικη ROSATOM, για την κατασκευή πυρηνικού αντιδραστήρα. Αυτός ήταν ένας από τους στόχους της συλλογής πληροφοριών των Γερμανικών μυστικών υπηρεσιών της Bundesnachrichtendienst (BND).

Η Τουρκία είναι στα μονοπάτια που έχει χαράξει το Ιράν, είναι προφανές. Στο περιθώριο της τελευταίας συνάντησης των G-20, στο «κόλπο» για την «πυρνική Τουρκία» μπήκε και η Κίνα. Φυσικά όταν η λέξη Κίνα εμφανίζεται στο διαδίκτυο, οι μηχανές αναζήτησης των ξένων μυστικών υπηρεσιών πέρνουν φωτιά.

Το πυρηνικό εργοστάσιο της SINOP (Σινώπης), θα είναι το δεύτερο μεγαλύτερο μετά το AKKUYU. Η συμφωνία υπογράφτηκε από τον Ερντογάν με τον Ιάπωνα ομόλογο του Shinzo Abe τον Μάιο του 2013. Το κόστος αναμένεται να φτάσει τα $22δισεκατομμύρια. Του πρότζεκτ/project θα ηγηθεί η Ιαπωνογαλλική κοινοπραξία Mitsubishi Heavy Industries και Areva, ενώ την διαχείριση του εργοστασίου παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας θα την έχει η επίσης Γαλλική GDF Suez, με σκοπό την παραγωγή ρεύματος το 2023.

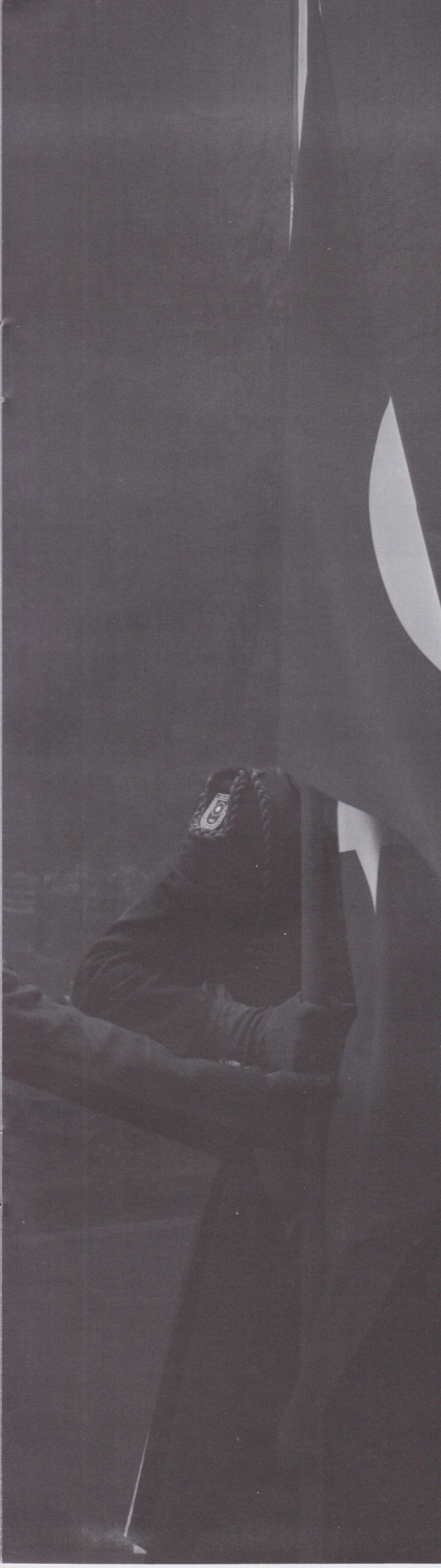
Η Λίστα Κατασκόπων

Το 2012 η Τουρκία αποκαλύπτει ονόματα Ισραηλινών κατασκόπων και μέρος του δικτύου τους στο Ιράν. Πρόσφατα οι Ισραηλινοί αποκάλυψαν τις σχέσεις Τούρκων με στελέχη της HAMAS, σχέση βρώμικου χρήματος, όπλων και τρομοκρατίας. (ΓΑΖΑ-ΤΟΥΡΚΙΑ –ΧΕΒΡΟΝΑ) Το 2015 Ρώσοι κατάσκοποι αποκαλύπτουν 12000 βυτιοφόρα στα Τουρκοϊρακινά σύνορα να κάνουν λαθρεμπόριο καυσίμων. Το 2016 οι Τούρκοι υποστηρίζουν ότι γνωρίζουν τους εκτελεστές του Τσετσένου Abdulvakhid Edelgireyev και υποστηρίζουν ότι είναι δύο Ρώσοι κατάσκοποι. Παρόμοια περιστατικά έχουν συμβεί και στο παρελθόν.

Ο κατάλογος είναι αμέτρητος...

Τουρκία – Ισραήλ – Φυσικό Αέριο

Δεν είναι λίγες οι φωνές εντός του Ισραηλινού κοινοβουλίου που ζητάνε από τον πρωθυπουργό της χώρας Νετανιάχου να σταματήσει τον σχεδιασμό μεταφοράς φυσικού αερίου προς την Ευρώπη μέσω Τουρκίας(!!!) Αυτό κι αν είναι είδηση. Δηλαδή οι Ισραηλινοί έχουν έτοιμο όχι μόνο σχέδιο εδώ και πολλά χρόνια την πώληση αερίου στην Ευρωπαική αγορά. Η Κύπρος και η Ελ-

λάδα δέχθηκαν φυσικά να στηρίξουν μια τριμερή σχέση με το Ισραήλ για το ίδιο θέμα, ωστόσο οι Τούρκοι δεν τα παρατάνε τόσο εύκολα. Ούτε φυσικά και οι Ιρανοί οι οποίοι έχουν ακόμη ισχυρούς δεσμούς με την Χεζμπολάχ του Λιβάνου. Το Λίβανο, χώρα εντός σημαντικών γεωπολιτικών σχεδίων αγκάθι για το Ισραήλ ειδικά όσο υποστηρίζεται από το Ιράν.

Δηλαδή σε όλα κερδισμένοι είναι οι Ισραηλινοί; Όχι ακριβώς.

Ο Διεθνής Σιωνισμός αφού κατασκεύασε το κράτος του Ισραήλ και έστειλε εκεί χιλιάδες Εβραίους να παίζουν την γάτα και το ποντίκι με τους Παλαιστινίους, φρόντισε σιγά σιγά να εκκαθαρίσει την ευρύτερη περιοχή από σκληρά και δυναμικά καθεστώτα Αράβων ηγετών, να διαφθείρει άλλα κράτη και άλλα να τα οδηγήσει στην χρεοκοπία. Έτσι πέτυχε να αποκτήσει αυτό το μικρό κράτος με το τεράστιο πρόβλημα νερού, στρατηγικό ηπειρωτικό βάθος. Με την επικράτηση των τραπεζών έναντι των κρατών, άρα του διεθνή σιωνισμού κι εδώ, τα κράτη της Μεσογείου υποδουλώθηκαν στο μεγάλο κεφάλαιο και μάλιστα με την υπογραφή του Αγγλικού δίκαιου. Αυτό σημαίνει ότι, τα Ισραηλινά βομβαρδιστικά αεροπλάνα μπορούν να πλήξουν οποιαδήποτε βάση θέλουν στο Ιράν και ύστερα να βρουν καταφύγιο στα όμορφα αεροδρόμια της διπλανής χώρας και μέλος στην Ε.Ε. της Κύπρου. Κανείς δεν θα τολμήσει να «χτυπήσει» μια χώρα μέλος της Ε.Ε.

Μία απλή ματιά στον χάρτη της περιοχής θα σας πείσει για τα παραπάνω και για τα παρακάτω...όσο η Τουρκία ιδρώνει, το Ισραήλ γίνεται πιο ισχυρό, όσο η Τουρκία ματώνει, το Ισραήλ απορροφάει όλη της την δύναμη. Έχει δίκιο που θέλει να αγοράσει S-300 και καλά θα κάνει αν έχει τα χρήματα, αλλά δεν νομίζω ότι θα προλάβει...τουλάχιστον ο Ερντογάν, το Ιράν τους είχε προπληρώσει και περίμενε πολλά πολλά χρόνια για να τους παραλάβει. Εκτός κι αν ο Πούτιν τρελάθηκε και θα παραδώσει ένα τέτοιο υπερόπλο στον «τρελό της γειτονιάς» ή εκτός κι αν έχει άλλα ακόμη πιο τρελά σχέδια.

Κανείς Τούρκος ηγέτης δεν θα κάνει βήμα πίσω στο θέμα της Κύπρου, γιατί γνωρίζει καλά την τεράστια αξία του νησιού και περιμένει τον λάθος χειρισμό από την πλευρά των Ελληνοκυπρίων, την λάθος πολιτική, ή τον λάθος πολιτικό που θα επαναλάβει ότι «η Κύπρος κείται μακράν»...ιδιαίτερα αυτό αρκεί να πέσει ή να ανέβει μία κυβέρνηση στην Ελλάδα.

Αυτό και άλλα γνωρίζουν οι Τούρκοι καλά, και γνωρίζουν ότι οι γείτονες και ειδικά οι Ισραηλινοί καταλαβαίνουν μόνο την δύναμη των όπλων, γι αυτό και το κυνήγι του πυρηνικού προγράμματος, για να μην αντικατασταθούν από τους Ισραηλινούς στην περιοχή, απο την μελλοντική διάσπαση τους Τουρκικού κράτους, γι αυτό ο Ερντογάν τρέχει σαν τρελός ακόμη και στην Σομαλία να στήσει στρατιωτικές βάσεις, να εκπαιδεύσει τους επόμενους πιστούς Ισλαμιστές απο τον προσεχή Νοέμβριο. Το ξέρει καλά και δεν αφήνει το Ιράν και το Κατάρ χωρίς υπεράσπιση.

Αυτό γνωρίζει ο ισχυρός αρχηγός του Ισραηλίτικου κόμματος ''Yeş Adit'' Yair Lapid, και ζήτησε από τον Νετανιάχου να σκληρήνει την στάση του απέναντι στον Ερντογάν και τους Τούρκικους κολοσσούς ενέργειας (15 Τουρκικες κυρίως εταιρείες) που παζαρεύουν το φυσικό αέριο. Αυτά γνωρίζουν οι Γερμανοί και μεταφέρουν από το INCIRLIK τα Γερμανικά μαχητικά αεροπλάνα TORNADO, τον μεθεπόμενο μήνα στην Ιορδανία στην βάση ARZAK. Αυτα γνώριζε και ο ανώτατος Γάλλος στρατηγός Αρχηγός του στρατού και παραιτήθηκε γιατί ο ανταγωνισμός σε αυτό το επίπεδο θέλει χρήματα όχι ψέμματα, χρωματιστές ιδεοληψίες και αιώνιες υποσχέσεις.

Αυτά γνωρίζουν όλες οι σοβαρές χώρες και ακόμη ότι... ο Τράμπ έστειλε στους Κούρδους μαχητές του YPG από τον περασμένο Ιούνιο 909 φορτηγά γεμάτα πολεμικό υλικό.

Το θέρος τελείωσε – αρχίζει ο τρύγος...το νου σας στον πόλεμο.

« Η κοινωνική κατάπτωση οφείλεται στην αποτυχία του κομμουνισμού και του καπιταλισμού »

ΜΙΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

του **Ευθ. Π. Πέτρου**

Η δημιουργική εργασία και όχι η κεφαλαιακή υπόσταση είναι ο πραγματικός πλούτος και για τα πρόσωπα και για τις επιχειρήσεις και για το έθνος.

Μια πληγή για την σύγχρονη κοινωνία μας είναι ο συνδικαλισμός. Ακόμη και αν δεν έχει φθάσει στο σημερινό κατάντημα που απλά είναι ανασταλτικός παράγων για κάθε πρόοδο, είναι ένας θεσμός διχαστικός. Και δεν μπορεί να έχει θέση σε μια κρατική οργάνωση με βάση τον εθνικισμό. Απεναντίας πρέπει στη θέση του να εισαγάγουμε θεσμούς ενωτικούς για την κοινωνία.

Με δεδομένο ότι μοναδική διαχρονική αξία είναι το Έθνος, κάθε πολιτική αποκτά αξία και υπόσταση μόνο όταν το υπηρετεί. Ιδιαίτερα η οικονομική πολιτική πρέπει να αποβλέπει στην ευημερία των μελών του. Ως εκ τούτου μια εθνικιστική διακυβέρνηση δεν δεσμεύεται με δογματικές προσεγγίσεις και διαμορφώνει την οικονομική πολιτική της ώστε να υπηρετούνται με τον καλύτερο τρόπο τα εθνικά συμφέροντα.

Σε αυτό το εθνικό πλαίσιο εντάσσεται η κοινωνική πολιτική, η οποία αποβλέπει στην άμβλυνση των ανισοτήτων και στη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης των κοινωνικών ομάδων του έθνους που ζουν και εργάζονται με όρους δυσμενέστερους από των άλλων. Ο σκοπός δεν είναι ούτε η φιλανθρωπία, ούτε η υποταγή σε μια αόριστη επιταγή που απαιτεί την «κοινωνική δικαιοσύνη» σαν αυτοσκοπό. Μια εθνική κοινωνική πολιτική αποβλέπει στην προαγωγή της εθνικής ενότητας, η οποία υπονομεύεται όσο υπάρχουν κομμάτια της κοινωνίας που δεν ευημερούν.

Με δύο λόγια, βάζουμε την Κοινωνική Πολιτική στην υπηρεσία των Εθνικών Σκοπών. Ενδιαφερόμαστε για την αρμονική προαγωγή του εθνικού συνόλου και μόνον εμμέσως των ασθενεστέρων κοινωνικών ομάδων διότι και αυτές είναι τμήματά του. Οργανικά τμήματά του θα έλεγε μια στεγνή τεχνοκρατική θεώρηση. Πολύτιμα τμήματά του λέμε εμείς. Κάθε μέλος της εθνικής κοινότητας είναι πολύτιμο. Είναι μέλος του συλλογικού φορέα της εθνικής πολιτιστικής συνείδησης.

Βεβαίως μια τέτοια κοινωνική πολιτική εντάσσεται σε μια εθνική οικονομική πολιτική βασικός άξονας της οποίας είναι η αρχή ότι το χρήμα δεν μπορεί να αποτελεί ούτε σκοπό, ούτε να θεωρείται μοναδικό στοιχείο πλούτου, εθνικού ή ατομικού. Το χρήμα είναι εργαλείο. Είναι μέσον συναλλαγής και σαν τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζεται.

Αν μόνος σκοπός είναι το κέρδος και η αποθησαύριση χρήματος, αν όπως γίνεται σήμερα μετράμε κάθε πράξη του κράτους με βάση το πόσο κοστίζει, αν θέτουμε καθημερινά τα ερώτημα πόσο θα επιβαρύνει το φορολογούμενο η Α ή η Β ενέργεια, τότε τι θα γίνει αν χρειαστεί να κάνουμε εργασίες συντηρήσεως στην Ακρόπολη ή σε άλλα μνημεία της εθνικής και πολιτιστικής κληρονομιάς μας; θα μετρήσουμε τη «σκοπιμότητα» με βάση τα εισιτήρια που κόβουν;

Από αυτό το απλό παράδειγμα, αλλά και από πολλά άλλα που βλέπει ο καθένας μας στην καθημερινή του ζωή, προκύπτει ότι η τοποθέτηση του χρήματος και των οικονομικών διαδικασιών στο επίκεντρο της πολικής κατά την μαρξιστική/καπιταλιστική θεώρηση, είναι πλέον ξεπερασμένη. Πρόσθετη απόδειξη είναι ότι τα μεν κομμουνιστικά συστήματα κατέρρευσαν πριν συμπληρώσουν 70 χρόνια ζωής, ενώ και τα καπιταλιστικά πλησιάζουν το τέλος του ιστορικού τους κύκλου.

Ο τρόπος με τον οποίο προσπαθούν να χειρισθούν τη σημερινή κρίση αποδεικνύει την αδυναμία τους να αποδεχθούν την πραγματικότητα και να αντιμετωπίσουν το επερχόμενο τέλος τους με αξιοπρέπεια. Απλώς τα καπιταλιστικά συστήματα, αποδείχθηκαν περισσότερο ευέλικτα από τα σοσιαλιστικά/κομμουνιστικά και έτσι παρατείνουν για λίγο ακόμη τον επιθανάτιο ρόγχο τους.

Οι εργατοπατέρες θυσιάζουν τα συμφέροντα των εργατών

Ζούμε σήμερα στην Ελλάδα μια κατάσταση όπου τα συνδικαλιστικά κινήματα έχουν εκφυλισθεί και οι ηγέτες τους τα χρησιμοποιούν σαν εφαλτήρια για την εξυπηρέτηση ιδιοτελών πολιτικών επιδιώξεων, για χάρη των οποίων θυσιάζουν τα συμφέροντα αυτών που εκπροσωπούν.

Αλλά και στην ιδανική του μορφή ένα τέτοιο σύστημα δεν εξυπηρετεί εθνικούς σκοπούς. Έχοντας μορφή ταξική, περιορίζεται στην εφαρμογή κοινωνιστικών αρχών. Αφού ασκείται από φορείς ταξικών συμφερόντων παραβλέπει τις ευρύτερες ανάγκες της εθνικής οικονομίας και ως εκ τούτου αντί να φέρνει την αρμονική συνεργασία των λεγομένων σήμερα «κοινωνικών εταίρων»(!) οδηγεί τελικά στην όξυνση των κοινωνικών αντιθέσεων.

Μάλιστα στην κρατική οργάνωση της Ελλάδας των τελευταίων δεκαετιών και η κοινωνική πολιτική ασκείται κατά τρόπο άλλοτε αποσπασματικό και άλλοτε απόλυτο, πάντα όμως σε ένα σύστημα δημοσίας διοικήσεως συγκεντρωτικό, γραφειοκρατικό, ιδιαίτερα δαπανηρό και ανίκανο να ανταποκριθεί στις πραγματικές ανάγκες της κοινωνίας.

Έτσι αντί για δικαιώματα των μελών του εθνικού συνόλου έχουμε καταλήξει σε ένα συνονθύλευμα προνομίων τα οποία προ-

Ο Αλέξης Τσίπρας όταν διαδήλωνε στο πλευρό των μεγαλοσυνδικαλιστών. Δίπλα του ο εργατοπατέρας της ΓΕΝΟΠ ΔΕΗ υποστηρικτής της proti fora aristera

Οι οικονομικοί στόχοι του εθνικιστικού κινήματος

Η κοινωνική θεωρία του εθνικισμού δεν μπορεί να είναι ένα απολιθωμένο σύστημα οικονομικής οργανώσεως. Πρέπει απλώς να εντάσσεται στο ευρύτερο ιδεολογικό του πλαίσιο που σε συντομία χαρακτηρίζεται από τα εξής:

ϟ Διαρκής στόχος για την εθνικιστική οικονομική πολιτική είναι η ευημερία της εθνικής κοινότητας. Το ελληνικό έθνος στο σύνολό του, ως παρελθόν, παρόν και μέλλον, αποτελεί τον τελικό σκοπό στην επίτευξη του οποίου συγκλίνουν οι προσπάθειες του οργανωμένου κράτους. Η εθνικιστική αντίληψη πιστεύει ότι η ανθρώπινη ύπαρξη αποκτά νόημα, μόνο όταν εντάσσεται στο Έθνος και επιτυγχάνει την πρόοδο μέσα σε αυτό. Το Έθνος ως ενιαίο οργανικό σύνολο είναι ο φορέας του πολιτισμού στον οποίο μετέχει και το άτομο. Το άτομο αντλεί και την υλική του δύναμη και την πνευματικότητά του από την συμμετοχή του στην εθνική κοινότητα. Το εθνικό συμφέρον προηγείται του ατομικού και στα πλαίσια της αρχής αυτής, το Κράτος υποχρεούται να αποφεύγει την εφαρμογή μέτρων υπέρ των επί μέρους ομάδων, εάν τούτο είναι επιβλαβές για το σύνολο.

ϟ Η εθνικιστική ιδεολογία είναι σαφώς αντικαπιταλιστική υπό την έννοια ότι αρνείται στην οικονομία την υψίστη θέση στην ιεραρχία των αξιών. Γεγονός που βιώνουμε όλοι σήμερα είναι ότι η επικράτηση στο ατομικιστικό-καπιταλιστικό σύστημα, του ωφελιμισμού και της υπερεκτιμήσεως των υλικών αγαθών επέφερε την κατάπτωση του πολιτισμού και των εθνικών και ηθικών αξιών. Πρέπει να αναλάβουμε λοιπόν αγώνα εναντίον των πρωτείων της οικονομίας με στόχο να ανορθώσουμε στη θέση που τους αξίζει, τις πραγματικές αξίες του πνεύματος. Αυτές τις αξίες πρέπει να εμπνεύσουμε στις παραγωγικές ομάδες ώστε μέσα από αυτές να ρυθμίζονται οι μεταξύ τους σχέσεις.

ϟ Στρεφόμαστε ακόμη, εναντίον του απόλυτου οικονομικού φιλελευθερισμού. Χωρίς να παραβλέπουμε την αξία της ατομικής πρωτοβουλίας στην οικονομική ζωή, πρέπει να χαλιναγωγήσουμε την οικονομική αναρχία που προκαλεί ο φιλελευθερισμός, δίνοντας προτεραιότητα στα συμφέροντα του συνόλου με τα οποία πρέπει να ευθυγραμμίζονται τα ατομικά καθώς και τα ειδικά συμφέροντα κάποιων ομάδων.

ϟ Θεμελιώδες είναι ότι ο εθνικισμός δεν σκοπεύει να αντικαταστήσει τις δημιουργικές δυνάμεις του ατόμου, καθιερώνοντας οικονομικές γραφειοκρατίες. Όμως το Κράτος πρέπει να έχει τον κεντρικό συντονισμό της οικονομίας. Η οικονομία δεν μπορεί να προοδεύσει αν δεν επιτευχθεί μια σύνθεση μεταξύ της ελευθερίας του δημιουργικού πνεύματος και των υποχρεώσεων του ατόμου απέναντι στο εθνικό σύνολο.

Οι αρχές της κοινωνικής πολιτικής λοιπόν, διαμορφώνονται σύμφωνα με το παραπάνω πλαίσιο.

βάλλονται, σαν να τα απολαμβάνουν όλοι οι εργαζόμενοι. Όμως τα απολαμβάνουν μόνον οι αυτόκλητοι προστάτες και εκπρόσωποί τους. Πρόκειται δηλαδή για μια κρίση κοινωνικής πολιτικής, την οποία, ανάμεσα σε όλα τα άλλα, το εθνικιστικό κίνημα καλείται να αντιμετωπίσει.

Όμως η κοινωνική κρίση, είναι αποτέλεσμα, απότοκο, όχι της απλά της σημερινής κρίσεως στην οικονομία, αλλά της αποτυχίας των συνολικών πολιτικών και οικονομικών δεδομένων στα οποία στηρίχθηκαν τόσο ο κομμουνισμός όσο και ο καπιταλισμός.

Είναι σφάλμα λοιπόν να υποστηρίζουμε ότι η οικονομική κρίση δημιουργεί συνθήκες που ευνοούν το κίνημά μας. Η πραγματικότητα είναι ότι η σημερινή κατάσταση δικαιώνει τις αρχές και τις ιδέες μας. Μόνο εμείς ποτέ δεν πιστέψαμε ότι τα οικονομοκεντρικά αυτά συστήματα μπορούσαν να επιτύχουν. Και τώρα ήρθε η ώρα.

Υπάρχει η προσδοκία ότι θα ενταχθούν στις τάξεις μας οι Έλληνες εκείνοι που τα τελευταία χρόνια δυστυχούν. Εκείνοι που είδαν να διαψεύδονται οι ελπίδες τους για ευημερία, τις οποίες είχαν εναποθέσει στην «σοφία» κάποιων «γκόλντεν μπόυς» και που δεν έβαλαν μυαλό όταν η κατάρρευση του ελληνικού χρηματιστηρίου έδωσε τα πρώτα απτά δείγματα της καταστροφής που επρόκειτο να επακολουθήσει.

Συστράτευση ή καταστροφή

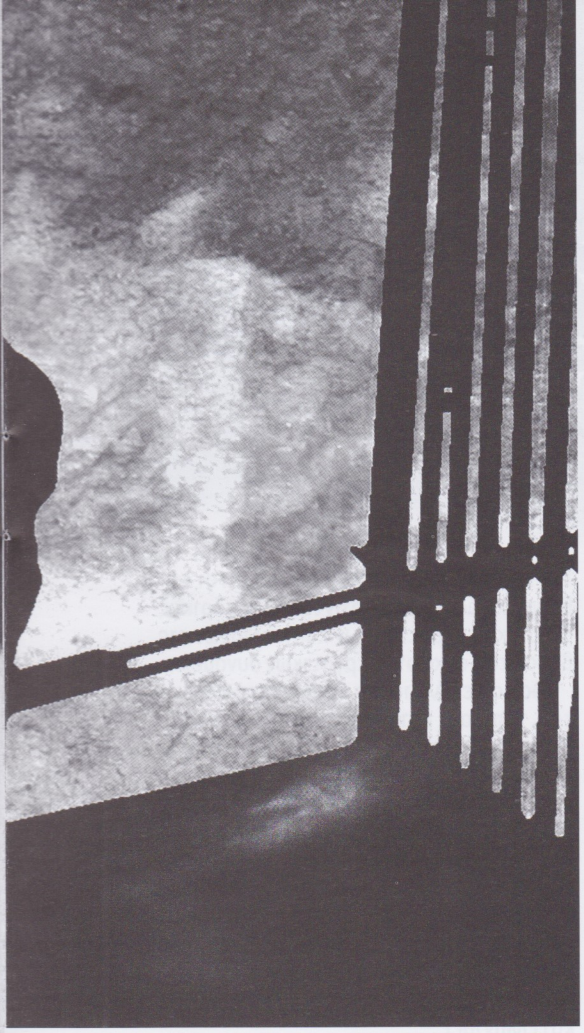
Από τη στιγμή κατά την οποία αυτοί οι συμπατριώτες μας αφυπνισθούν και στρέψουν το βλέμμα προς τις αξίες του Εθνικισμού είναι ευπρόσδεκτοι ανάμεσα μας. Δεν είναι όμως μόνο αυτοί στους οποίους στηριζόμαστε. Στις τάξεις μας θέλουμε όλους τους Έλληνες που έχουν ζωηρή εθνική συνείδηση, που απορρίπτουν τα απατηλά διλήμματα της αριστεράς και που είναι πρόθυμοι να συμβάλλουν στην εθνική αναγέννηση. **Σε όλους αυτούς που ήδη σκέπτονται κατά τρόπο εθνικιστικό, πρέπει να εμπνεύσουμε τα ιδεώδη της αλληλεγγύης και της αγάπης προς το σύνολο,** ώστε να εργασθούν μαζί μας για την αναδιοργάνωση του Κράτους ώστε να καταστεί πραγματικά λειτουργικό και ικανό να υπηρετεί τους διαχρονικούς εθνικούς στόχους.

Σ' αυτό το εθνικιστικό Κράτος, η κοινωνική πολιτική, δεν μπορεί επ' ουδενί να υπηρετεί μια ταξική διαμόρφωση που με τις υπερβάσεις της αποβαίνει εν τέλει εις βάρος της εθνικής οικονομίας.

Την ίδια στιγμή όμως πρέπει να επουλωθούν οι μεγάλες πληγές όπως αυτή της ανεργίας και να αναμορφωθούν οι βάσεις της κοινωνικής πολιτικής στο πνεύμα όχι της «πάλης», αλλά της αλληλεγγύης των τάξεων μέσα στον εθνικό κορμό και, της υποχωρήσεως του ατομικού / εγωιστικού συμφέροντος προς όφελος του εθνικού.

Ξεκινώντας από αυτές τις κοινωνικές αφετηρίες οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε τα κοινωνικά προβλήματα τα οποία σήμερα στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα οξυμένα εξ αιτίας της εισβολής των μεταναστών, οι οποίοι μάλιστα αρνούνται να επιδείξουν τον παραμικρό σεβασμό προς την χώρα μας, τις παραδόσεις και τα ήθη μας.

Το αν κάποτε θα υπάρξει μια μεταναστευτική πολιτική, εάν τούτο υπαγορευθεί από το εθνικό συμφέρον είναι θέμα που δεν άπτεται της παρούσης. Άλλωστε είναι σαφές ότι τα μέτρα της εθνικιστικής κοινωνικής πολιτικής αφορούν αποκλειστικά στους Έλληνες, τους συνεχιστές αυτού του

Έθνους και κοινωνούς της πολιτιστικής κληρονομιάς που ανάγεται σε χιλιετίες προ Χριστού.

Συνεπώς το πρώτο και κυρίαρχο μέτρο κοινωνικής πολιτικής είναι η διαπότιση του συνόλου του ενεργού πληθυσμού, εργοδοτών, επιχειρηματιών και μισθωτών με το νέο πνεύμα του εθνικισμού, το οποίο και μόνο είναι αρκετό για την επιτυχία της.

Πιστεύουμε ακράδαντα ότι: «Κάθε αληθώς εθνική ιδέα είναι τελικώς και κοινωνική». Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο η δική μας κοινωνική πολιτική δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να θεωρηθεί ότι έχει κοινούς τόπους με τον σοσιαλισμό της αριστεράς, ακόμη και αν κάποια επιφανειακά δεδομένα μπορεί να φαίνονται παρόμοια ή παραπλήσια.

Η οικονομική και κοινωνική ισότητα που είναι για τον σοσιαλισμό ο σκοπός, για τον Εθνικισμό είναι το μέσον για τη θωράκιση της εθνικής ενότητας και η εφαρμογή του περνάει μέσα από την ιδεολογική ψυχική-πνευματική ταύτιση των μελών της εθνικής κοινότητας.

Η διακήρυξη της αρχής ότι καθένας πρέπει να αμείβεται ανάλογα με τη συμβολή του σε αντίθεση με την κεφαλαιοκρατική θεώρηση που θέλει το κέρδος να είναι ανάλογο προς την οικονομική δύναμή του καθενός, αποβλέπει κατά κύριο λόγο στην απόρριψη του κάθε μορφής αθεμίτου και ακόπου κέρδους, κατά τον ίδιο τρόπο με τον οποίο απορρίπτεται και η απόλυτη οικονομική ισότητα η οποία εν τέλει συνιστά κοινωνική αδικία.

Τα παραπάνω δεν συνιστούν απλά ένα οικονομικό σύστημα. Πρόκειται για γενικότερο πολιτικό και ηθικό αίτημα το οποίο θα επιδιωχθεί περισσότερο με την κατάλληλη διαπαιδαγώγηση των πολιτών και λιγότερο με την εφαρμογή μιας νομοθεσίας.

Η δραστηριότητα του οικονομικού Ηγέτη στα πλαίσια της Εθνικής Οικονομίας

Η δημιουργική εργασία θεωρείται ως το ύψιστο αγαθό του έθνους. Η εργατική δύναμη είναι πραγματικός εθνικός πλούτος και ο φορέας της, ο εργάτης δηλαδή, πρέπει να απολαμβάνει τη φροντίδα της Πολιτείας.

Δεδομένου ότι η εργασία είναι πηγή δημιουργίας, η δε πνευματική εργασία είναι η πηγή του πολιτισμού, δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπίζεται σαν εμπόρευμα. Δεν είναι δυνατόν οι όροι και οι συνθήκες εργασίας να αποτελούν αντικείμενο συμβάσεων που υπόκεινται στις αυτόματες ρυθμίσεις του οικονομικού ανταγωνισμού. Άλλωστε αυτή η ποσοτική προσέγγιση, η οποία σήμερα επικρατεί έχει υποβαθμίσει αν όχι και εξαλείψει κάθε ποιοτικό κριτήριο, καταρρακώνοντας τη δημιουργικότητα του οικονομικού οικοδομήματος της χώρας μας.

Η Πολιτεία λοιπόν οφείλει να προστατεύει την εργασία και να δημιουργεί τους όρους για την γόνιμη ανάπτυξή της.

Η εργασία πρέπει να διαπνέεται από τη χαρά της δημιουργίας στην οποία μετέχουν εργοδότες και εργαζόμενοι, καθώς αποβλέπουν στον κοινό σκοπό.

Οι εργάτες δεν είναι σκλάβοι τους οποίους ο εργοδότης αποκτά και εκδιώκει κατά την προτίμησή του. Είναι συνεργάτες του και από κοινού προσβλέπουν στο κοινό όφελος το οποίο απορρέει από την εργασία που προσφέρουν για χάρη της ευημερίας του συνόλου. Και πρέπει να έχουν την κάθε δυνατή προστασία και υποστήριξη αφού προσφέρουν τις δυνάμεις τους για την παραγωγή αγαθών, αναγκαίων για την ευημερία του εθνικού συνόλου.

Η αξία της εργασίας δεν προσδιορίζεται ποσοτικά με βάση το μισθό που λαμβάνεται. Είναι μέγεθος ποιοτικό που διαμορφώνεται ανάλογα με την ευσυνειδησία και τον τρόπο με τον οποίο εκτελείται.

Το οικονομικό κεφάλαιο τίθεται σε δεύτερη μοίρα, σε σχέση με την εργασία, χωρίς βεβαίως να παραγνωρίζεται η σημασία του για την πρόοδο της εθνικής οικονομίας και για την ευημερία των πολιτών. Δεν είναι ο σκοπός της οικονομικής δράσεως αλλά το μέσον για τη γονιμοποίηση της εργασίας.

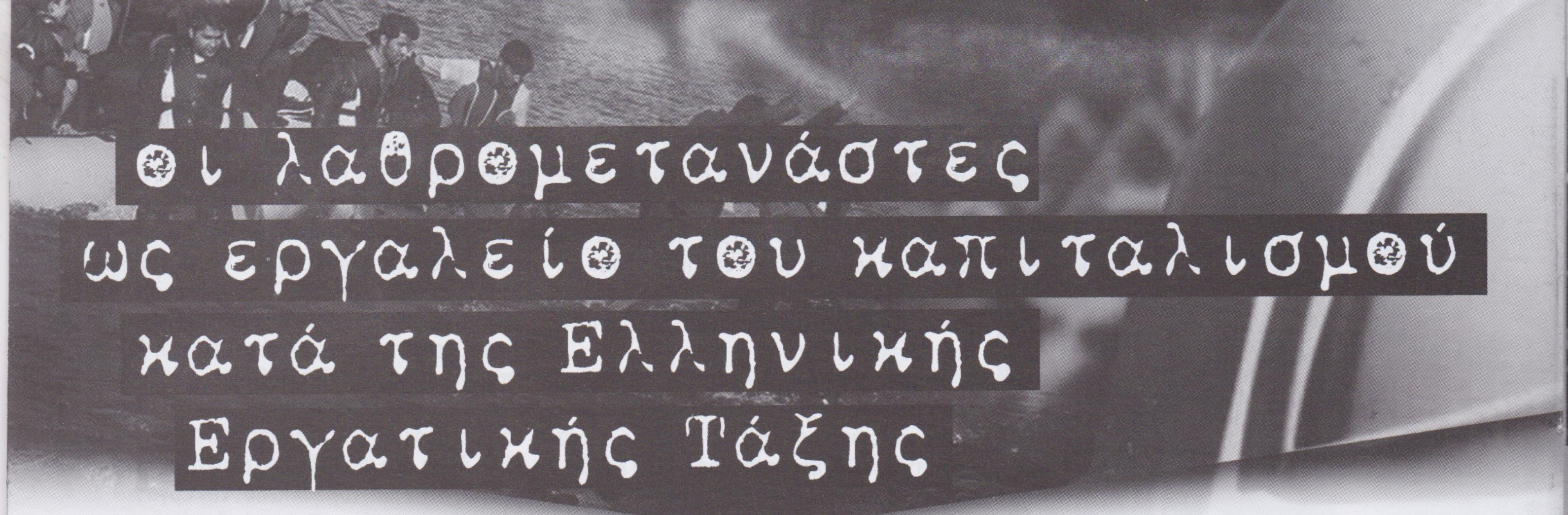
Ο επιχειρηματίας είναι βασικό παραγωγικό κύτταρο για την εθνική οικονομία. Δεν μπορεί όμως να θεωρεί ότι έχει το δικαίωμα της κερδοσκοπίας και μάλιστα της κερδοσκοπίας εις βάρος του συνόλου. Είναι όμως στο επίπεδό του ο οικονομικός ηγέτης στην πρωτοβουλία και την εργατικότητα του οποίου η Πολιτεία βασίζει την προοπτική οικονομικής προόδου και αναπτύξεως. Ταυτόχρονα όμως είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για την ευημερία των συνεργατών του.

Είναι απαραίτητο σε κάθε επίπεδο πολιτικό ή οικονομικό να υπάρχει ένας ηγέτης, ο οποίος φέρει και την πλήρη ευθύνη για τις αποφάσεις, τις πράξεις και τις κατευθύνσεις που δίνει στους συνεργάτες του. Είναι αυταπόδεικτο, αλλά έχει επιβεβαιωθεί και από την κοινή πείρα ότι συλλογικά σχήματα ηγεσίας δεν μπορούν λειτουργήσουν. Η συνυπευθυνότητα καταλήγει νομοτελειακώς σε ανευθυνότητα.

Για το λόγο αυτό ο εθνικισμός απορρίπτει εξ ίσου τα «κοινωνικοποιημένα» σχήματα που οδήγησαν σε κατάρρευση τις σοσιαλιστικές οικονομίες και τα καπιταλιστικά μορφώματα των πολυεθνικών corporations που έχουν καταντήσει απρόσωπες οντότητες που διοικούνται με τρόπο ο οποίος ελάχιστα διαφέρει από τις κομμουνιστικές κολεκτίβες. Διοικούνται από τα λεγόμενα «golden boys» που αναλίσκονται στον μεταξύ τους αγώνα επικρατήσεως με στόχο να διασφαλίσουν bonus που δεν δικαιούνται, εις βάρος και των εργαζομένων και του εταιρικού οργανισμού.

Ο επιχειρηματίας – εργοδότης πρέπει να είναι πρόσωπο-ηγέτης και να αναπτύσσει τη δραστηριότητά του στο πλαίσιο μιας εθνικής οικονομίας εξυπηρετώντας τους σκοπούς της και τις κατευθυντήριες οδηγίες της Πολιτείας.

Μόνο σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η σχέση του με τους εργαζομένους μπορεί να είναι σχέση αμοιβαίας εμπιστοσύνης και συνεργασίας για την εξυπηρέτηση της ευημερίας του συνόλου. Τους συνδέει το κοινό έργο και από το συντονισμό των προσπαθειών τους εξαρτάται το καλό αποτέλεσμα. Που είναι η μεγαλύτερη δυνατή απόδοση της επιχειρήσεως προς όφελος της εθνικής οικονομίας, που προηγείται των ιδιαιτέρων συμφερόντων των δύο μερών.

οι λαθρομετανάστες ως εργαλείο του καπιταλισμού κατά της Ελληνικής Εργατικής Τάξης

του Δημήτρη Σαββίδη

«Το Κεφάλαιο τώρα πια δεν απαιτεί μόνον την (σχεδόν) πλήρη απαλλαγή του από την κάθε υποχρέωσή του προς το Κράτος, αλλά αντιθέτως απαιτεί την πλήρη υποταγή του Κράτους στις δικτατορικές απαιτήσεις των αγορών», γράφει ο Αλαίν ντε Μπενουά.

Εφαρμογή των ως άνω λεχθέντων του, βρίσκουμε και στις ακολουθούμενες πρακτικές του Κεφαλαιοκρατισμού-Καπιταλισμού ως προς το θέμα της λαθρομετανάστευσης.

Και βέβαια το θέμα των «προσφύγων» που κατά κύματα κατακλύζουν τη Γηραιά Ήπειρο, απασχολεί εδώ και καιρό την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη, εκεί όπου διάφοροι ψευτοανθρωπιστές διατείνονται ότι μερικά εκατομμύρια λαθρομεταναστών δεν θα πρέπει να θεωρούνται τίποτε το ανησυχητικό για μια ήπειρο πεντακοσίων εκατομμυρίων κατοίκων.

Το ερώτημα που τίθεται όμως είναι εάν αυτοί που σήμερα είναι διατεθειμένοι να υποδεχθούν (όχι φυσικά στα σπίτια τους) μερικά εκατομμύρια λαθρομεταναστών, θα είναι διατεθειμένοι να το κάνουν και αύριο για ακόμη περισσότερα εκατομμύρια αυτών των εισβολέων.

Περιττό να τονίσουμε ότι πολλοί απ' αυτούς τους διεθνιστές ψευτοανθρωπιστές δεν αυτοχαρακτηρίζονται πια Ευρωπαίοι αλλά «πολίτες του κόσμου», άνευ συνόρων, κρατών και εθνών – λαών. Μια ιδεολογία την οποίαν πρεσβεύουν οι διεθνισμοί όλων των ειδών και όλων των τύπων: ιδεολογικο-πολιτικοί, οικονομικοί, θρησκευτικοί, ψευτοπολιτισμοί και πάει λέγοντας...

Προνόμια και αδιαφορία

Οι ιδεολογίες που διέπονται βέβαια από τη λογική των υπολογισμών, καταλήγουν να ορίζουν και να ανάγουν τα προβλήματα στην αφηρημένη σφαίρα των αριθμών. Είναι μια ιδεολογική μέθοδος που κατά κόρον χρησιμοποιούν οι καπιταλιστές, μικροί και μεγάλοι, οι οποίοι γνωρίζουν ότι η λαθρομετανάστευση πλουτίζει τους ίδιους και την εν γένει ιδιωτική ληστραχία, επιβαρύνοντας ταυτόχρονα τα κρατικά ταμεία και φορείς, δηλαδή το Έθνος – Λαό.

Χρησιμοποιώντας την αρχική «φτώχεια» των λαθρομεταναστών οι ψευτοανθρωπιστές – διεθνιστές δεν κάνουν τίποτε άλλο απ' το να τους προορίζουν για φθηνή εργατική δύναμη στην υπηρεσία των ανά χώρα κεφαλαιοκρατών. Έτσι οι λαθρομετανάστες καθίστανται οι εφεδρικές εργατικές στρατιές των καπιταλιστών εις βάρος των εγχώριων εργατικών δυνάμεων.

Για το Κεφάλαιο και τους εκπροσώπους του, τοπικούς και μη, ένα εκατομμύριο λαθρομετανάστες είναι ίσοι και ίδιοι με ένα εκατομμύριο Έλληνες και Ελληνίδες. Έτσι οι εργασίες στις οποίες απασχολούνταν αυτό το εκατομμύριο των Ελλήνων, θα δοθούν κανονικότατα σε λαθρο-αλλογενείς, στους οποίους το ελληνόφωνο ανθελληνικό κράτος παρέχει τα πάντα προκειμένου να τους κρατήσει μονίμως στην Ελλάδα, την ίδια στιγμή που δείχνει την πόρτα της εξόδου από τη χώρα σε εκατομμύρια Έλληνες και Ελληνίδες.

Για την καπιταλιστική ιδεολογία και πολιτική πρακτική «όλοι οι άνθρωποι είναι ίδιοι» υπεράνω συνόρων, εθνών και λαών. Κατά συνέπεια έξω από την Ελλάδα οι Έλληνες, μέσα

οι ξένοι. Και το ότι οι διάφοροι λαθρο-αλλογενείς που πλημμυρίζουν τα χώρα εκπροσωπούν διαφορετικά εθνικά, πολιτιστικά και βιωματικά στοιχεία και το ότι η επιχειρούμενη καπιταλομαρξιστική παγκόσμια μίξη εθνών και πολιτισμών (ξέχωρα ότι έχει αποτύχει παντού) οδηγεί σε ενδοκρατικές αναταραχές και συγκρούσεις μεταξύ των διαφορετικών εθνοτικών ομάδων, τους καπιταλιστές με τους ομοδόξους τους διεθνιστές μαρξιστές, δεν τους προβληματίζει καθόλου.

Εικόνα από την κάποτε ήσυχη ελληνική επαρχία. «Μετανάστες εργάτες γης», όπως τους αποκαλεί η πολιτική ορθότητα διαδηλώνουν υπό τις οδηγίες της Νεοταξικής αριστεράς

Οι κυβερνήτες κόντρα στους λαούς

Ένα ερώτημα που τίθεται όμως (ρητορικό για μας) είναι γιατί το μεγαλύτερο μέρος των «ευρωπαϊκών» κυβερνήσεων επιμένει πεισματικά να δεχθεί στην Ευρώπη όλη την «παγκόσμια φτώχεια», τη στιγμή που όλες οι δημοσκοπήσεις δείχνουν ότι οι ευρωπαϊκοί λαοί ούτε θέλουν (αλλά ούτε και μπορούν) να ανεχθούν άλλο πια μια τέτοια αλλαγή της ζωής τους και της εθνοκρατικής τους υπόστασης.

Η απάντηση βρίσκεται στο ότι οι κυβερνώντες των ευρωπαϊκών χωρών ως γνήσιοι εκπρόσωποι και υπάλληλοι του παγκοσμίου κεφαλαιοκρατισμού, θεωρούν ότι εθνοτικές, κρατικές και πολιτισμικές διαφορές δεν υπάρχουν αλλά ούτε και πρέπει να υπάρχουν μεταξύ των ανθρώπων που κατοικούν στον πλανήτη Γη.

Εξαίρεση σ' αυτήν την περί του θέματος θεώρηση αποτελούν κάποιες κυβερνήσεις της πρώην Ανατολικής Ευρώπης, οι οποίες κατέληξαν τελικά στο συμπέρασμα (στην εποχή μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου) ότι ο δυτικός παλαιός και νέος Φιλελευθερισμός είναι πιο καταστροφικός για τις εθνικές συλλογικές ταυτότητές τους από τον ανύπαρκτο Σοσιαλισμό από τον οποίον όμως ευτυχώς απαλλάχτηκαν. Αντίθετα οι άλλες, δηλαδή οι κυβερνώσες τάξεις της Δυτικής Ευρώπης αλλά και όλου του δυτικοποιημένου πλανήτη, θεωρούν ότι όλοι οι άνθρωποι είναι ανταλλάξιμοι και ασαφώς αντικαταστατοί από το ένα έθνος στο άλλο.

Για όλους τους παραπάνω ιδεολογικούς και όχι μόνον υπηρέτες του παγκοσμίου Κεφαλαίου και της κοσμοθεώρησής του, η θεμέλια λίθος της ιδεολογίας τους είναι η καθιέρωση ενός ανθρώπου ξεριζωμένου από την πατρώα γη του, του ανθρώπου που μπορεί να είναι παντού και πουθενά πάνω στη γη, του ανθρώπου του απογυμνωμένου απ' όλα τα εθνοτικά και τ' άλλα χαρακτηριστικά που τον διαφοροποιούν από άλλους εθνικά ανήκοντες ανθρώπους.

Μοναδικός και ύψιστος στόχος λοιπόν του Καπιταλισμού και όλων των ειδών των διεθνισμών είναι η δημιουργία ενός ουδέτερου ανθρώπου, ενός χωρίς φύλο ανθρώπου, δηλαδή του διεθνικού, του διασυνοριακού, του χωρίς ταυτότητα. Για όλους αυτούς λοιπόν τους κυβερνώντες – υπηρέτες του κεφαλαιοκρατισμού η Ευρώπη δεν είναι και δεν πρέπει να είναι τίποτε άλλο παρά μια ανοιχτή πεδιάδα, ένας χώρος που πρέπει να οργανωθεί και να διαρθρωθεί σύμφωνα με τις «αρχές των δικαιωμάτων του ανθρώπου», δηλαδή τις αρχές των δικαιωμάτων των ανθρώπων των αποστερημένων από οποιοδήποτε συλλογικό «ανήκειν».

Έτσι, έθνη που παραιτούνται της ιστορικής τους υποχρέωσης να υπάρχουν, δεν μπορούν να αποδεχθούν πως κάποια άλλα έθνη δεν συμμερίζονται αυτές τις αυτοκτονικές τους τάσεις. Αντιθέτως τα υπό αυτοεξαφάνιση έθνη προσπαθούν να επιβάλλουν και σε όλα τα άλλα έθνη ένα «παγκόσμιο κοινόβιο» θεμελιωμένο πάνω στην απογύμνωση των ανθρώπων από κάθε εθνικό χαρακτηριστικό και στην οριστική λήθη της κάθε εθνικής διαφορετικότητας.

Όπως όμως έγραψε και ένας διάσημος ανθρωπολόγος (που κάθε άλλο παρά ως ρατσιστή θα τον προσδιόριζε κανείς) ο **Claude Levi-Strauss** « *η διαφορετικότητα των ανθρώπινων εθνοκοινοτήτων – κοινωνιών σε μεγάλο βαθμό είναι το αποτέλεσμα της επιθυμίας της κάθε εθνότητας να αντισταθεί στην ομογενοποίηση με όλες τις άλλες που της είναι παρακείμενες, δηλαδή στο να ξεχωρίζει διακριτά από αυτές, με άλλα λόγια να είναι ο εθνικός της εαυτός · κι αυτό διότι δεν είναι δυνατόν να αναμιγνύεσαι και να ταυτοποιείσαι με τον «άλλον» και ταυτόχρονα να παραμένεις διαφορετικός ως έθνος*».

Σήμερα, σε μια εποχή που υποτίθεται προωθεί και αποδέχεται τη «διαφορετικότητα» αλλά μια διαφορετικότητα χωρίς εθνικές και άλλες διαφορές, ο Levi-Strauss θα θεωρούνταν ύποπτος προώθησης ρατσιστικών ιδεών. Το ζήτημα είναι όμως ότι αυτός δεν μιλούσε στο όνομα του ρατσισμού αλλά του αντιρατσισμού, θέτοντας το θέμα στη σωστή του βάση.

Ενάντια στα σχέδιά τους

Σ' όλη λοιπόν αυτή την υφιστάμενη αλλά και την εν εξελίξει κατάσταση που δημιουργείται στην «Ευρωπαϊκή Ένωση» με την εισβολή εκατομμυρίων λαθρομεταναστών, η ψευτοευρωπαϊκή ψευτοένωση, τα αφεντικά της και οι κυβερνώντες – υπάλληλοί τους δεν αποτελούν τίποτε άλλο από μια καπιταλιστική ληστοσυμμορία στην υπηρεσία των σχεδίων του παγκοσμίου κεφαλαίου και μια εθνοκτόνα κρεατομηχανή των ευρωπαϊκών εθνών.

Είναι δηλαδή ένας γιγάντιος μηχανισμός που χρησιμοποιώντας τους λαθρομετανάστες ως πολυλειτουργικό αποδομητικό στοιχείο και εργαλείο των εθνικών ευρωπαϊκών κοινοτήτων – κοινωνιών και ως φθηνή εργατική δύναμη προς αντικατάσταση της κάθε εθνικής εγχώριας εργατικής «τάξης», προωθεί τον με γοργά βήματα αφανισμό της Ευρώπης ως φυλετικής, ιστορικής και πολιτιστικής οντότητας.

Το αν θα το πετύχει ή όχι εξαρτάται από τον αγώνα που εμείς ως Έλληνες, Εθνικιστές και Ευρωπαίοι είμαστε διατεθειμένοι να δώσουμε προκειμένου να αποτρέψουμε αυτή την καπιταλιστική εις βάρος μας εθνοκτονία.

ΠΟΙΗΣΗ ΚΑΙ ΧΑΚΙ

και όμως μπορούν να συμπορευθούν

συνέντευξη στον **Γιάννη Δράκο**

Σε αυτό το τεύχος του περιοδικού μας έχουμε την τιμή και την χαρά να συνομιλούμε με τον ποιητή και δοκιμιογράφο Αναγνώστη Στρατάκη, μέσα από τα έργα του οποίου υμνείται το Στρατιωτικό ιδεώδες.

Κύριε Στρατάκη αφού σας ευχαριστήσω για αυτήν σας την συνέντευξη θέλω να σας πω ότι κρατώντας στα χέρια μου τα δύο ποιητικά έργα «7,62» και «Φάτσα από Μάρμαρο» παρατηρώ ότι μέσα από τις σελίδες τους υμνούνται οι Ένοπλες Δυνάμεις μας και γενικά ο ηρωικός τρόπος ζωής. Βέβαια είναι ευχάριστο να βλέπει κανείς έναν νέο άνθρωπο να ξεφεύγει από τα μονοπάτια της παρηκμασμένης τέχνης που μας έχουν επιβάλει, όχι μόνον στον γραπτό λόγο, αλλά θα σας ρωτήσω τι σας ώθησε να καταπιαστείτε με την συγκεκριμένη θεματολογία;

Σας ευχαριστώ για τα κολακευτικά σας λόγια. Ξεκίνησα να γράφω κατά την περίοδο της θητείας μου στις Καταδρομές περισσότερο σαν να κρατούσα σημειώσεις. Κατέγραφα τις αναμνήσεις, τα συναισθήματα, τις φωτογραφικές μνήμες. Δημιούργησα έτσι σιγά - σιγά τον υποθετικό χαρακτήρα του ξεχασμένου απ' όλους στρατιώτη, που όμως παραμένει πιστός και φιλότιμος όπως ορκίστηκε. Την εποχή που υπηρέτησα δεν υπήρχαν πολλά μέσα επικοινωνίας και έτσι ήταν αναμενόμενο κάποιος που υπηρετούσε στην παραμεθόριο, για δυο χρόνια κοντά, να ξεχαστεί απ' όλους, εκτός απ' τους γονείς του. Η παρηγοριά λοιπόν εκείνου του ξεχασμένου πολεμιστή ήταν το ιδανικό της Πατρίδας όπως του το δίδαξε ο πατέρας του. Τα θέματα μου ίσως αποτελούν ένα ευχαριστώ προς τον παλιό Καταδρομέα - πατέρα μου για τον ενθουσιασμό και την αγάπη προς τον Στρατό μας και τις Καταδρομές που μου εμφύσησε.

Στα έργα σας περιέχονται ποιήματα που περιγράφουν καταστάσεις της ζωής των στρατευμένων, μονίμων και εφέδρων, τι σημαίνει για εσάς η έννοια Στρατός;

Η έννοια του Στρατού εμπεριέχει ένα σύνολο εννοιών. Έντονα συναισθήματα και μνήμες, το αίσθημα της ευθύνης και του καθήκοντος, το αίσθημα της βαθιάς υποχρέωσης προς την Πατρίδα για την τιμή να σε κάνει Στρατιώτη της και Καταδρομέα, το συναίσθημα της χαράς της επιτυχίας, της αυτοεπιβεβαίωσης, της ενηλικίωσης. Ο Καταδρομέας είναι ο καλύτερος Στρατιώτης όχι μόνο για τις αθλητικές επιδόσεις και την εκπαίδευση του αλλά και γιατί μπορεί να θέσει την ικανότητα του για κριτική σκέψη για το καλό του Στρατού και της Πατρίδας. Πρέπει να γνωρίζετε ότι αυτό που ξεχωρίζει τον Καταδρομέα από οποιονδήποτε άλλο Στρατιώτη είναι η διαφορά ανάμεσα στο "ναι" και στο "όχι". Ένας Καταδρομέας δεν θα εγκαταλείψει την ακατόρθωτη αποστολή, θα προτιμήσει να πεθάνει μαχόμενος αν δεν υπάρχει άλλος τρόπος. Δεν θα πει ποτέ "όχι, δεν γίνεται, δεν εκτελώ". Η συνειδητοποίηση αυτού του γεγονότος με κάνει πάντα βαθιά υπερήφανο.

Εδώ και κάποια χρόνια παρατηρούμε ότι μερίδα των νέων προσπαθεί να αποφύγει την στράτευση ή να περάσει όσο το δυνατόν καλύτερα κατά την διάρκεια της θητείας τι θα θέλατε να τους πείτε;

Με θυμώνει το γεγονός του ότι κάποιοι αρνούνται να λάβουν στρατιωτική εκπαίδευση. Όλοι έχουμε μερίδιο στην ευθύνη της προάσπισης της ελευθερίας μας. Δεν πρέπει να μπορεί κάποιος να απολαμβάνει το αγαθό της ειρήνης και της ελευθερίας αν δεν έχει συνεισφέρει στην διασφάλιση της. Καταλαβαίνω τους αρνητές συνείδησης που δεν θέλουν να φέρουν όπλο για θρησκευτικούς λόγους αλλά αυτό δεν τους απαλλάσσει από το να εκπαιδευτούν ως νοσοκόμοι, τραυματιοφορείς, οδηγοί, χειριστές μηχανημάτων, μάγειροι κλπ. Δείτε την ταινία Hacksaw Ridge. Δεν υπάρχει καμία δικαιολογία γι αυτούς που απλώς απορρίπτουν την θητεία ως "χάσιμο χρόνου" κλπ. Θα ήθελα αυτοί να συνομιλήσουν με κατοίκους των ακριτικών νησιών του Ανατολικού Αιγαίου για να καταλάβουν την χειροπιαστή ανάγκη της ασφάλειας. Συνήθως οι αρνητές είναι καλοζωισμένοι φυγόπονοι εξυπνάκηδες, προϊόντα της κοινωνικής παθογένειας των αστικών κέντρων. Δεν θα έπρεπε να τους δείχνει καμία απολύτως ανοχή η πολιτεία η οποία

πάντα όποτε ήταν ελαστική σε φαινόμενα ανυποταξίας ή λιποταξίας το πλήρωσε με εθνικές καταστροφές (π.χ. 1922). Η αποφυγή της στρατιωτικής εκπαίδευσης είναι επίσης μια τεράστια αδικία που κάνουν στον εαυτό τους καθώς χάνουν πολύτιμη γνώση επιβίωσης σε πιθανό πόλεμο και πολλές ευκαιρίες κοινωνικοποίησης σε ένα κοινωνικά ετερόκλητο περιβάλλον.

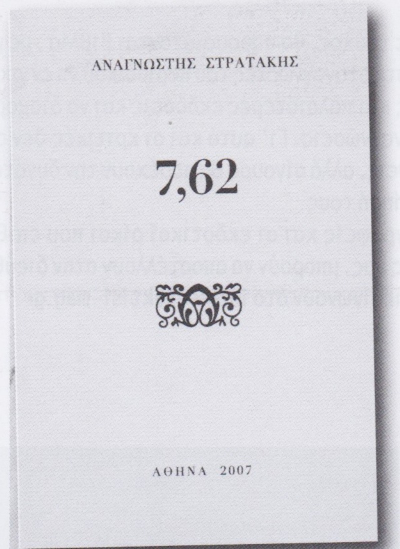
Γνωρίζουμε όλοι ότι ένας αξιόμαχος στρατός λειτουργεί αποτρεπτικά έναντι όποιου θελήσει να επιβουλευτεί την χώρα μας. Πιστεύετε ότι οι περικοπές και η απαξίωση των στελεχών των Ενόπλων μας Δυνάμεων πλήττει αυτό το αξιόμαχο ή όχι;

Η οικονομική κρίση έχει ερμηνευτεί λανθασμένα από όσους διαχειρίστηκαν τα οικονομικά της χώρας τα τελευταία χρόνια. Η ασφάλεια, η ευημερία και η ευνομία μιας χώρας διασφαλίζονται στα αδιαφιλονίκητα σύνορά της. Όσο κι αν κάποιοι τα αμφισβητούν, τα σύνορα διασφαλίζουν την ειρήνη και αποτρέπουν τους ξεριζωμούς και τις γενοκτονίες. Τα σύνορα μας τα υπερασπίζεται ο ηρωικός μας Στρατός, δηλαδή άνθρωποι που ζουν μακριά από τις οικογένειες τους ή που τραβούν εκεί στα σύνορα τις οικογένειές τους. Σε αυτούς τους ανθρώπους δεν κάνεις περικοπές. Περικοπές κάνεις σε υπηρεσίες του δημοσίου που δεν παράγουν κάποιο έργο και δημιουργήθηκαν σαν κομματικά θέλγητρα ή σε υπηρεσίες που οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν βρίσκουν καρέκλα να κάτσουν και κάθονται εκ περιτροπής. Οι Ένοπλες Δυνάμεις και τα σώματα ασφαλείας είναι αυτοί που σηκώνουν στις πλάτες τους τα πεδία της ειρηνικής ζωής όλων μας. Δεν θα 'πρεπε να είναι δυνατόν ο ΥΠ.ΕΘ.Α. (ή οποιοσδήποτε) να είναι αστράτευτος.

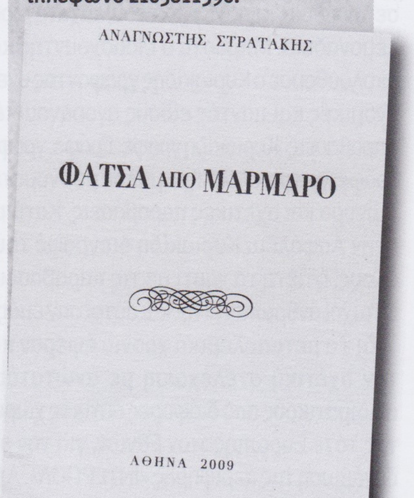
Η θητεία ή η καριέρα στις Ε.Δ. θα έπρεπε να είναι τίτλος τιμής και να έχει και τα αντίστοιχα κοινωνικά και οικονομικά προνόμια.

Οι νέοι θα έπρεπε να μετράνε μέρες για να παρουσιαστούν, όχι για να απολυθούν.

«7,62» και «Φάτσα από Μάρμαρο» δύο βιβλία 32 και 40 σελίδων αντίστοιχα, δύο βιβλία ποίησης που όμως ξεχειλίζουν από αγάπη και σεβασμό προς το Στρατιωτικό Ιδεώδες και τον ηρωικό τρόπο ζωής. Βιβλία που δύσκολα μπορεί να βρει κανείς στην παρηκμασμένη μας εποχή, μέσα από τις σελίδες τους ο Αναγνώστης Στρατάκης μας δίνει έννοιες που αν και σήμερα θεωρούνται ξεπερασμένες αντιθέτως σημαίνουν πολλά και κάποτε διέπλαθαν σωστούς και γενναίους Έλληνες. Ο αναγνώστης που διακατέχεται από τα ίδια συναισθήματα για την Ιδέα του Στρατού με τον δημιουργό διαβάζοντας αυτά τα βιβλία είναι σίγουρο ότι θα γοητευθεί και θα επανέλθουν μνήμες από την εποχή που τελούσε το υπέρτατο καθήκον του προς την πατρίδα, τότε που ως έφεδρος ή ως μόνιμος υπηρετούσε την στρατιωτική του θητεία. Τα βιβλία αυτά τιμώνται 5 ευρώ έκαστο και μπορείτε να τα προμηθευτείτε από το βιβλιοπωλείο της «Λόγχης» στην Αθήνα Πινδάρου 12 2ος όροφος τηλέφωνο 2103611590.

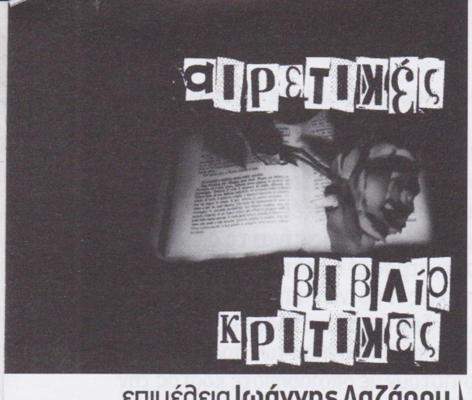
Ζούμε σε καιρούς παρακμής σε όλους τους τομείς θεωρείτε ότι η επιστροφή στις παραδοσιακές αξίες και στον ηρωικό τρόπο ζωής είναι το όπλο για να αντιστραφεί αυτή η κατάσταση;

Δυστυχώς η κοινωνική κατρακύλα που βιώνουμε δεν θα σταματήσει εύκολα. Όλα ξεκινάνε από την άρνηση των πολιτικών να υπερασπιστούν με οποιοδήποτε κόστος την εθνική ανεξαρτησία στην Κύπρο και αργότερα στα Ίμια. Το μήνυμα που πέρασαν εκτός και εντός συνόρων είναι πως η χώρα μας προσπαθεί να τη βγάλει καθαρή με τεχνικές καραγκιόζη. Όταν το μήνυμα που περνάει η χώρα στους πολίτες της είναι η βόλεψη χωρίς κόστος, όταν τα σύνορα δεν φυλάσσονται, όταν τα αυγά βάφονται με πορδές, τότε οι πολίτες θα ακολουθήσουν αυτό ακριβώς το παράδειγμα. Οι φόροι δεν θα πληρωθούν, το χρήμα θα έρθει λίγο, δανεικό και πανάκριβο και οι πατροπαράδοτες αξίες θα εκπέσουν. Έτσι βρωμάει το ψάρι από το κεφάλι. Αν μπορούσα να στείλω ένα μήνυμα στους νέους θα ήταν, αγαπήστε την όμορφη ελεύθερη πατρίδα μας και γίνετε όποιοι χρειάζεται για να την κρατήσετε δική σας. Μου έρχεται στο νου η πινακίδα στην Σχολή Αλεξιπτωτιστών, "γίνετε σκληροί σαν ατσάλι, ανθεκτικοί σαν πετσί..". Μην πολεμήσετε για καμιά κούφια διαταγή, πολεμήστε για την πατρίδα σας δηλαδή για το κλειδί της πόρτας του σπιτιού σας. Κάθε μέρα, κάθε ώρα να σκέφτεστε πόσο καλύτεροι μπορείτε να γίνετε ώστε να επιβάλλεστε στα πεδία της τιμής σας. Αν κάθε ένας από σας νικήσει στο δικό του πεδίο, θα νικήσουμε όλοι. Είναι γνώρισμα παρακμής το να περιμένουμε άλλους να μας σώσουν. Εμείς ποτέ δεν είμασταν έτσι. Γιατί τώρα;

Μιλήστε μας λίγο για τα μελλοντικά σας σχέδια και τα έργα τα οποία θα ακολουθήσουν, θα έχουν την ίδια ή παραπλήσια θεματολογία ή θα καταπιαστείτε και με κάτι διαφορετικό;

Γράφω το επόμενο βιβλίο με το ίδιο ακριβώς θέμα. Δεν έχει ακόμη τίτλο αλλά θα είναι κι αυτό ταγμένο στον εμμονικό σκοπό μου, στην εξύμνηση του Στρατού, των Καταδρομών, της νιότης, της χαράς της ελευθερίας μέσα από το συναίσθημα της ταύτισης, της συνεισφοράς, του καθήκοντος και του χρέους. Σας υπόσχομαι ότι θα διάγω εν γένει ως πιστός και φιλότιμος στρατιώτης της αγνής ιδέας του Στρατού των καθαρών καρδιών και της ελευθερίας από ναρκωτικές ιδεολογίες του παρελθόντος και στο επόμενο βιβλίο μου.

Σας ευχαριστούμε και σας ευχόμαστε καλή συνέχεια στο αξιόλογο έργο σας.

επιμέλεια Ιωάννης Λαζάρου

Σε κάθε τεύχος, θα παρουσιάζονται βιβλία, με μία σύντομη ή εκτενέστερη κριτική αποτίμηση, έτσι ώστε οι αναγνώστες του περιοδικού να ενισχύουν τις προσλαμβάνουσες που έχουν αναφορικά με νέες και παλαιότερες εκδόσεις και να διαμορφώνουν, ει δυνατόν, κριτήρια για μελλοντικές τους αναγνώσεις. Γι' αυτό και οι κριτικές δεν συνεπάγεται ότι θα περικλείουν πάντα θετικές προτάσεις, αλλά σίγουρα θα παρέχουν την δυνατότητα εξαγωγής χρήσιμων συμπερασμάτων προς αξιοποίησή τους.

Οι συγγραφείς και οι εκδοτικοί οίκοι που επιθυμούν να παρουσιαστεί στο βιβλίο τους στις σελίδες μας, μπορούν να αποστέλλουν στην διεύθυνση Πινδάρου 12, 2ος όροφος ΤΚ 10671 Αθήνα ή να επικοινωνούν στο info@anaktisi-mag.gr

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΟΥΣΧΟΥΝΤΗΣ

πρόλογος Δημήτρης Κυριακίδης
εκδόσεις Λόγχη
160 σελίδες
ISBN 978-960-6804-51-9 | 2017

Η νέα κυκλοφορία των εκδόσεων «Λόγχη» είναι ένα βιβλίο για την ζωή και τα αστυνομικά κατορθώματα του Αστυνομικού Διευθυντή της Θεσσαλονίκης Νικολάου Μουσχουντή το οποίο με ιδιαίτερη, χαρά και τιμή όπως ο ίδιος δηλώνει, προλογίζει ο συνεργάτης του «Ελεύθερου Κόσμου» Δημήτριος Κυριακίδης...

Το παρόν βιβλίο είναι αφιερωμένο στην μνήμη του πατρός μου Ιωάννη Κυριακίδη και των ηρωϊκώς πεσόντων υπερασπιστών του Συντάγματος Χωροφυλακής Αθηνών (Μακρυγιάννη) Αξιωματικών και Οπλιτών, που έσωσαν την Ελλάδα, την Ορθοδοξία και τον πολιτισμό κατά τις επικές μάχες του Δεκεμβρίου 1944. Ο πατέρας μου είχε την τιμή να υπηρετεί υπό τις διαταγές του Νικόλαου Μουσχουντη στα δύσκολα μεταπολεμικά χρόνια (ενάντια της στυγερής εγκληματικότητος και του άθεου ξενοκίνητου αιμοσταγούς Κομμουνισμού)

Θα ήταν σοβαρή παράληψη να μην αναφερθώ σε τέσσερα και μόνο χαρακτηριστικά γεγονότα, που μου εξιστορούσε με δάκρυα στα μάτια ο πατέρας μου...

α) Ερώτησε, γιατί δεν παντρεύεστε κύριε Διοικητά. Τότε ο Μουσχουντής άπλωσε το χέρι στους ώμους του και απήντησε: Γυναίκα έχω την Χωροφυλακή, παιδιά έχω τους άντρες μου, εσάς. Γιατί να παντρευτώ.

β) Πριν από κάθε αναγνώριση, έλεγχο, επιχείρηση ή σύλληψη σεσημασμένου κακοποιού, άναβε στην πλησιέστερη Εκκλησία κερί, για να ευοδοθούν όλα κατά το θέλημα του Θεού. Όπως έλεγε: Με τα χέρια συνεχώς στις τσέπες μοίραζε δεξιά και αριστερά έξω από κάθε Εκκλησία στους διάφορους επαίτες τον μηδαμινό μισθό της εποχής, του Συνταγματάρχη Ορθόδοξου Χριστιανού.

γ) Για αιφνιδιαστικό υγειονομικό έλεγχο σε λαδάδικα, καπάνι, μοδιάνου, λαχαναγοράλεμονάδικα. Μπροστά ο Μουσχουντής και ακολουθούσε ο Κυριακίδης γράφοντας υγειονομικές και παντός είδους αγορανομικές παραβάσεις. Κυριακίδη γράφε: Γράφε, γράφε, γράφε, γράφε, ολόκληρο μπλοκ με ονοματεπώνυμα και σχετικές παραβάσεις. Κατόπιν στην Ασφάλεια Κυριακίδη διεγραψέ τους όλους, ή πέτα το χαρτί με τις παραβάσεις. Φτωχοί άνθρωποι είναι και αυτοί σαν εμάς».

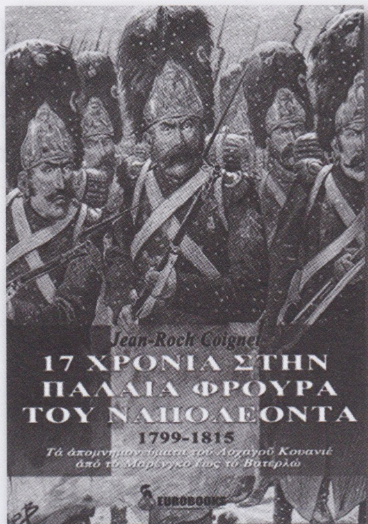
δ) Τα μεταπολεμικά χρόνια έφεραν και την σχετική στελέχωση με ανώτατους αξιωματικούς από διάφορες δυτικές χώρες της τότε Ευρώπης των Εθνών, για την ενδυνάμωση της περίφημης «ΙΝΤΕΡΠΟΛ». Από τις Γαλλικές Αστυνομικές αρχές εδίδοντο προς κάθε υποψήφιο καίριας θέσεως, φάκελος με κάποιο ανεξιχνίαστο έγκλημα που θα έπρεπε να εξιχνιαστεί εντός τριάντα ημερών. Ο Μουσχουντής μελέτησε με προσοχή τον φάκελο που του εδώθη.

Φέρτε αυτόν τον ύποπτο προς ανάκριση, αυτόν και αυτόν. Παρουσία Γάλλου Αστυνομικού της «ΙΝΤΕΡΠΟΛ» ανέκρινε τους υπόπτους. Ο τρίτος ύποπτος (τα ξέρασε όλα) ομολόγησε το έγκλημα που ο ίδιος είχε διαπράξει προ δεκαεπτά 17 ετών εις την πόλη του Παρισιού.

Μουσχουντής: ορίστε ο εγκληματίας, (εντός εβδομάδος).

Θα σου δώσουμε τον υψηλότερο μισθό που παίρνει ένας αξιωματικός της «ΙΝΤΕΡΠΟΛ» τα ακριβή λόγια του αξιωματούχου της «ΙΝΤΕΡΠΟΛ».

Μουσχουντής: Σας ευχαριστώ. Και τίποτα να μη μου δίνει η Πατρίδα μου, εγώ θα την υπηρετήσω γιατί είναι η Πατρίδα μου. Η πατρίδα που αγαπώ.

17 ΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΦΡΟΥΡΑ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΑ

Jean-Roch Coignet
εκδόσεις Eurobooks
424 σελίδες
ISBN 960-9431-45-3 | 2017

Λένε ότι δεν μπορείς να νιώσεις πραγματικά ζωντανός αν δεν έχεις φτάσει πολύ κοντά στον θάνατο. Αν ισχύει αυτό, τότε ένας άνθρωπος ο οποίος επέζησε από δεκαέξι εκστρατείες και σαράντα οκτώ μάχες, για να πεθάνει τελικά στα 89 του χρόνια, σίγουρα θα μπορούσε να ισχυριστεί ότι στράγγιξε το ποτήρι της ζωής μέχρι την τελευταία του σταγόνα.

Ο Ζαν Ροκ Κουανιέ βρέθηκε στα μήκη και στα πλάτη της Ευρώπης, διανύοντας, όπως και οι συμπολεμιστές του, τεράστιες αποστάσεις με τα πόδια, συχνά κάτω από απίστευτα αντίξοες συνθήκες. Πολέμησε στην Ιταλία, στην Ισπανία, στην Γερμανία, στην Αυστρία, στην Πολωνία, στην Ρωσία, στο Βέλγιο, ακόμα και έξω από το ίδιο το Παρίσι, καθώς το άστρο του Ναπολέοντα έδυε. Παρασημοφορήθηκε και καταδόθηκε, λιμοκτόνησε, δηλητηριάστηκε και δείπνησε μαζί με αριστοκράτες, βασιλείς και αυτοκράτορες. Στάθηκε μάρτυρας γεγονότων που άλλαξαν τον ρου της παγκόσμιας ιστορίας, από την στιγμή που ως νεοσύλλεκτος είδε τον Ναπολέοντα να αλλάζει καθεστώς στην Γαλλία, και να αναλαμβάνει Πρώτος Ύπατος της Γαλλικής Δημοκρατίας.

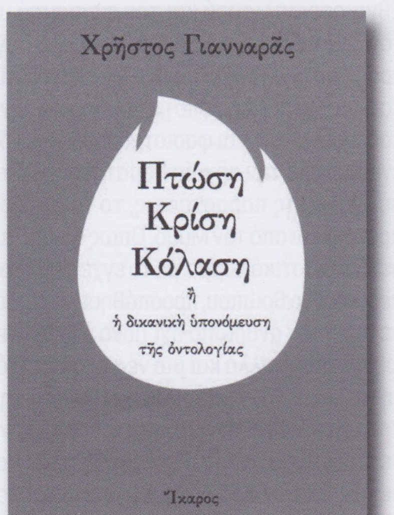
Σε πολύ προχωρημένη ηλικία, ο Κουανιέ αποφάσισε να ξαναθυμηθεί την θυελλώδη ζωή του και να την αποτυπώσει στο χαρτί, μαζί με αυτήν και την ιστορία μίας ολόκληρης ηπείρου. Τα απομνημονεύματά του αποκαλύπτουν άγνωστες πτυχές της ιστορίας των Ναπολεόντειων Πολέμων, των μεγάλων και μικρών πρωταγωνιστών τους, των τρομερών μαχών που συντάραξαν την Ευρώπη και έστρεψαν εναντίον της Γαλλίας σχεδόν όλα τα υπόλοιπα κράτη της Γηραιάς Ηπείρου.

Ακόμα και επαγγελματίες ιστορικοί και μελετητές των Ναπολεόντειων Πολέμων θα βρουν μέσα στα κείμενα του Κουανιέ πολλές άγνωστες λεπτομέρειες εκείνης της ταραχώδους εποχής. Όμως τα Τετράδια του Λοχαγού Κουανιέ, είναι ένα έργο τόσο συναρπαστικό, που αποκλείεται να μην τραβήξει το ενδιαφέρον οποιουδήποτε αναγνώστη. Είναι ένα ταξίδι πίσω στον χρόνο, που δίνεται με αφοπλιστική ειλικρίνεια και διαβάζεται απνευστί.

ΠΤΩΣΗ – ΚΡΙΣΗ – ΚΟΛΑΣΗ

Χρήστος Γιανναράς
εκδόσεις Ίκαρος
216 σελίδες
ISBN 978-9605-721-61-9 | 2017

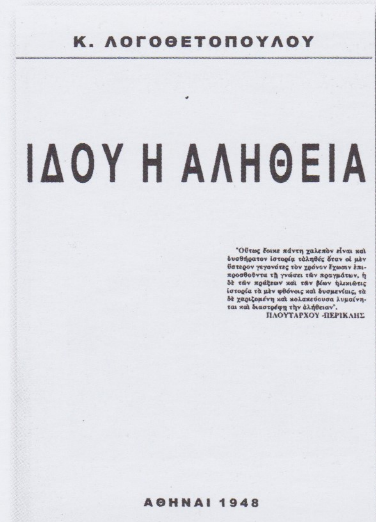
Όσοι είναι γνώστες του έργου και του λόγου του καθηγητή Γιανναρά, ίσως απογοητευτούν από το τελευταίο του βιβλίο. Κι αυτό διότι δεν κομίζει τίποτα καινούριο σε σχέση με ότι εκφράζει αυτός τα τελευταία χρόνια. Με λίγα λόγια, το βιβλίο ασχολείται με τα θέματα του «προπατορικού αμαρτήματος», της ύπαρξης ή όχι κόλασης όπως αυτή είναι γνωστή από την χριστιανική παράδοση, την ύπαρξη ή όχι δαιμόνων και αγγέλων και το αν θα υπάρξει ή όχι και με ποια μορφή «κρίση» των ανθρώπων από τον Θεό για τα αμαρτήματά τους.

Παρότι οι απόψεις του συγγραφέα είναι πέρα από τα καθιερωμένα και τα κοινώς αποδεκτά, ωστόσο είναι θέματα που επαναλαμβάνονται λίγο έως πολύ και σε άλλα του βιβλία. Γενικότερα η ανάπτυξη του βιβλίου δεν ακολουθεί καμία πρωτοτυπία.

Ένα ακόμα μειονέκτημα, είναι ότι όταν ο συγγραφέας φτάνει στο καίριο σημείο της εξαγωγής συμπερασμάτων, όταν έρχεται η ώρα να εκφράσει τελειωτικά την άποψή του, αποφαίνεται ότι δεν έχει κάποια σίγουρη γνώμη και ότι εκφράζει απλώς προβληματισμούς. Αντίθετα, προτείνει ότι θα πρέπει να συγκληθεί Σύνοδος για να επιλύσει τα ζητήματα που θίγει.

Παρόλα τα μειονεκτήματα, είναι ένα ευσύνοπτο ανάγνωσμα και θα το βρουν ιδιαίτερα ενδιαφέρον όσοι δεν έχουν πείρα από τα γραπτά του Χρήστου Γιανναρά.

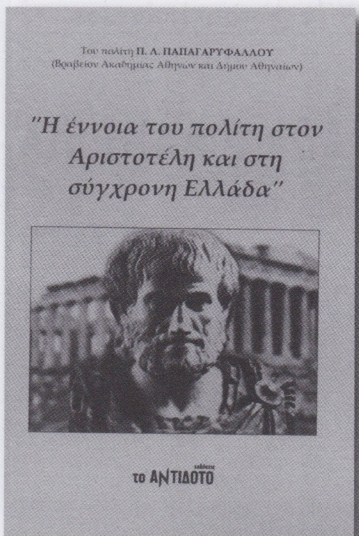

ΙΔΟΥ Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ιδ. Έκδοση
Κωνσταντίνος Λογοθετόπουλος
202 σελίδες
ISBN - | 2017

Πολλά έχουν ειπωθεί για την συνθηκολόγηση του στρατηγού Τσολάκογλου αλλά και για τον ρόλο των κατοχικών κυβερνήσεων. Φυσικά η χώρα αφού πολέμησε με ηρωϊσμό και αυταπάρνηση δεν μπορούσε να μείνει ακυβέρνητη μετά την συνθηκολόγηση. Και ποιοι ήταν οι καταλληλότεροι για να την διοικήσουν; Μα φυσικά κάποιοι Έλ-

ληνες. Βέβαια η προπαγάνδα των κομμουνιστών και των συνοδοιπόρων τους αποκαλεί όλους δοσίλογους, αλλά δεν μας λέει πως θα μπορούσαν να εκπροσωπηθούν, όσο αυτό ήταν εφικτό, οι Έλληνες στην περίοδο της κατοχής. Φυσικά ήταν και το τεράστιο θέμα του επισιτισμού το οποίο απαιτούσε άμεση λύση. Ο Κωνσταντίνος Λογοθετόπουλος ο οποίος συμμετείχε στην πρώτη κατοχική κυβέρνηση του στρατηγού Γεωργίου Τσολάκογλου, διατελώντας υπουργός Προνοίας και προσωρινός υπουργός Παιδείας, στο βιβλίο του «Ιδού η Αλήθεια», ζώντας τα γεγονότα «από πρώτο χέρι» προσφέρει χρήσιμες πληροφορίες στον αναγνώστη, βοηθώντας τον να κρίνει τις πράξεις ενός εκάστου πρωταγωνιστή της εποχής εκείνης. Στον αναγνώστη επαφίεται να είναι καλοπροαίρετος και να μην παρασύρεται από την προπαγάνδα όχι μόνον των αριστερών αλλά και των δήθεν δεξιών.

Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΛΛΑΔΑ

Παναγιώτης Λ. Παπαγαρυφάλλου

εκδόσεις το Αντίδοτο

102 σελίδες

ISBN 978-618-81586-9-6 | 2017

Το σύντομο αυτό δοκίμιο για την περί του πολίτη θεωρία του Αριστοτέλους και τα σχόλια που ακολουθούν αποβλέπουν στην σκιαγράφηση της έννοιας και της ουσίας αυτής της θεωρίας, η οποία διήνυσε τις θρυλικές αποστάσεις του παγκόσμιού της κύρους. Πρόκειται για την πρωτότυπη σύλληψη της έννοιας και της καθοριστικής της σημασίας για τα πεπρωμένα των πολιτικών κοινωνιών του σύγχρονου κόσμου, η οποία προήλθε από μια παγκόσμια διαχρονική διάνοια, από τον Σταγειρίτη φιλόσοφο Αριστοτέλη, για τον οποίο ο ιδρυτής της κοσμοθεωρίας του «Ιστορικού και Διαλεκτικού Υλισμού», ο Κ. Μαρξ θα πει ότι: «Υπήρξε ο μεγαλύτερος διανοητής της αρχαιότητος», θεωρούμενος -από τους μαρξιστές- «ως μεγαλοφυής σοφός-εγκυκλοπαιδικός φυσιοδίφης, ένας από τους μεγαλύτερους διαλεκτικούς του αρχαίου κόσμου, δημιουργός της λογικής». Είναι αυτός που πρώτος στον κόσμο θα μιλήσει για την ουσία του πολίτη, γράφοντας ότι: «Πολίτης είναι εκείνος που μετέχει στα πράγματα της πολιτείας μετά κρίσεως και αρχής», μπάζοντας τον πολίτη στην πολιτική διαδικασία της συμμετοχής, ως ενεργό υποκείμενο του πολιτικού και ιστορικού γίγνεσθαι. Μια συμμετοχή ενεργητική και καθημερινή, όπως τη διέπλασσε και την σφυρηλάτησε η «Αθηναϊκή Δημοκρατία» του Κλεισθένη του Αθηναίου, το 508 π.Χ..

Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

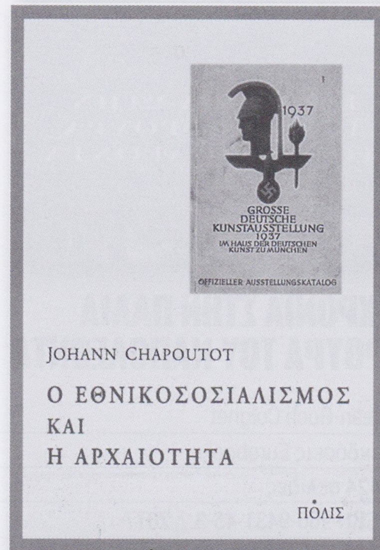
Johann Chapoutot

εκδόσεις Πόλις

720 σελίδες

ISBN 978-960-435-353-8 | 2013

Ένα ογκώδες και πυκνογραμμένο βιβλίο με πλήθος στοιχείων για την σχέση του Εθνικοσοσιαλισμού και του φασισμού με τον αρχαίο ελληνορωμαϊκό κόσμο. Ο συγγραφέας ακολουθεί τα ιστορικά στοιχεία και ανατέμνει τον τρόπο με τον οποίο η εθνικοσοσιαλιστική και φασιστική προπαγάνδα εγκόλπωσε την αρχαία θεματογραφία, τα σύμβολα, τις παραστάσεις, το νόημα που προέρχεται από τον Μύθο. Όπως διαβάζουμε: Το ναζιστικό κόμμα, με το εγχείρημά του περί νέου ανθρώπου, προσπάθησε να δώσει σε αυτό τον άνθρωπο όχι μόνο ένα ανανεωμένο σώμα αλλά και μια νέα προσωπικότητα: ένα ήθος σφυρηλατημένο από την προπαγάνδα, μια σκέψη δομημένη σύμφωνα με τα αξιώματα της ιδεολογίας, αλλά και μια ταυτότητα συγκροτημένη από μια ιστορία, την ιστορία της ομάδας στην οποία εκείνος ανήκει. Ο ναζισμός ως ιδεολογία συνοδεύεται από έναν ιστορικό λόγο ο οποίος φιλοδοξεί να αφηγηθεί το παρελθόν της φυλής. Αυτή η ιστορία της φυλής έγινε κατά κανόνα αντιληπτή ως αποκλειστικά γερμανοκεντρική.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ MANAGEMENT

Δημήτρης Βαλασίδης

εκδόσεις Ενδοχώρα

100 σελίδες

ISBN - | 2017

Στον σκληρό κόσμο της επιχειρηματικής ανταγωνιστικότητας, μετά από αιώνες άγριας εκμετάλλευσης του ανθρώπινου μόχθου, όταν πια οι κοινωνίες οργανώθηκαν πολιτειακά σύμφωνα με τα πρότυπα του λεγόμενου δυτικού πολιτισμού, συνειδητοποιήθηκε ότι έπρεπε να υπάρξουν συγκεκριμένοι κανόνες λειτουργίας, για την ανάπτυξη μίας επιχειρηματικής ηθικής τόσο σε επίπεδο ανταγωνιστικότητας όσο και σε επίπεδο διαχείρισης του ανθρώπινου δυναμικού.

Θεωρώντας ως δεδομένο ότι η εμπορική επιχειρηματικότητα αποτελεί μία παραλλαγή των πολεμικών επιχειρήσεων, φυσικό επακόλουθο ήταν η αναζήτηση των κανόνων αυτών να προσανατολιστεί στα κείμενα αρχαίων συγγραφέων, αφού ο πόλεμος (ή, έστω, η επίκλησή του ως απειλή) ήταν η αποκλειστική μέθοδος επιβολής μίας πληθυσμιακής ομάδας σε μία άλλη.

Ως Έλληνες έχουμε το προνόμιο της ανίχνευσης των κανόνων αυτών σε πλήθος σωζόμενων κειμένων της αρχαίας ελληνι-

κής γραμματείας.

Ο Σωκράτης, αναμφισβήτητα, μέσω της διαδασκαλίας αλλά και του τρόπου ζωής του, θα λέγαμε πως κωδικοποίησε τα πρώτα στοιχεία επιχειρηματικής ηθικής και managment, αποτελεσματικού δηλαδή τρόπου διοίκησης. Παρά ταύτα, λίγα περί αυτών, ίσως και τίποτε, θα γνωρίζαμε αν δεν υπήρχε ένας από τους μαθητές του, ο Ξενοφών, ο οποίος διέσωσε στα έργα του τα στοιχεία αυτά (κυρίως στον «Οικονομικό» του, αλλά και σε άλλα).

Ο Δημήτρης Βαλασίδης, άνθρωπος που πέραν της επαγγελματικής ενασχολήσεώς του και των σπουδών του, τόσο ως στρατιωτικός όσο και ως οικονομολόγος, είναι ένας από τους ανθρώπους που μελέτησε εις βάθος το έργο του Ξενοφώντος, πραγματοποίησε πλήθος σχετικών ομιλιών, διαλέξεων και σεμιναρίων, ενώ δημοσιοποίησε πολλά σχετικά άρθρα του.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΟΥ ΑΙΩΝΑ ΜΑΣ

Σώτος Χονδρόπουλος

εκδόσεις καινούρια Γη

392 σελίδες

ISBN 978-90-8511-116-X | 2012

Μια ξεχωριστή όσο και πολυδιαβασμένη βιογραφία του Αγίου Νεκταρίου. Άκρως συγκινητικό και λεπταίσθητο βιβλίο, διαβάζεται σαν μυθιστόρημα και αφήνει τον αναγνώστη με μια γλυκόπικρη γεύση, τόσο για την κακία των ανθρώπων όσο και για τις αρετές και την υπομονή του Αγίου.

Μέσα από την ζωή του Αγίου Νεκταρίου, παρακολουθούμε τόπους και γεγονότα από μια Ελλάδα που μοιάζει σήμερα μακρινή και ακολουθούμε μέσα από τα βήματά του τον πλούτο της Ορθόδοξης Παράδοσης. Ο Άγιος Νεκτάριος πριν καταξιωθεί στην συνείδηση του ελληνικού λαού, έζησε μια ταραχώδη ζωή, βίωσε πολλές πίκρες και θλίψεις και γνώρισε το άσχημο πρόσωπο της ζωής και την σκληρότητα των ανθρώπων. Παρά τις δυσκολίες έμεινε πιστός στον Θεό και καλλιέργησε όλες τις αρετές, έως ότου κέρδισε τον στέφανο της αιώνιας ζωής. Τον ακολουθούμε στην Αίγυπτο, στην Ριζάρειο Σχολή, στην Αίγινα και γινόμαστε μάρτυρες ενός αληθινού αθλητή του Χριστού. Η γλώσσα του βιβλίου είναι ζωντανή και μυθιστορηματική, γεγονός που κάνει εξαιρετικά ευχάριστη την ανάγνωση.

Πρόκειται λοιπόν για ένα βιβλίο ωφέλιμο και απολαυστικό. Θα το εκτιμήσουν ιδιαιτέρως δε, όσοι δεν έχουν και τόσο μεγάλη σχέση με την χριστιανική θρησκεία. Αυτό είναι ένα προτέρημα που δεν πρέπει να παραβλέψουμε.

Η ΕΠΟΠΟΙΪΑ ΤΗΣ ΜΟΥΡΓΚΑΝΑΣ

εκδόσεις Πελασγός

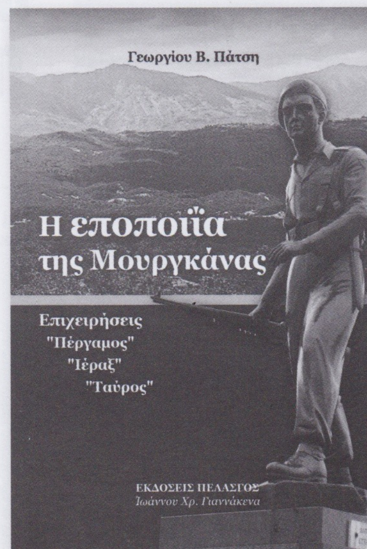
Γεώργιος Πάτσης

198 σελίδες

ISBN 978-960-522-441-7 | 2017

Η νικηφόρα επιχείρηση της VIIIης Μεραρχίας στην Ήπειρο για την κατάληψη της Μουργκάνας, που με το συνθηματικό όνομα «Ταύρος», έλαβε χώρα από 11-19 Σεπτεμβρίου 1948, δεν έχει ακόμα γραφεί από την Διεύθυνση Ιστορίας Στρατού. Γι' αυτό, μερικοί συγγραφείς που έγραψαν για τον αγώνα του στρατού εναντίον των κομμουνιστών, στο κεφάλαιο που εξιστόρησαν την μάχη της Μουργκάνας, την Επιχείρηση «Ταύρος» την αναφέρουν ακροθιγώς, ο δε τέως Υπουργός Εθνικής Αμύνης Ε. Αβέρωφ στο βιβλίο του «Φωτιά και Τσεκούρι», σε μία υποσημείωση στη σελίδα 366 γράφει:

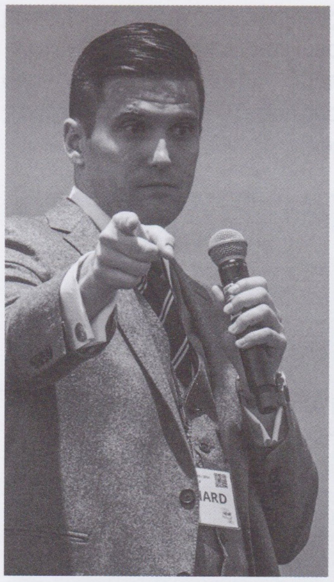
«Ούτε στα Απομνημονεύματα του Στρατηγού Τσακαλώτου, ούτε σε άλλες πηγές προσιτές μπορεί κανείς να βρει την εξήγηση της πτώσεως της Μουργκάνας. Ό,τι αναφέρεται παρά πάνω προέρχεται από ανθρώπους που έζησαν τις λεπτομέρειες της μάχης».

Οι συγγραφείς, λοιπόν, αυτοί, επειδή στερούνταν των απαραιτήτων πληροφοριών, όχι μονάχα αφήνουν, κατ' ανάγκην, πολύ μεγάλα κενά στην εξιστόρηση, αλλά εξ αιτίας της στενής πληροφοριακής των βάσης επ' αυτού του θέματος, ξεφεύγουν από την πραγματικότητα σε ουσιώδη γεγονότα αυτής της επιχείρησης. Σκοπός αυτής της εργασίας δεν είναι να αναρριπίσει μίση και να αναξύσει παλιές πληγές που κυριολεκτικά κατέστρεψαν την πατρίδα μας προ εξήντα ετών, ούτε να δώσει ερεθίσματα για ανεπιθύμητες καταστάσεις που ήδη άρχισαν να ξεχνιούνται, αλλά να δώσει τα ιστορικά γεγονότα στην ακριβή τους μορφή.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
ΠΟΥ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΤΟΝ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΜΕΤΑ ΣΤΗΝ ΥΠΟΛΟΙΠΗ ΕΛΛΑΔΑ

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΕ ΤΟΝ ΗΓΕΤΗ ΤΟΥ ALT-RIGHT RICHARD SPENCER

ΕΚΤΡΩΣΕΙΣ
ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΦΑΝΙΣΜΟ ΤΗΣ ΛΕΥΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

ΠΩΣ Ο ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΕ ΝΑ ΑΠΟΤΡΕΨΕΙ ΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΤΟ 1945

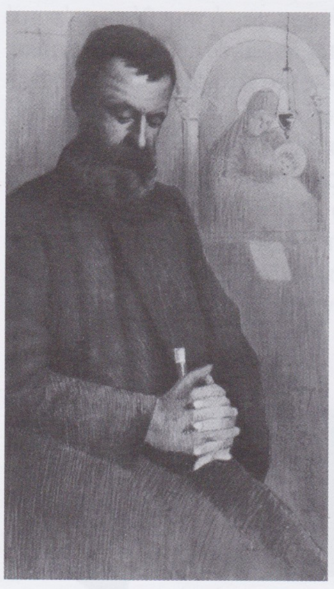
ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΕΜΦΥΛΙΟΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΤΟΥ ΝΟΤΟΥ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΤΟ ΗΡΩΙΚΟ ΤΕΛΟΣ

Ο ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΝΚΟΛΝ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ Ο ΑΓΙΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

1 ΕΙΚΟΝΑ 1000 ΚΟΚΚΙΝΑ ΨΕΜΑΤΑ

ΟΔΟΙΠΟΡΙΚΟ ΣΤΗ ΡΩΜΗ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΙΣΤΩΝ

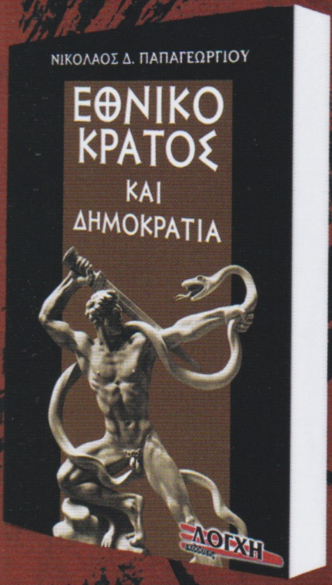
εκδόσεις ΛΟΓΧΗ

ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

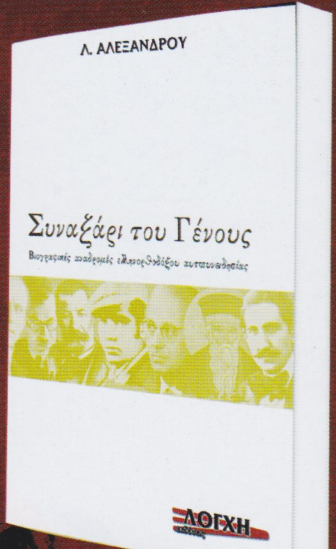
ΝΕΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑ

τα βιβλία αυτά μπορείτε να τα βρείτε στο: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΛΟΓΧΗ EKDOSEISLOGXI

βιβλιοπωλείο ΛΟΓΧΗ, Πινδάρου 12, 2ος όροφος, Αθήνα τηλ. 210 3611590 **www.logxi.com**

προστατεύουμε την ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΜΟΝΟ 2 ΦΥΛΑ
υπερασπιζόμαστε την ΕΛΛΑΔΑ

